

Gubcsi Lajos

Elég, ami ELÉG

Száműzni a hazugságot és a hazugot

LEVELEIM ORBÁN VIKTORNAK 2004-2009

Dr. Gubcsi Lajos, Budapest, 2009

Kiemelések a könyvben közölt 2008-as írásokból:

„S hol vannak a szegények? Nem is hallatszanak. Már sóhajuk sincs. Velük tényleg könnyű – elbánni. Ki van értük!? Hosszú távon és hosszú időre csak ő győzhet.” – 2008. nov. 4.

„– Itt azonban semmi nem állt a helyére – s ehhez jön hozzá az iszonyú drága adósságtörlesztés, illetve a további külföldi eladósodás.

– Nem történt semmiféle szerkezetváltás, ami a jövőbe mutatna, s forrása lehetne a bővülésnek. Csak az infrastruktúrát fejlesztették, nagyon drágán, nem a magyar gazdaságot. Nem lesz több, jobb kínálat.

– Nem lesz kereslet-bővülés, mert a hazait megfojtották évekre, külföldön pedig szűkülés jön.

– *De nincs két Magyarország, nincs kétféle magyar esély a világban*, bárki, bármilyen programmal kezd újat és mást, csak itt és ebben a helyzetben folytathatja. Ez a realitás.

Minél tovább maradhatnak, annál tovább tart a megbénulás folyamata. Szoktam használni a Mátyás király utáni Dobzse-állapotokat, Dózsával, Moháccsal. Ezek ők. Csak annyiban más a helyzet, hogy nemzetközileg a dolgok összefonódnak, s korrelációban élnek – ezért működünk még.

Már nem tűrhetjük ezt Magyarországon, mert végveszélybe sodorják az országot, kezelhetetlen gazdasági állapotokat hagyva az utódra, semmisüljön meg az – s ahogyan ingyen Ferdinánd kezébe esett a kivéreztetett ország Mohács után.

Először mondom és írom le: ezen okok miatt nincs lehetőség 2010-ig várni.” – 2008. ápr. 11.

„Arányokat az aránytalanságok helyett, igazságot a lenyúlás helyett, érdemnek érdemet! S hogy ezt ki dönti el? Nos, ez tényleg nagy és fontos kérdés. De bízunk rá a józan sorsra – HA, de csak akkor, HA a *nemzeti kultúra*, az elit, és a tágas, *a határon belüli és a határon túli*, saját erejéhez, alkotásaihoz, létszámához, múltjához és jövőjéhez képest, szemmel is jól láthatóan, erejéhez méltóan van jelen a kultúrát, a társadalmat irányító szférákban: ahol dönthet, s nem róla döntenek, ahol nem fele, nem negyede, nem bérence és nem bértollnoka senkinek, hanem ahol ő a magyar kultúra és művészet, *egység és önállóság abban, ahogyan magyar alkotó a nemzeti kultúra hagyományai alapján*. Nem ép az a hatalmi struktúra, amely nem hozza helyzetbe – döntő, a folyamatokat eldöntő erővel – a saját szellemi-alkotó bázisát a nemzet léptékében.” – 2008. nov. 17.

Gubcsi Lajos: Elég, ami ELÉG

© Dr. Gubcsi Lajos, Budapest, 2009

Tördelő szerkesztő: Csépe László

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 127. esztendejében.

Felelős vezető: Papp Lajos vezérigazgató

Telefón: 66/386-211

<http://www.lang.hu/gykner.nyomda>

E-mail: gykner@lang.hu, knernyomda@bekes.hungary.net

ISBN 978-963-06-6232-1

Előszó

1988-89-et követő, másfél évtizedes önkéntes hallgatásom után tartoztam magamnak azzal, hogy e hosszú pihenő utáni helyzetben világosan megfogalmazzam közéleti alapjaimat. Ennek az írás a leghűségesebb formája, sok az üres szószátyárkodás.

2004-ben döntöttem úgy, hogy verseim és novelláim mellett közéleti naplóba jegyzem azt, ami bánt vagy éppen ösztönöz. Ma, közel 5 évvel később, kezdet fogok a sorssal, hogy erre ösztökélt: közösségibb lettem ez által. A monológok megszületésével *párhuzamosan Orbán Viktor*nak is megcímeztem valamennyi megjegyzésemet a *levél*, mint műfaj követelményei szerint alakítva-átírva azokat. Ezen eredeti levelek egy csekély részét közöltem 2008 tavaszán az *Ajánlott* című kiadásban.

E mostani könyvben is lesz sok olyan gondolat, amelyet levél-formájában közlök, úgy, ahogyan elküldtem. Elsősorban olyan írások ezek, amelyekben a mondandót kifejezetten *Orbán Viktor*nak szántam, erősen személyes jellegű észrevételként, és utólag nem lenne szerencsés megfosztani őket azok közvetlen hangvételétől, eredeti céljától. Más írásokat a kiinduló változatban, az eredeti monológ műfajában közlök. Ezeket együttesen apámnak ajánlom halálá-

nak 25. évfordulóján. A társadalomról, a nemzeti becsületről és általában az igaz szóról mélyen bennem rögződött alapeszméleteket tőle vagy mellette tanultam, anélkül, hogy tudta vagy akarta volna. A kézfogás becsületét, az adott szó erejét. Ma ez nem számít...

Tapasztalatból, ezernyi személyes megbeszélésből tudom, sokan egyet értenek velem a levelekben illetve a monológokban leírtakban. 2002 óta megannyi ember hozott magával „legalább még egy embert”. Tudom azt is, hogy egyesek sértve érzik majd magukat, bizonyára visszavágnak, remélem, csak levélben, csak írásban.

Miért éppen 2004-ben? Mert ez a ***cserbenhagyásos, kettős gázolás éve***. Jött a Gyurcsány-csíny, és az általa teremtetten elmebeteg, aberrált csúfság a kettős állampolgársággal: jött a nemzet Mohács- és Trianon-erejű szétverése.

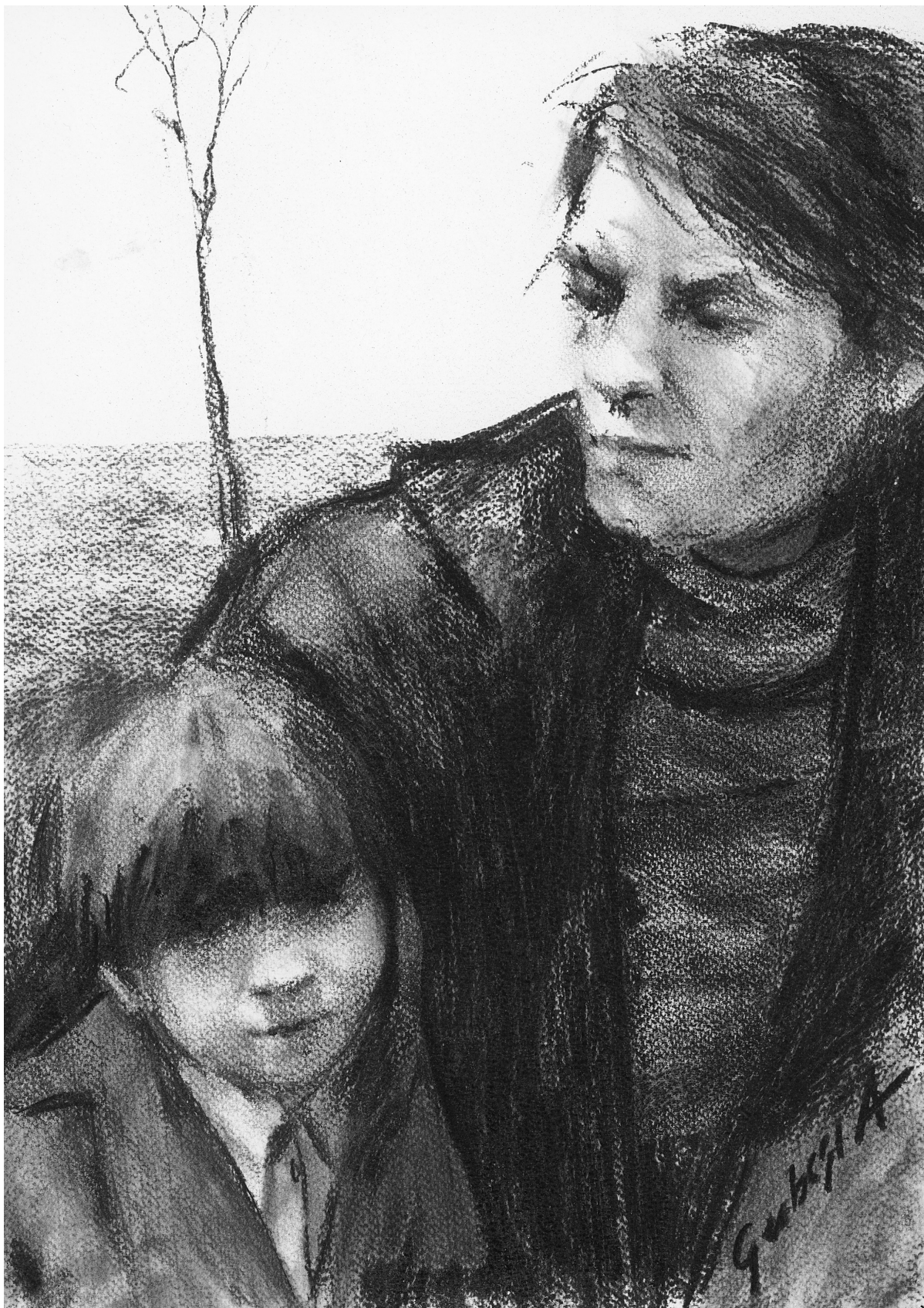
Nem lehetett tovább hallgatni. Apám ezt mondta volna, ezt mondja most is, halála után 25 évvel: *sza-bad* levegőt, fiam.

E lég elég. Elég, akinek nincs.

A könyv olvasható még az Országos Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtárában:

<http://mek.oszk.hu/06600/06608/>

Gubcsi Attila: Nem szent az eszköz, fiam

BABITS MIHÁLY: HÚSVÉT ELŐTT

...

ki először mondja ki azt a szót,
ki először el meri mondani,
kiáltani, bátor, bátor,
azt a varázsszót, százezrek
várta, lélegzetadó, szent,
embermegváltó, visszaadó,
nemzetmegmentő, kapunyitó,
szabadító drága szót,
hogyan elég! hogyan elég! elég volt!

hogyan béke! béke!
béke! béke már!
Legyen vége már!
Aki alszik, aludjon,
aki él az éljen,
a szegény hős pihenjen,
szegény nép reméljen.
Szóljanak a harangok,
szóljon allelujja!
mire jön új március,
viruljunk ki újra!
egyik rész a munkára,
másik temetésre:
adjon Isten bort, búzát,
bort a feledésre!

Ó, béke! béke!
legyen béke már!
Legyen vége már!
Aki halott, megbocsát,
ragyog az ég sátra.
Testvérek, ha túl leszünk,
sose nézünk hátra!
Ki a bűnös, ne kérjük,
ültessünk virágot,
szeressük és megértsük
az egész világot:
egyik rész munkára,
másik temetésre:
adjon Isten bort, búzát,
bort a feledésre!

2004. június 30. A fölény gyáva szolgája

Még el sem hallgattak a győzelmi harsonák az EU-csatlakozás megünneplésére, még Kovács-Kunczekacaj kuncog, de engem szorongató érzések bántanak. Sokat utazom itthon, s szintén gyakran Erdélyben – Románia is csatlakozni fog, ez nem kérdés, megengedik neki, s a magyarok szempontjából ez akkor is nagyszerű, ha maga Románia erre felkészületlen –, s félek. A csatlakozásnak lesznek haszonélvezői, már ott sündörögnek Brüsszel körül, s nem csak magánemberek, hanem nagy érdekcsoportok érzik a dagadó zsebek hozta kéjt. Viszik az állam nevében, amit csak érnek. A károsultak tömege azonban ijesztően nagy lesz.

A nyomor is a közelünkbe ér a várható gazdasági válsággal, ami 3-4 év múlva elkerülhetetlen, mert a fejlett világ túlhabzsolja magát. Az EU-csatlakozásunkkal együtt fog járni a lakosság pauperizálódása. Tömegek, milliók szakadnak le – szakadtak ők most is, szegények! –, mert közülük sem lesz azokhoz a folyamatokhoz, amelyek Magyarországon végbemennek. S nem csak a cigányokra, a mélyszegényekre gondolok. Hanem a parasztemberekre, a kétkeziekre, a kisvállalkozókra – a régi maszekvilág klasszikusaira –, az öregekre. S a fiatalokra, akik nem tanulják meg, hogy a munka a felnőtt élet kezdete. Magyarország e pauperizálódás révén lumpenországgá – is – válik. Bulvár és lumpen. Bulvár már van, s a bulvár sem más, mint a szellem lumpenje. Előkészíti a talajt, a közérzéseket egy olyan világra, amikor, amelyben semmi sem érdekes, semmi sem számít, nincs minőség és nincs felelősség. Csak az erősebb van. *A bulvár az erő, a fölény gyáva szolgája.*

Az SZDSZ hamarosan lépést vált, és megmutatja magát, mint a tömegek érdekeinek hű védelmezője. Főnöke, az MSZP már ezt teszi. Kihaszználják a lumpenelemeket. Elkezdték hangoztatni, hogy ők a rászorultság elvének bajnokai. Ők?! Az SZDSZ a cigányokat vette célba, mint „szövetségest” (szegény cigányok, látom őket lelki szemeimmel, amint a szadesz oldalán és hívására tüntetnek; és tényleg, még

ez is lehetséges!), a szocik az öregeket karolgatják lelkesen, a nosztalgiákat éltetik, a „régi szép világunkat”, amely persze baloldali volt. Istenem, baloldal??!!

A szadesz és a maszop felkészül arra, hogy ha kell, tömegeket radikalizáljon, hecceljen. Az mindig jó, az mindig jó, ha kéznél van.

S mi ezt nézzük tétlenül? (De ki is? Kik vagyunk mi? Kik a *mi*?) Éppen ellenkezőleg. A szegények oldalán a helyünk. De nem árulkodó érdekből, nem szavazatmaximalizálás miatt, mert ez úgylát kiderül. ELVI alapon kell velük szolidárisnak lenni, megértőnek, érdekeik hiteles védelmezőjének.

A szegénység ügyének képviselőjében a szoclibhandabanda nem lesz hiteles. Sajnos azonban a FIDESZ múltja sem arról szól, hogy a gyengék, az elesettek, a szegények oldalán áll. Mindenesetre meg kell tennie ezt az igazi, nagy fordulatot. Mert ki, ha nem a nemzeti-konzervatív oldal? Orbán Viktor alkatilag és személyiségében – származásában is – képes lehet arra, hogy elfogadtassa magát, mint akit tényleg, egész valójában bánt ez a sanyarú, nem a magyar emberi méltóságnak megfelelő sors, az elhagyatottság, milliók jövőtlensége. Képes lesz arra, hogy távlatot nyújtson, olyan nemzeti stratégiát fogalmazzon meg, amelyben az elesettek, a nyomorultak is tudják, hogy lesz nekik helyük, életük benne. Orbán Vikornak meg kell találnia ezt a személyes kiállást, őszintén és hitelesen.

És tényleg őszintének kell lennie. Ebben nem lehet tévedni és megtéveszteni. Új irányt követel a részéről is. Mert a következő évek, évtizedek legnagyobb magyar baja ez lesz: a társadalom elesettsége annak következtében, hogy cserben hagy, kirekeszt milliókat. Aki ezt nem érzi, nem tudja, és nem tud ellene tenni, az veszít hosszú távon. Nem lesz sürgetőbb és – hiszem – a társadalom nagyobbik szelete számára, a többség számára szimpatikusabb program, mint az elesett szegények, a mi szegény magyarjaink életének jövőt adni, már a jelenben.

A Medgyessy-Kovács-Kuncze-kormányt óriási felelősség terheli, nem tesz semmit. Felelős a FIDESZ is, mert erőtlen volt e kérdésben kormányzása négy évében. De most a felelősség a mai kormányt terheli. Ha nem vigyázunk, ketté osztják és a nyakunkba varrják a felelősséget. Uram bocsá'! Még arra is képesek lesznek, hogy a várható bajok forrásául a FIDESZ-kormányzást jelöljék meg. Hogy a FIDESZ volt érzéketlen, az Orbán-kormány a nyugdíjasokkal mostohán bánt stb. Erre helyezik majd a hangsúlyt, mondván, hogy ők vannak itt helyre hozni a kizökkent időt.

Talán nem fog sikerülni nekik. Elég nehéz feltételeztetni a „bankárkormányról”, hogy szereti a népet. Milliárdosokat képvisel a szadesz is, a maszop is – igaz, hasznos milliárdosokat: saját magukat, és azokat, akik a hatalomba küldték őket, majd még kiderül, milyen korrupciós pénzekből.

Hinnünk kell abban, hogy testileg-lelkileg nem válhatjuk milliók leszakadását. Sem morálisan, sem politika-lélektanilag. Sem a kormányzásban, sem az

ellenzékben. Sem gazdaságilag, sem nemzetileg. Áruló az, aki elszegényíti a saját nemzetét. *Az az áruló, aki elszegényíti a saját nemzetét.* Ez lesz a mérce, a többi hazugság. AMÚGY pedig: sajnos tényleg le fognak szakadni e milliók, még jobban és még tömegesebben, mint eddig. És ez borzasztó, ezt nem lehet így hagyni.

Itt nem csak voksokról van szó, nem csak arról, hogy ki kormányozzon. Arról a Magyarország egész jövőjét eldöntő kérdésről van szó, hogy ennyi ember nem hiányozhat a társadalomból. Ennyi ember nem lehet éhes. Ennyi kulipintyó nem dőlhet össze, mint amennyi összedől minden nap. Mert akire rádől, akinek üres a gyomra, az nem csak elveszett, hanem annak nincs vesztenivalója. Sokan közülük dűlni, rabolni fognak.

Orbán Viktor számára a feladat rendkívüli, de csak ő képes megoldani. Azaz: lehet-e éppen ő olyan vezető, aki a szolidaritás szellemében és erejével a szegényeket támogató, a társadalomba visszasegítő karakter, példa, vezető? Lehet-e, hiszen az ő politikai élete sem erről szólt a múltban?

2004. július 13. Mert magyarok voltak, azért kellett meghalniuk...

Kedves Viktor!

Régóta foglalkoztat a gondolat a sikeresen aktív és gyakori holocaust-megemlékezések láttán, hogy nekünk, Kárpát-medencei magyaroknak szintén vannak mártírjaink, ezer-, tízezerszámba, akikre a kutya sem emlékszik, még kevésbé emlékezik meg róluk: a II. világháborús Vajdaság, Dobrudzsa, a tőkén fejcsével lefejezett erdélyiek, székelyek!, hogy csak a véres eseményekre emlékeztessék; de a földjükről száműzöttek a Felvidékről, és a sort folytathatnám a magyar németek kiűzésével, hogy ne maradjunk egyedül keserűségünkkel.

Azon töprengők: mikor és ki lehet alkalmas arra – van-e ilyen erő? –, hogy a nemzet szintjén kezdeményezze a legátfogóbb történelmi megemlékezések

sorába venni a mi szegény kiscsávó, esetlen-halott magyarjainkat, *akik azért haltak meg, csak és csupán azért, mert magyarok voltak.*

A legmélyebb emberi érzéseket őrzi meg a holocaust, még akkor is, ha az ünnepi megemlékezést – annak méltóságát, pompáját és gyakoriságát – csak a *zsidó* áldozatokkal azonosítják. A *holo-* görög előtagban azonban, a görög tragédiák tanúsága szerint benne van a *teljesség, az egész.* A holocaust nem zsidó ünnep, hanem olyan engesztelő áldozat, lelkünk felajánlása az áldozatoknak, amely minden embertelenül elpusztított emberre emlékezni akar.

A cigányságra is, ha már konkrétan a II. világháború emberirtása váltja ki égő áldozatunkat.

A 20 millió Sztálin-áldozatra is. Sorolhatnánk, s ab-

ban reménykedünk, hogy minden emberközösség – az oroszok Sztálin országában; minden érintett nép a zsidóság és a cigányság hazáiban – megtalálja a maga lelki és demonstratív formáit áldozatai megtisztelésére.

Nem követendő az a – főleg csak a mi hazai életünkben ekkora erővel jelentkező – zsidó szokásjog, amely a nagy lelki erő szintje fölé kívánja emelni a demonstratívát: amely az ünneplésből minden más elé helyezendő média-demonstrációt kovácsol, s ha már kovácsolt, hát végtelen erővel veri e forró vasat. A holocaust ugyanis nem demonstráció. Az engesztelő áldozat nem keverendő össze az aránytalansággal, amelyben most minden helyi zsidó emlékezés országos fórumot kap; amelyben ezt a zsidóságra leszűkített holocaustot évente megszámlálhatatlan alkalommal, és ok folytán, és ürügy folytán kívánják belénk vésni. Tudjuk, amennyire kell; és tudjuk, amennyire akarjuk, e nélkül is.

Ha tudnám, hogy kire bízhatom, kiben bízhatok az alábbi javaslatot illetően, megfogalmaznám javaslatomat – távolról sem gondolva, hogy ez a legfőbb ügy – a *Kárpát-medencében mártírhalált halt magyarok emlékének megünnepléséről*, és eközben távolról sem gondolom, hogy a holocaust fent említett formáját szabadna követnünk; mert az a forma mindenki mást eltávolít, elidegenít túldimenzionált erejével.

A XX. század véres atrocitásokkal büntetett magyarokat azért, és csak azért, mert magyarok voltak. A módozatok Dobrudzsától a Vajdaságig terjednek, benne az I. és a II. világháború utáni brutális erdélyi vérengzésekkel, gyilkosságokkal, a kitelepítésekkel a Felvidékről Magyarországra és Erdélyből a Regátba, Tito szerb partizánjainak negyvenezres nagyságrendű és kíméletlen megsemmisítő gyilkosságaival, de talán ide érthetjük a hazai németiség elleni irtóháborút is, ha kimondjuk azt, ami tény: *ők magyar németek voltak*. Hosszú, nagyon hosszú a sor, amelynek láthatatlan áldozatairól beszélni sem

volt szabad, nemhogy ünnepelni őket, mint áldozatokat. Helyette kollektív bűnösökhöz, utolsó alávaló csatlósokhoz, azaz *hosszánk* tartozó senkiházik voltak ők is. Aki róluk akart emlékezni, az szélsőjobb-oldali, neo- vagy gerontofasiszta („érzelmű”) lett a kéretlen vádbeszédekben.

Nincs a magyar naptárban olyan *kegyeleti ünnepnap*, amely a mi magyar emlékezetünkbe vésődik, az áldozatokat leghűségesebben leíró Wass Albert személyes élete és írásműve szellemében. Áldjuk meg – ha a kort nem is –, áldjuk meg a hőseit. Áldozatait. Hozzá tartozóikat, akiknek a lemészárolt „gazemberek” utáni megvetés jutott földjükön.

E felvetésem természetesen magyaroknak tekinti azokat az elüldözött, meggyilkolt *magyar zsidókat* is, akiknek azért kellett eltűnniük szülőföldjükről, vagy a föld felszínéről, *mert magyarok* voltak zsidóként. És vonatkozik ily módon a *magyar németekre* is, akik 800 éve építették e hazát maguknak és nekünk. És vonatkozik a *magyar cigányokra* is. Ránk, magyarokra, rájuk, akik áldozatul estek brutális önkényeknek, beleértve a Kárpátalját, amelynek áldozatai a hős Szovjetunió védő oltalma alatt eleve kiestek látásunkból – kétszeresen elesettek. Kell egy időpont, amelyre azt mondjuk: erőnk, tudásunk, büszkeségünk és tiszteletünk teljes erejével arra törekszünk, hogy a magyarság nagy, átfogó ünnepe legyen:

*A Kárpát-medence magyar mártírjainak emlékére,
minden év decemberének első vasárnapján,
a történelmi egyházakkal együtt.*

Mert: 1918-ban ekkor indult el a féktelen magyarirtás; mert 1944 december elejére ért csúcspontjára a bácskai mészárlás, 40000 magyar halálával; mert ekkorra eldőlt az erdélyi és szlovákiai magyarság sorsa; és mert egy ilyen ünnepet nem kell konkrét időponthoz kötni.

2004. július 21. Kiért szól a harang?

Nagy a tülekedés a koncok körül. Belpoklosok nagy zabálása, talán látták a Nagy zabálás című filmet, s tudják, mivel jár a végén. S miközben tömik-tömik befelé – az ebben jártas csoportok egymás szájába is, az összetartozás és a kiválasztottság jegyében –, elfeledkeznek arról, hogy sem a kiváltság, sem a nyomor nem örök és állandó állapot. Leírtam már, le is írom még: engem a gyengébb, a kisemmizett, a cserben hagyott érdekel, az irántuk érzett aggodás és tenni vágyás melegít fel, és távol tartom magam a nagy győztesektől. (Egyik versem, a Jaj a legyőzőknek elég világos vélemény erről.) Az igazi, elnyomorított magyar többség sorsa érdekel itthon és a határon túl – ők a mi igazi kisebbségünk.

E fogalom, a „kisebbség” sokféle értelmezési lehetősége közül a leghúsbavágóbb az, amiről leginkább megfélekeznek: *a szociális kisebbség*; ami ráadásul hatalmas tömeg. És a határon túl – Tózsér Árpád szavával – kettős zűrben szenvedő magyar kisebbség, a mostohaanya Jancsija és Juliskája.

Nem tagadva a nemzeti kisebbségek nálunk is hátrányos helyzetét, a vallási kisebbségek sok fajtájának boldogulási problémáit, a nemi kisebbségek zavart helyzetét – ezekre is kitérek röviden – *a fő probléma a nincstelen milliók élete. Ők a kisebbség*. A szegénység, az elesettség, a reménytelenség, tehát az objektíve és szinte megváltoztathatatlanul kiszakadtak és kiszorítottak *valóságos helyzete* – és e helyzet *tükröződése* a tudatukban, a pszichéjükben, az elfojtott cselekvési szabadságukban és társadalmi helyzetükben. Ide soroljuk azokat is, akik súlyos fogyatékkal élnek – bár közülük sokan nagyon erős tudattal rendelkeznek. Ide soroljuk természetesen a cigánykérdést a maga teljes problémakörével. Ehhez képest háttérben állhat a homoszexuálisok, a transzvesztiták kisebbségi viselkedése; ők olyan extrovertált szerveződést mutatnak, amely a lakosság nagyobb felében inkább viszatetszést vált ki: mert ha állapotuk betegség, akkor a józan viselkedésű ember nem beszél a fekélyéről; s ha állapotuk választott út, akkor józan ember nem terhel másokat a maga extrém szokásaival.

Teljesen külön kezelendő a zsidó kisebbségben élők, a magukat kisebbségi létbe sorolók helyzete. Magyarországon egészen speciális vonások jellemzik e kör objektív lehetőségeit, és e lehetőségek kihasználásában tett erőfeszítéseiket. S függetlenül attól, hogy e közösség tagjai nemzeti kisebbségnek tekintik-e magukat vagy sem; s hogy létüket általában kisebbséginek vélik-e vagy sem: *kis létszámú hazai közösségük hatalmi többséget alkot a nomenklatúrában*. A hatalmi pozíciókat a XX. század második felében a hatalmat megszálló és szigorúan bitorló összefonódásaik révén a médiában, a külkereskedelemben, a bankszektorban, a nemzetközi kapcsolatokban többségi pozíciókra tették szert – ez monopolisztikus visszaélés a hatalomfölénnyel, ami a világháborús szovjet tankokra, a kiépített gengszter-ávósokra és a rejtett pénz-Molochra épül, miközben kisebbségi múltjára és jelenére hivatkozva folyamatosan sajnáltatja magát. Nem érdemes külön részvétet szentelni ennek a problémának, e csoport tagjai több mint meg tudják oldani gondjaikat: alapvetően értenek ahhoz, hogy ezeket bármikor, bárhol, mások rovására is kiküszöböljék. Magyarországon éppen az agresszivitással is alátámasztott erőfölény jelent problémát.

Az ő saját panaszuikkal való (ön)ámítás eltakarja azt, hogy nekünk a valóságos problémákkal, *a nincstelen milliókkal kellene foglalkoznunk*.

Olyan kérdéssel, amihez senki se mert hozzányúlni a második világháború után, s e közben a lakosság negyede állandóan kiszorul az értékes emberi-közösségi tevékenységből, alkotásra és munkára alkalmatlannak megvetve, sőt még az önfenntartás szintjére se jut el, mert tagjainak nemzedékeit fosztjuk meg a bekapcsolódástól tehetetlen irányító rendszereink folytán. A nemzet nem csupán levágja tagját, hanem újra is termeli a maga baját, s soha nem lesz életképes így. Nem lehet eleve reménytelen helyzetben a lakosság negyede-harmada.

Ez a kisebbség, még ha nehéz is értelmezni a tömeges nyomorállapotot a „kisebbségi” fogalommal;

még ha ők nem is férnek be klasszikusan a nemi, faji, felekezeti megkülönböztetések fogalmkörébe. Felelős és igazságot kereső kormány vallottan erre a kisebbségre fordítja figyelmét, s olyan jövőn dolgozik, amely hosszú évtizedekre ide helyezi a megoldás eszközeit: a közvetlen szociálpolitikát, az oktatás-szakmai képzést, a fejlesztési forrásokat, beleértve a tömeges szociális lakásépítést (bármilyen korszerűtlen is ilyet mondani; másrészt pedig ismereni kell a II. világháború előtti rendszer lakásépítő gyakorlatát). Meg kell tudni fogalmazni a minimális emberi igényszintet, az emberi élet méltóságának minimális anyagi feltételeit, s azokat – minden más előtt: hiszen *emberről* van szó – ki kell elégíteni az állami szolidaritás anyagi és szervezési eszközeivel. Nem lesz addig nemzetstratégia, amíg nem tudjuk, mi jár minden embernek nálunk, mi az, amit meg kell adnunk mindenkinek, s főleg: amíg meg nem adjuk ténylegesen. Mert most a szájak járnak: a nagyszájúak országában-társadalmában éhes szájak tátognak betevőért.

A szolidáris nemzeti-konzervatív kormányzásnak

ebből a két elemből kell állnia: *a nemzetét építő emberből és a gyengébb ember iránti aktív, építő részvételből*. Így javaslom én magamnak, gyerekeimnek, barátaimnak, ismerősnek és ismeretlennek: legyenek szolid, szolidáris nemzeti konzervatívok, s csapjanak a liberálisok lovai közé, hátha azok jó messzire futnak totálisan szabad pályáikon.

Az élet, az irányítás minden területén szükség lesz sok jó erőre, szakemberre, politikusra, akiknek hosszú távra jár az esze, az érdeke. Kiemelten szükség lesz ilyenekre az irányító közigazgatásban, azaz a kormányzati és önkormányzati munkában; a Parlamentben, a döntéshozás magas szintjét, más területek szintjét meghaladó szakmai hivatást-tudást elváró; és a civil mozgalmakban, mint olyan erőben, amely különös érzéssel teremt kontaktust az emberekkel, a lakossággal. Ma e mozgalmak zömmel köz-pénzeket lehívó kasszaűzők, élükön nem állnak nagy személyiségek.

(Tényleg: hol rejtőzködnek a nagy személyiségek Győzik-e-országban?!)

2004. július 24. Populista pisták pilácsai pislákolnak a baloldalon

A Fidesz Szövetséggé alakulása óta egyre szélesebbre nyit; szociális érzékenysége nő; a lent élők érdekeinek fő hangadója. Néppárt minden irányban, ami nemzeti, és belefér a polgári, keresztény értékrendbe. E miatt – és ellenzéki szerepéből eredően – támogatottsága megnőtt.

Ezzel párhuzamosan be tudta bizonyítani, hogy az országot egy idegen kötődésekkel túlzottan terhelt bankárkormány vezeti, az MSZP a nagytőke pártjaként is artikulálható. *De.*

1. A szocialista politikusok nagyon elszántak a *hatalom megszerzésében*, ez sajátjuk, ez kivételes képességük, ami abból a 40-50 éve megélt érzésből származik, hogy „ki, ha nem ők”? Ugyanakkor szerencsére ügyetlenek a *hatalom megtartásában*, mert már ellustultak, a hatalom valójában semmit nem tud adni nekik, amit

életük során ne élveztek volna mindig, és fogják is bármilyen helyzetben ezután is: vagyon, befolyás, uralkodás, likviditás, a jövő biztonsága, szolgasereg alattuk.

Mindebből az következik, hogy mostanra eljutottak a hatalom elvesztésének küszöbére – és az is következik, hogy innen újra felébred bennük az ősi érzés: ki, ha nem ők, mi az, hogy nem ők?! Hatalmasra nő újra az, ami most, az unatkozó, hatalomgyakorló széthúzás éveiben alábbhagyott: a mohóságuk. Aktivizálódni fognak, nagyon, a tömegek felé. Összezárnak, és erre olyan büszkék. (A juhok az akolban szintén joggal büszkék.)

2. Észre fogják venni, hogy elveszítették a tömegeiket, mert elárulták őket. A köztük uralomra jutott szociálliberálisok eddigi győzedelmes

vonulása helyett – és persze velük együtt! – előtérbe kerülnek a *szociálpopulisták*. Jönnek majd ismét a hangok a tömegek szerepéről és megbecsüléséről, a nép szeretetét kifejező reformokról, melynek ők az örökösei évtizedek óta, a társadalmi igazságosságról, jön majd a baloldali szolidaritás, és természetesen újra felfedezik, hogy ők népiek és nemzetiek, hogy a Kárpát-medence magyarjai nagyon fontosak stb...

3. Ebből az következik, hogy nagy erővel megfogják célozni azt a tömeget, ahonnan a FIDESZ-Szövetség merítette és merítheti a maga erőit: rászállnak a „népre”. Ehhez nagyon értenek, ezt tanulták, tízezzrel vannak, akik ezt a nyelvet ismerik (és persze részben háttérbe szorultak a bankárkormány alatti „nagyúri elegancia” idején). Jön a piros populizmus, sok szegfűvel és csokoládéval. A minden köpeny megforgatására képes Tabajdi Csaba populista Ébresztő!-je már ennek a hangja. Természetesen munkamegosztásban, aminek a vége az lesz, hogy „náluk minden érdek, platform nyíltan jelen van, ami a lakosságban létezik”: maradnak a pénzarisztokraták és a populisták, valamint a nép-nemzetiek egyetlen nagy közös vörös zászló alatt. Eddig is kéz a kézben lengették, eddig is megszavazták Medgyessyt mindenben.
4. Ezért a Szövetségnek felelős döntéseket kellene hoznia, hogyan folytatja a maga térnyerését, részben a programjával, részben ellenzéki ségének tényével és lehetőségével – mégpedig oly módon, hogy ne tegyen tömegesen beválthatatlan ígérethalmazt kormányzása idejére:
  - teljes erővel és teljes hitelességgel folytatni a nyitást;
  - s a kíméletlen leleplezéseket;
  - ki kell maradnia minden korrupcióból, elállni azok mellől, akiket érint, akik korrumpáltak. És itt most érdemes tenni egy óvatos distinkciót, vagy akár figyelmeztetést: mindaddig,

míg annak idején a kormányon lévő FIDESZ ellen el nem indult a meglehetősen eredményes támadás különféle korrupciós ügyek kapcsán, mindaddig a FIDESZ különbözött minden más társadalmi erőtől, párttól: feddhetetlen volt, ifjakra épülő múltja és szemben állása a múlt rendszerével nem tette lehetővé a gyanút. Ez megtört azóta, a propaganda sikeres abban, hogy „mindkét nagy párt egyaránt piszkos, ugyanazok ezek”. Az ilyen egybevetés annak használ, aki a hatalmon korrump – ma éppen kormányoznak a tocsikosok –, és annak árt, akit az összehasonlítással besároznak. El kell jutni az eredeti állapothoz, és a Szövetség-MPP váljon alkalmassá arra, hogy megtisztuljon. Néha bármi áron is. Jégre a belső korrupcióval. Jégre – ha kell, az igazságszolgáltatás hűvös jegére – azokkal, akik a FIDESZ nevében és idejében „lenyúltak”. Vissza kell nyernie a kiinduló generációs-helyzeti előnyt: nem voltak benne egyetlen kor kizsákmányoló, elnyomó, korrump, törvénytelenül visszaélő-meggazdagodó-vagyonharácsoló bandájában sem. Nem voltak kárpótlási jegyüzérek, mint ahogyan a szocialista vagyonok alapjai annak idején ezzel a gyűlöletes üzérkedéssel jöttek létre, azaz a kisemberek kifosztásával (Érdemes lenne újra a közvélemény elé tenni a Kárpótlási jegyüzérek című versemet.) El kell kerülni azt a látható szocialista törekvést, amely azt szeretné sugallni, hogy „ugyanazok ezek, mindegy, hogy melyik”. Erről az alapról aztán egyszer tényleg kemény hadjáratot lehet indítani a társadalom pofátlanjai ellen (vagy éppen nem kell majd?! – de mégis legyen lehetséges, ha kell). És erről az alapról erkölcsi tőkét lehet szerezni a nincstelenek nagy tömegei szemében – és hozzáteszem: a *Jávára* is. Egyszer vissza kell adni a *hitüket*, hogy a csalás sem lehet végtelen. Hogy a juss az övéké is.

2004. július 30. A nemzet lelke és hite

Mindig nagyon izgat, tényleg fontos-e a hit és az erős lélek fontossága a nemzeti közösségben, a politikában: *a politika a nemzet közösségi játékszabálya*, amit be kell tartani, *mielőtt* nemzetközileg is megítéltetne. Nem nagyobb-e az anyagi hatalom, a becs-telen közjáték, a durva érdekeken alapuló koalíció szerepe, oly nagy, hogy a szubjektum elvész alatta?!

A magyar nemzet lelke összességében, és legtöbb tagjának a lelke külön-külön is meghasonlott, nem természetes, hanem elesett állapotban él. Ennek oka a XX. század két Mohácsa: Trianon és az azt szentesítő második világháború, a szovjet megszállással, amelynek közel 50 éves pusztító, visszavető hatása nem sokkal kisebb (azért persze kisebb!), mint a török megszállás 160 éve. Erre a múlt századra tehát két Mohács esik, vagy Muhi és Mohács együtt egy negyedszázad alatt. Ez persze hogy megtörte a nemzetet, amit felfokozott '56 véres veresége és egy abszolút úttévesztés a század második felében.

A magyar nemzet meghasonlott tudatban él: büszkeség és alázat, gyalázat és bánat, élni tudás és életképtelen struktúrák keveredésében, nagyhatalmak önkényében – a maga egykori nagyságának, Kárpát-medencei elhivatottságának és Szent Istváni, a Szent Koronához kötődő küldetésének kötelezettségében, miközben másrészt játékszernek is érdektelenné vált Wilson, Clemenceau, Hitler, Sztálin számára. Elvesztett annyit, hogy azt sem tudja, maga elvesztett-e.

A nemzet tagjai, az egyes emberek – a nemzetüket *érző* emberekről beszélek – ugyanebben a megzavart állapotban vannak. Ezért jellemzi hazai közéletünket minden rossz is: a gátlástalanság, az el- és lesöprés, a korrupció, a megértés hiánya, a szegények iránti közömbösség. Csupa olyan momentum, amit nagyszüleink század eleji magatartásáról még nem mondhattunk volna. Ehhez társul a szándékosan gerjesztett megvetés a nemzeti szimbólumok, a történelem, a fennkölt magyar tulajdonságok lejáratására. Pedig ez nem szolganép, nem masírozó egyenruhás ország.

Éppen ellenkezőleg, és minden patetizmus nélkül vélem: ez egy szabad nép, szabadságszerető nép, rengeteg egyéniséggel, nem tömegben élve és gondolkodva, nem mástól várva a megoldást. Az önálló, szabad emberek világa ez a nép, nem szereti alárendelni magát. Legfeljebb tűr egy darabig. Szereti a nagyságot, az emberi kiemelkedést és az ezzel járó méltóságot. Ilyen nép a történelmében – az persze majd kiderül, ilyen-e a jelenben is.

Viktor, ne felejtse el, mi sokan és vallottan *plebejusok vagyunk!*

1998-2002 között annyit azért világosan láttam a FIDESZ-kormányzásból – de már az azt megelőző néhány útkereső évből is, 1993-1998 között –, hogy van más út Magyarországon, mint amit a szociálliberalis handa bandázik. Ezt a másik utat kinevetik, lejáratják, de van: az a nemzet erős, az lesz erős, amelynek *töretlenül* és *hosszú távon* (örökérvényűen) hagyják, hogy büszke legyen magára, hogy ismerje tényleges és valós érdemeit, hogy szerethesse karizmatikus vezetőit... És itt meg is kell állni egy szóra. Ellenfelek szűklelkű, és persze hatalmi félelemtől terhes meséje az, hogy a FIDESZ vezérkara despotikus, diktatórikus stb... Éppen ellenkezőleg. 2002 tavaszán világosan látszott, hogy Orbán Viktornak sikerült megadni millióknak, az embereknek azt, ami hiányzik nekik: hogy szerethessék, tisztelhessek a vezetőjüket, hogy akár rajonghassanak érte. A magyar történelem romantikára is hajlamos menetéből ered, hogy szükségük van szimbolikus, bizonyos mértékig életükben mitizált személyiségekre, akik megvalósítják azt, amit ők is szeretnének, csak nem tudnak – akiknek Sikerül, és ezt *az embereknek köszönik meg*.

Ha keressük azokat a lelki tényezőket, a hit számára szükséges fogódzókat, amelyek segítenek a megzavarodottság, az értékvesztés; a diadalát ülő értéktelenség kiszorításában, akkor kell ez is: a szerethető, közülük származó vezető (*vezér*, ezt is mondhatnám, mert nálunk ez nem Hitlert, Sztálint, Rákosit jelenti a legmélyebb tudatunkban, hanem Árpádot, Hu-

nyadi Jánost, Rákóczit, Kossuth emigrációs mítoszát – csak azok félnek a „diktátor vezértől”, akik a maguk és szűk köreik számára szeretnék fenntartani a munka, teljesítmény és kockázat nélkül elbitorolt helyeket). A magyar köztudat, a klasszikus értelemben vett nép nem fog félni attól, hogy szeretheti-e azt, akit tényleg szeret a saját sorai élén: az ember szereti a saját gyereket, mérlegelés nélkül, még akkor is szereti, ha az esetleg megvakul, elveszíti a karját. Nem akarja levágni a nagyobbát, hogy az is kicsi legyen.

Ez a szimbólum iránti tisztelgése persze csak egy kis elem a hit, a lélek erősítésében. Van sok más elem, ami nélkülözhetetlen a nemzet állandó hitében, lelkének stabilizálásában – gazdasági, kulturális, sport

és egyéb sikerek, a történelemben tanúsított hősi helytállás, az örökös magyar szívósság, a nemzet tényleges alapját jelentő nép szeretete és megbecsülése –; nos ezek mellett itt most csak egyet említek meg: a stabilitást, az állandóságot, a kiszámíthatóságot, hogy *tudom, hogy holnap is jó lesz, és hogy holnap is azokat látom magam körül, mint akiknek ma örültem; hogy az életfeltételeim nincsenek veszélyben*. Ezért, elsősorban ezért, és mindenáron ezért kell győznie a nemzeti-konzervatív erők által összefogott erőknek a következő választásokon: hogy legyen végre vége már a rögtönzésnek, a rablóhadjáratnak, a sáskajárásnak a nemzet veteményezésében. *Az adott szó és a kézfogás mindennapi becsületéért, mert ez benne van a magyarok génjeinkben*. Ki állítja ezt vissza, ki és mi? Ma vágyálom...

2004. július 31. Lehet-e szövetség a Dávid Ibolya-Boross Péter tandemmel?

Kedves Viktor!

A FIDESZ, az MDF, Dávid Ibolya – ki kivel?

Igen súlyos, bonyolult kérdés. Árulásnak vagyunk szemtanúi – ráadásul a saját seregeinkben?

Milyen groteszk a helyzet? Valójában azt kellene most is kitűzni célként, amit 2002 áprilisában sokan kimondtunk magunkban, hogy ti. az SZDSZ-nek nem volna szabad bekerülni a parlamentbe, és akkor a szocik nézelődhetnek szövetséges után! Helyette azt kell szemügyre vennünk, hogy van-e, lesz-e szövetségese a legnagyobb ellenzéki pártnak, hogy lesz-e egység a nemzeti erők körében.

2002 áprilisa, Dávid Ibolya (DI) árulásának első nyilvános jele óta – ez úgy hatott rám, hogy meredt tekintettel néztem magam elé: az árulás nálam nagy bűn! –, nos, azóta úgy gondolom, be kell őket kebelezni, luxus, hogy a szociálliberális egységgel szemben széthúzó erők álljanak. Ez a Szövetség megalakulása, megerősödése óta, ill. DI EU-választások alatti ellenséges szerepe miatt még egyértelműbbé

vált számomra. A leendő konzervatív kormányzás hatékonysága is ezt kívánja : a *DI vezette* MDF-nek parlamenti küszöb alatt kellene maradnia 2006-ban. Jómagam, talán elegendő vezetői gyakorlattal is rendelkezvén a múltamban, egyetértek a stratégiáddal, amely a nemzeti-polgári erőket egyetlen szövetségbe szeretné tömöríteni – a másik oldal éppen ettől retteg; ezért a dühödt támadás részükről, despotát, diktátort kiáltoznak.

DI áruló, ezért először ezt az ügyet kell rendezni (minduntalan az jut eszembe, ahogyan az áruló Ocskay László brigadéros végezte kuruc kapitány harcostársai keze által. A trencsényi csatavesztés egyik oka az ő árulása volt, s lefejezésére ma is egy kockakő emlékeztet Érsekújvár fő terén.)

Mitől komplikált az ügy?

- Nagyon előrehaladt az ellenfél propagandája abban, hogy éppen a Te személyedben lakozó despota ki akarja irtani a demokráciát az alapvetően két párti parlament tervével. Ezt tényként fogadtatják el, és ezen szándékosan hiszté-

rikussá gerjesztett rossz érzet erősödni fog, a média szívesen fűjja. Oly mértékben válik teherre, hogy történelmileg nem veheted a nyakadba. Elfelejtik, hogy a mai politikusi garnitúrában messze az Te szereped a legnagyobb abban, hogy Magyarországon sok pártra épülő parlamenti rendszer van – parlamenti demokráciát azért nem mondanék: hol itt a démosz hatalma?

- Ugyanakkor azonban *ez* a DI-Boross-féle MDF szavazatokat visz el a nemzeti-konzervatív összefogástól (ld. Centrum Párt korábban), lényegeseket, és utána a parlamentbe jutva kiszámíthatatlanná válik az, hogy miben lehet számítani rájuk. Semmiben...
- Ezért nem a két pártra épülő parlament a cél (és még csak nem is a „két erő”, lévén, hogy az SZDSZ is biztosan bejut harmadik pártként), hanem a nyilvánosság előtt cáfolni kell tudni e „két párti vádat”, bagatellizálni, nem-létezőnek nevezni, miközben világossá kell tenni, hogy a *nemzeti-polgári erők egysége viszont alapcél*, olyan pozitívum, amivel sokaknak lehet azonosulni.

ENNEK érdekében:

1. Meg kell próbálni kettéválasztani az MDF-t, határozottan és elszántan. Ehhez meg kell találni azt az időpontot, politikai kört, amely képes és jogosult, hivatott kimondani, hogy DI cserbenhagyta Antall József MDF-jét: ez az időpont és helyszín az MDF kongresszusa lehet, és mindenképpen belülről kell jönnie, hogy aztán a „külsők”, a (kereszténydemokrata-nemzeti) semlegesek, tehát nem DI-hez tartozó politikusok csatlakozhassanak hozzá. Azaz ki kell mondaníuk, hogy DI áruló *lett*, a személyes népszerűség-hajszja a fő elégtétele valamilyen sérelmeiért, olyan figura, akivel nem lehet együttműködni, mert a „mindenféle”(ezt ő mondja, azaz utat nyit a szocialista kegyekhez) kompromisszum felé keresi az utat, az olcsó túlélés felé. A II. pontban Boros Péter kapcsán még van erről néhány szavam.

2. Nyilvánvaló, hogy a DI-től leváló MDF-esek kiesnek abból a pártból, kisebbségben maradnak. Nem volna helyes a Szövetségbe való beolvadásuk, hanem egy új demokrata fórum (avagy a nagyon is ősi DF) megalakítását kellene megpróbálniuk, *pártként*: azaz olyan éles szakítást DI-vel, hogy abból következzen az új párt azonnali megalapítása. Az új párt majd később tényleges pártszövetséget köthetne a Szövetséggel.
3. A 2006-os választások előtt ezen „új” szövetségesek pártként való esetleges megjelenése és a FIDESZ-szel együttműködő választási szövetségi, majd kormányzási koalíciós társulásuk egyben el is fedné a két pártra alakított rendszer vádjával kapcsolatos aggodalmakat és a választók heccelését ezzel. Azt pedig egy hosszabb kormányzás több ciklusában el lehet dönteni, hogy e „párt” marad-e önálló, vagy a Szövetség néppártjába olvad, avagy „uniót” alkot vele.

Összegezve: az MDF-kongresszus táján az alapítóknak belülről jövő fellépéssel le kellene válniuk DI áruló csoportjáról, minden más tagnak meghagyva az utólagos csatlakozást; önálló pártot alapítanának, amely a Szövetséggel tényleges koalíciót köt. E ponttól tisztán és erőteljesen össze lehet kötni a nemzeti-polgári erőket.

Kivel köt majd szövetséget DI? – a maszoppal? Igen, ne legyen kétségünk, képes lesz rá. Az árulás útjáról ő már nem léphet le. Az MDF még igen, de van-e MDF DI-Boross ellenére?

Boross Péterről néhány szóban – ne a miniszterelnökségről, mert az szóra sem érdemes, legfeljebb haragvóra.

1. BP igen durván és erőteljesen lép fel, most már személyesen is támadva Téged, a FIDESZ-t. Nem becsülném le azt a média-hatást, és annak háttérerejét, amit a Nap-kele és az ATV révén súlyozottan elérnek vele, az ő célzott szerepeltetésével. Hiszen ő is „ellenzéki”, nemzeti, polgári, keresztény stb.

2. Fő támadási vonulata a demokrácia védelme: védi a despota Orbántól, a hatalomvágyó FIDESZ-től. Éppen a fenti gondolatok mentén, a diktatórikus pártszerkezet veszélyének hangoztatásával.
3. El kellene őt szigetelni, gyorsan és összefogottan. Hihetetlenül túldominált a médiaszerepe a tényleges súlyához és jelentőségéhez képest. Erre bőven ad okot. Hullabukott miniszterelnök Antall József után. Antall József temetésén még az egész ország ott volt – Boross Péter miniszterelnököt pedig megbuktatni volt ott az egész ország 1994 tavaszán, sajna. Fél év alatt lejárattott, szétfúzott mindent. Olyan szintet produkált, amelyből az MSZP abszolút győztesen tudott kijönni: az ő sikertelensége rehabilitálta az MSZP-t, engedett meg neki totális hatalmat, szadesz-koalíciót, Bokros-csomagot, privatizálás címen teljes körű nemzeti fosztog-

tást. Bőven lehet elemezni egész alkalmatlanságát, amit az MDF-kormány produkált vele. Vendéglős ember szintje ő a politikában: tessék, kószolgassák!

4. S mivel semmi köze az MDF-alapítókhoz – akiket éppen ők már vagy száműztek, vagy megteszik, ha tehetik –, neki és DI-nak útjában álltak az alapítók. Most 2 éve őket szeletelik le, hogy utat nyissanak a minden irányú túlélésnek.

Összegezve: Boross Péter könnyen támadható saját sikertelensége, hozzá nem értése, az MDF alapító szellemének likvidálása, kétszínű politikai fontoskodása miatt. Ezt a támadást is azoknak kellene elkezdeniük – kőkeményen, azonnal, az MDF-kongresszus előtt, már most, nyílt sisakkal –, akik készen állnak az önálló párt megalapítására (feltéve, hogy vannak ilyenek; ha nincsenek, akkor is várható tőlük annyi, hogy félreállítsák, elszigeteljék BP hatását).

2004. augusztus 5. Hogy az élet ne menjen cigányútra...

Nagyon sok cigánnyal találkoztam, s fogtam kezét életemben. Azt is mondhatom, hogy kedveltem egyiket-másikat, s nem csak a nagyszerű zenészekre gondolok. Láttam a félegyházi városszéli putrikban a földbe vajt kunyhóikat, s közben hallottam semmivel-se-törődök nevetésüket, s ez nagyon meglepett: minek tudnak örülni?; mesés serdülőkori álmaim voltak cigánylányokról; sok cigány férfiemberrel együtt végeztem segédmunkát különböző helyeken, beleértve valamennyi házam építését, ahol együtt robotoltunk, s bár az én helyzetem nyilván más volt, én voltam a gazda, de azért a csákány és a szekerce nyele ugyanaz. Volt munkájuk, volt egy kis jövedelmük, s ez annak idején megnövelte az önbecsülésüket, azt is mondhatnám, megadta a saját szemükben a becsületüket. Ezt azóta elvették tőlük, a politikának nincs jószívé, okos válasza a cigánykérdésre, nincs semmilyen sem. Ismertem őket, a dolgozó cigányokat, jobban, mint egy átlagos értelmiségi, örültek a munkának.

És nem ismerem őket, nem is merném megismerni, ha azokkal az elvetemült cigány gazemberekkel kellene találkoznom, akik vérben-gennyben betörnek a kis cigány lányokat, hogy aztán az utak szélére, az utcák sarkára vessék őket; akik megalázzák és anyagilag kifosztják, uzsorahaszonnal teszik tönkre a páriákat, mert ők szólni sem mernek; akik könnyedén lopnak, rabolnak. Én velük szemben nagyon keményen lépnék fel, annyi szent, kőkeményen, úgy, mint ők másokkal. Nem sokan dúlnának szabadlábban. Nem ők a többség, az ő létük árt az ő többségüknek, Európa legnyomorultabb és legkevésbé megközelíthető kisebbségének. „A cigánynak a fehér ne mondja meg, mit csináljon!”

Kedves Viktor!

Nem vesztegetek szót a hazai cigányság állapotára, ennek következményeire hosszabb távon; s ennek embertelen voltára a mában; s a politika bénaságára sem. Fel fog robbanni ez a bomba. Körvonalazok

most a naplómában, talán egyszer a nyilvánosság számára is egy elképzelést, ami hosszú távra szól, központi erőfeszítést igényel, s menetközben *flyamatosan* közelebb visz a megoldáshoz – amit soha nem érünk el. Amikor a cigánysors enyhítésén fáradozunk az alábbiak szerint, az nem csak cigányokat jelent az én felfogásomban: hanem *cigánysorsot*, azokat a nem cigányokat is, akik hasonlóan élnek. Csak az egyszerűség kedvéért használom a „cigány” kifejezést. A „cigánysors” tényleg pontosabb.

És nem alanyi jogon. Nem azért, mert valaki cigány. Nem minden cigánynak. Nem csak a cigányoknak. Általában és plasztikusan: mindenekelőtt a putrilét, az odúlét megszüntetéséért.

Egyszerű, kicsit primitív formában írom le a javaslat elemeit, a lehetséges központi, állami, önkormányzati teendők méreteit és egyéb szempontokat a kivitelezést illetően. Jó lenne, ha el tudnám valaha juttatni valakinek – ahhoz egy új kormány kell.

1. 2 éves kormányzati előkészület után 20-30 éves intervallumra szóló otthon-építési program. Központi menedzselő irodával, amely az állam koordináló szerve;
2. Kb. 300 nagyobb településre, városra, nagyközségre decentralizáltan a koordináló irányítást;
3. Ott a helyi kis központok – menedzselő-irodák – létrehozásával, az önkormányzattól függetlenül, de velük, mint bázissal és mint szervező erővel szorosan együttműködve;
4. Évente és településenként 10-10 otthon felépítésével, azaz évi 3000 otthon, kis típusház felépítésével számolva – ezek természetesen átlagszámok, a továbbiakban is;
5. Anyagilag házanként 2 millió forint építési anyag biztosításával hozzájárulva;
6. Azaz a központi költségvetésből 6 milliárd építési anyagköltség biztosításával;
7. További 3 milliárd forintból biztosítandó a 3000 ház 1 millió Ft/ház telekértékét és annak közművesítését;
8. További 1 milliárd forintot szánva a 300 településen működő menedzselés működtetésére, 3000 házra számítva 330.000/ház alapon;

9. Összességében $6+3+1=10$ milliárd forintos központi alappal hozzá lehetne kezdeni a programhoz.
10. Azaz: ebből házanként-családonként 2 millió forint anyag + 1 millió forint közművesített telek biztosítandó, és további 330.000 forint az építkezés szervezésére.
11. Ehhez hasonló nagyságrendű uniós és/vagy önkormányzati források rendelkeznek hozzá.
12. További forrás lehet (mérlegelendő), ha a bankok speciális hitelkonstrukciók formájában az érintettek számára követhető nagyságú és garanciájú visszafizetendő hitelt biztosítanak (inkább morális okok miatt – hogy legyen értelme a személyes felelősségnek a „lakók” részéről).
13. Kérdés természetesen a tulajdonjog, a jelzálogterhelés; az elidegenítés korlátozása, a lakók jogai és kötelességei; a tulajdon védelmének kötelessége, az elherdálás szankciói;
14. És persze kérdés a „tulajdonosok”, a lakók kiválasztása.
15. Mindenesetre 30 év alatt ezzel a minimálisra vett közteherviseléssel is felépíthető mintegy 100.000 otthon, ami a cigányság nagy részét, a „cigánysorsban” élők tömegét képes otthonhoz juttatni.
16. Ez az otthon természetesen szerény méretű, de biztonságos, higiénikus, fenntartható, üzemeltethető.
17. Építését az adott településeken jártas, ott élő pallérok vezetik a menedzselő iroda részként vagy önálló vállalkozóként, a típus-építkezés előnyeivel.
18. A kaláka-építkezés előnyeinek kihasználásával a majdani beköltözők tetemes élönmunkát végeznek, a munkaráfordítás költségei és végösszege a szerződésben rögzített módon része a ház végső értékének – része a ház keletkezésének. Az érintett családok közismerten nagyon hasznosak az építőmunkában (ld. az ipar segédmunka-állománya): mindenki a magáét építi, illetve a kalákában a másén keresztül is a magáét.

Hiszek abban, hogy ilyen módon egy emberöltő, pl. 30 év alatt félmillió-egymillió közötti létszámban

juthat otthonhoz a lakosság olyan rétege, amely amúgy soha sehogy se.

Minden ellenvetés jogos; s mindegyik eltörpül azon tény mellett, hogy őket ma s a jövőben brutálisan számúzzuk magunk közül, ha nem adunk nekik valamilyen emberi otthont, szigorú feltételekkel, sok munkavállalással, de otthont. Nekem *ők* is magyarok, és ha különbséget kell tenni azokhoz képest, akiknek minden eleve megadatik..., csak tudni kell *oda* születni – nos, ebben az esetben nekem *ők* egy kicsit jobban magyarok.

Azt azonban nem szeretném elhallgatni, hogy a ma-

gyar társadalomnak egyaránt drámaian sokba kerül mindkét gigászi pénzszivattyú: az is, amelyet szociális ráutaltság néven, de valós teljesítmények nélkül a cigány társadalom magához szív, és az is, amelyet valóságosan, de kontroll nélkül, az önkény és a hatalom jegyében szív magához, és ha kell, gátlástalanul kiszív majd az országból az irányító elit azon része, amely megszokta, hogy neki minden jár, s ha nem, megszerzi monopolhelyezeteinél fogva. Ma is *ők* vannak hatalmon. Amíg a cigányokra költött százmilliárdokkal be lehet etetni a közvéleményt, az övékét mély homály fedi. Ki fedi fel?

2004. augusztus 13. Medgyessy Péter a (kormányrúd) végét járja

Kedves Viktor!

Medgyessy Péternek vége. Belül megtört. Sőt: összetört, látom a szemében. Csődtömeg halmozódik a bársonyszéke alatt. Az MSZP-nek soha nem volt osztatlan miniszterelnök-jelöltje, Horn Gyula is csak kényszerből, a maradékelv alapján lett az. Most, amikor minden idegsejtemben azt érzem, hogy meg fogják buktatni, hogy már tudják, hogy lépniük kell, őt leléptetni, most sincs erős jelöltjük, és nagyon meglepne, ha időben tudnának produkálni. Nincs, mert nem lehet: ütött-kopott, erkölcstelen társaság, a felhalmozás hörcsögei. Közvagyon-tolvajok.

Miért veszélyesek mégis? S miért különösen veszélyesek a két pólusra osztódó struktúrában.

Egyrészt, mert elképesztő elhivatottsággal és szívósággal akarják a hatalmat. Csak az övék lehet.

Másrészt, mert értenek hozzá, és óriási tőkéket halmoztak fel (legyen ez a vesztség! – de lehet-e?).

Harmadrészt, mert még mindig és még sokáig hat a nosztalgia: sokak múltja.

Negyedrész az általános választói magatartás, hogy „azért ne legyen olyan jó a majdani győztesnek”.

Sorolhatnám – de nem ezek a lényegesek.

Hanem a FIDESZ az érdekes. Sajnos a Szövetség – hibáival, de talán azok nélkül is, egyszerűen létevel,

melyet démonizálnak – ő az MSZP fő támasza, legfőbb erőforrása.

A „két pólusban” mindig lesznek „mások”. S minél erősebb az egyik, annál erősebbé teszi a másikat: azokat, akik kimaradnak, akik számára más érdekek, élmények érvényesek, akik egyszerűen mást szeretnek – és azok, akik nem szeretik, nem akarják szeretni ezt a bizonyos „egyiket”: azaz a FIDESZ-t, személy szerint Orbán Viktort.

Minél erősebb és „rettenetesebb” a FIDESZ és Orbán Viktor, annál erősebb az ellentábora. A sok akarnok, nagyokos szocialistának semmi mást nem kellene tennie, csak ölbe tenni a kezét, szimpatikus fellengzőségeket mondani, osztogatni, amennyi van az államnak (na, a magukét nem!!!), és kész: semmit se kellene tennie, mert az erős FIDESZ-től való félelem, a vele való riogatás, a félelemkeltés összekovácsolja a „mások” széles táborát.

Ahogy majd közeledik a választás, ezek a pszichológiai tényezők fontosabbá válnak, mint hogy mennyit hazudott az MSZP az autópályák hosszáról és a Kánaán más bekötő útjairól.

Ebből két dolog következik.

Egyrészt az MSZP olyan politikusokról köt konszenzust a Medgyessy-Kovács utáni időszakra (s szeretném hangsúlyozni: az ő eltűnésükkel eltűnik

a poszt-kádári garnitúra törzse is, a párt fiatalabb lesz, megközelíti majd a FIDESZ-vezetés korosztályi összetételét, és egy idő után a mostani kis kreten-karrieristák mellett tényleg képes lehet a fiatalok nagyobb csoportjaihoz is fordulni), olyan politikusokról tehát, akiket az Orbán Vikornak ítélt tulajdonságok ellenfényére políroznak. A „zsarnokkal” szemben „emberi szíveket” dobogtatnak majd. A klasszikus profival szemben az esendőt. A múlt terheitől mentessel szemben szintén azt, aki mentes. Tehát a „tisztákat”, a tiszta, egyszerű embereket. Mert a hozzáértés, a férfias tisztesség, a nemzet jövője iránti tiszta hit nem érdekes a választásokon. Csak az az érdekes, hogy „legyen a mi rendes emberünk”. Azaz Hillert és Szilít fogják előtérbe állítani – s megformálni őket Orbán Viktor tulajdonságaival szemben. Az MSZP megbukott 1990-ben, végzetesen. CSAK a vele szemben állók hibái éltetik ilyen naggyá.

Másrészt a választásokig a FIDESZ politikai hangvételén, stílusán, Orbán Viktor imázsán is abban az irányban kellene változtatni, amely kizárja a vele való fenyegetést, a rettenetet és félelmet. Részéről puhább, megértőbb, mindenki iránt figyelmesebb, nem

pedig a megosztásra épülő karakter lenne eredményes a választásokig. Utána úgyis más a feladat. De addig nem jó a „leszámolás”, az „elszámoltatás” fenyegető szava, a jobboldal retorikája. Az emberek nem szeretik ezt nálunk, nem hívei a könyörtelenségnek. Most mindennél jobban szeretnék a kiszámítható békét és a jövőjüket. Akinek ezt elhiszik, az győz. És a győzelem soha nem volt fontosabb, mint most, amikor az évtized második felében az EU-források, az egyszer majd felerősödő világgazdasági lendület (amely egyelőre még elmarad, s nem fogja erősíteni a szocialistákat), a stabillá váló hazai környezet hosszú, akár nagyon hosszú távra is a győztes kezébe adja a jövőt.

EMIATT a tények, a valóságos cselekvés szintjén én *egyáltalán nem tartom helyesnek és fontosnak az előrehozott választásokat* (taktikailag persze kell fenyegetni vele). Ezt a mostani nagy bajt oldják meg ők. Ugyanis megoldhatatlan, kár volna idő előtt átvenni a csődtömeget s a vele járó felelősséget. Addig marad idő és erő olyan politika kidolgozására, *mely annyit ígér, amennyit képes nyújtani. Az igazra.*

2004. augusztus 15. Csak igazat, valódit!

Kedves Viktor!

(Apám rendre leverte néhány pofont. Pedig jó tanuló voltam, rendes, dolgozó gyerek. Apám tanító volt a tanyákban, tudta, hogy a pofon nem a legnagyobb gond az életben. És én is tudtam. Pedig gyerek voltam. De tudtam, hogy igaza van. S akinek igaza van, azzal nincs baj. Kinek van igaza? Aki igazat mond. S ki mond igazat? Aki a szerint él, amit vall. Igaz a szava. Igaz, vagy gaz.)

A rendszerváltás utáni időszak legnehezebben megélhető közérzése a *csalódás*, a csalódottság folyamatossá válása. Mögötte természetesen a becsapás. Azaz a hazugság.

Ez a kellemetlen érzés annyira ráült az emberek mindennapjára, hogy elfed sokkal súlyosabb egyéni problémákat is: megbocsáthatóbb a szegénység, mint szemérmetlen hazugság.

A Medgyessy-kormány már nem tudja jóvátenni azt, hogy a legnagyobb hazugsággal tört hatalomra: a jóléti rendszerváltás ígéretével. Ezért ez lesz a leghazugabb kormány. Egyben az apátia fő okozója is. (Bár nem szeretném tagadni: az Antall-Boross-kormány dilettáns belpolitikája „versenyképes” velük.)

Az győz hosszú távon, aki el tudja hitetni: a szava ugyanaz, mint a várható tette. Az adott szó becsülete egyszer még fontos társadalmi rang lehet. A kézfogásé, a férfias becsületé.

Nem akarok nagy szavakat használni, de ahogyan a személyes kapcsolatokban megvan a jelentősége e magatartásnak, ugyanúgy van ennek társadalmi megfelelője is, közranggá tehetően.

Ha tehát sikerül majd egyről egyre sorra venni a D-209-kabinet láncszemeit, „gyöngyszemeit”, ha sikerül felmutatni a komplett hazugságot, a társadalmi-szociális átmítást a hatalomba való visszatérés feneketlen mohóságaként, akkor egyszersmind illik majd hozzátenni a hihető szó és a ráépülő tett politikai erejét is.

Ez nem mese. Nem kisfiús vágy, ámokfutó illúziókeltés, nem lélektani pótlék a hiányzó tettek ellensúlyozására. Nem tudom, más nemzetekben is van-e ekkora ereje a tisztesség iránti vágnak, de:

- nálunk van;
- az ellenfél szocialista és liberális tábora ebben nem lesz versenyképes sohasem – nem képesek rá, épp az ellenkezőjére vannak kódolva, különösen a liberális handa *bandák*;
- a nemzeti-konzervatív oldalon, a polgári körökben, főleg az értelmiség soraiban, a nagy alkotó művészek között viszont vannak férfias, egyenes, közvetlen kontaktusra – azaz igazságra – alkalmas habitusok, személyek, múltak; felfokozható a karakterük abban az irányban, hogy „igen, hiszek neki”.

Az örökség 2006-ban bőven tartalmaz majd olyan pontokat, ahol el kell mondani az igazságot. Nem az ellenfélről. Őket hagyni kell a fenébe (és csak egyszer, egy külön „fejezetben” foglalkozni azzal, „még egyszer, utószor”, hogy kell-e és kikkel kell személyes elszámoltatás vagy közösségi kánpadra állítás – de nem Hiller Keller-killere módján). Hanem a helyzetről. A tennivalókról, azok áráról, következményeiről.

Mert persze meg kell találni annak is a módját, hogy egyszer s mindenkorra elszigeteljük, „kitoloncoljuk” a politikából a beteges élvhajászokat: a vagyonokat gátlástalanul felhalmozókat, az állam fejségényeit (ugyanazok, mint a verőlegények voltak, egyenes származási vonalban). De ez csak később, a választások és a helyzettisztázás után, kulturált menetben, mert:

- itthon sem sokan vevők a leszámolásra;
- mert Európa nem várja ezt, az USA még kevésbé lenne hálás;
- és tényleg nem kell sok új árkot ásni – velük kell betemettetni a sajátjukat és kész.

Az igaz politikai szó és tett lehet a legáltalánosabb viselkedési normája a következő kormány stratégiájának. Ez érthető mindenki számára. Nem kell homályos kontextusokkal kiegészíteni a demokráciáról, piacról, globalizmusról stb. *Hazudsz vagy sem?* Ennek persze sok útvesztője van, sokféle igazsággal. De hazudsz-e a *saját* szavadhoz képest? Hazudik-e a tettet? Ez azért behatárolhatóbb út.

És persze nagyon veszélyes. Mert aki rálép, nem hagyhatja el bukás nélkül. Betartani pedig pokoli nehéz. De értelmes olyan úton járni, amelyen sokan és szimpátiával mennének veled, s akik nem tudnak, azok sem bűnösök: csak csendben maradnak.

Kell valamilyen konkrét rendező elv a nagy eszmék – a nemzet, a jövő stratégiája, az élhető élet stb. – mellé, olyan, ami számon kérhető, ami kiszámítható magatartásra ösztönöz-késztet. A magyar társadalmat régóta becsapják, mindig és folyamatosan, négyévente azonban egészen biztosan. Ebből a kelepceből kell kivezetni – nem csak „az embereket”, hanem magunkat is. És erre a kínosan tiszta útra csak olyan ember vezethet rá, akiben megbíznak. Ilyennek kell lenni – lenned. Ez a minimum.

S egyben ez a summum bonum.

2004. augusztus 16. Latolgathatunk, vakon

Szerintem az MSZP titkos befutója – akár pártelnöknek, de legfőként miniszterelnöknek – a szürke eminenciás: Kiss Péter. Könnyen meglehet, hogy D-209 utódjelöltje Kiss Péter lesz, és még az sem biztos, hogy csak 2006-ban. Esetleg már előbb is bekövetkezik a váltás a „trónon”.

A szürke jó szín ott, ahol nincs semmilyen. És: Kiss Péter tényleg jó végrehajtó. Hihetetlen simulékony, béketűrő, kompromisszumkereső, konfliktuskerülő. Szóval megvan benne mindaz, ami hiányzik a hatalmi harcba kerülő MSZP-önjelöltekből.

Gyurcsány beteg nárcisz, miközben anti-nárcisz; leginkább a kirakatokban csúfoskodó viaszbabuk-

hoz hasonlítható. A legnagyobb képűbb pozőr, miközben végtelen önbecsülését csak beteges fantáziája és az alá rakott pénz tartja fenn. Soha nem lesz Magyarországon népszerű: csak akkor, ha mi tesszük azzá hibáinkkal – de ez mindenki másra is igaz. Soha nem ér oda, ahol az emberek vannak – nem lent, ahogyan ő hiszi, hanem hozzá képest nagyon is fent vannak: az életszerű, emberséges életben. Adja Isten, hogy a maszop egy ilyent állítson az élére, hozományból milliárdos selyemfűt.

Egy előnye van, még ha ez cinikusan is hangzik: ezer sebe gennyes. Elvérzik bele.

2004. augusztus 21. Keselyűk és sakálok bálja a balon

Milyen érdekes!? Medgyessy eltűnt augusztusban, nyaralni, s a bulvársajtó megtámadta, kétségbe vonta szavahihetőségét azt illetően, hogy hol is nyaral, nyaral-e valójában, s ott van-e tényleg. Szokatlan, hogy láthatóan összehangolt zavart keltettek vele szemben augusztus első felében, azóta is. Mintha egy senkiről beszélnének.

S milyen érdekes!? Augusztus elején – éppen az olimpia idején – váratlanul lemondott sport- és ifjúsági miniszteri helyéről Gyurcsány! Éppen most?! Ő, aki kitiporta onnan elődjét? És ő, aki itt még semmit sem teljesített? Azt akarnánk gondolni, hogy bukársra ítélte önmagát? Na-na.

S milyen érdekes!? Augusztus elején kirúgatta magát Gál J. Zoltán, aki látszólag Medgyessy legfőbb bizalmasa, de ne feledjük, éppen ő, Gyurcsány és Gyurcsány felesége vezették szőröstül-bőröstül az MSZP 2001-2002-es választási kampányát, Medgyessy csak megjelent, integetett, majd rohan tovább, s bezsebelte a Péter!-Péter!-Péter!- sikolyokat szép piros sáljában. A kampányt, a megyéket,

az aktivistákat Gyurcsányék és Gál. J. vezette, szervezte, minden az ő kezükben volt.

S most kétségbe vonták – szerintem Gál J-ék és Gyurcsányék irányításával – Medgyessy tekintélyét? Miközben ők ketten, s embereik szabadon száguldoztak az országban, gátak nélkül tárgyaltak a megyékkel. Ez volt az ő olimpiai gátfutásuk. Valami készült Hunniában augusztusban... Több jól tájékozott ismerősöm már korábban mondta nekem, hogy már 2002-ben, Medgyessy megválasztásakor is tudta a klán, hogy Péterünk éppen azért kell, hogy előkészítse a talajt az ismeretlen-senki Gyurcsánynak, aztán majd szépen eltávolítják. Nem hittem nekik, s most csak nézek.

Kedves Viktor!

Az állatvilágban sem teljesen példátlan eset jött létre a kormányzó magyar hordáknál: a keselyűk szagatják a sakálokat – amelyek végső vonaglásukban visszaharapnak. Mondom, ez előfordulhat az állatok világában is, bár nem jellemző.

Azért mondom ezt, hogy hozzáfűzhessem: a koncer-

vatív erőknél soha, semmiképpen nem szabad részt venni a dögevésben; akik ezt teszik, beledöglenek. Nem szabad a tetemek közelébe se menni, hogy marcangolják egymást.

A magyar közvélemény hosszabb távon soha nem bocsátaná meg, ha az ellenzék láttatná magát a vörössé vált keselyűk között. Tudom, nem fenyeget ez a veszély, s csak szeretném megerősíteni: *helyes, hogy nem.*

Ez a mostani időszak az ő fertelmük, fürödjenek benne szabadon. Még csak véletlenül se akarjuk elvenni tőlük ezt a mostani korszakot, oldják meg ők. Ebben persze van kockázat: a következő húsz hónap átrendezheti az erőviszonyokat. De a mi etikusi alapérzékű népünk – bármennyire naiv és átverhető is alkalmanként – hosszabb távon mégsem tűri az etikátlanok bandáját, emlékezni fog még arra, hogy a FIDESZ nem kér(t) most a koncból.

S aki hosszú távon gondolkodik, annak érdemes a *taktika helyett az etikára* bízni dolgait.

Előjött a ma-szop. Ismét Kovács az úr, és Lendvai – hihetetlen! De legyen! Itt tobzódik a letűnt korszak. És megtalálták hozzá az embereiket. Bárcsak Gyurcsány kezébe kerülne az ő zászlójuk! És lőn. Miniszterelnök-jelölt. Istenem, köszönjük!

Mindenesetre az ő jelölése csak fügefalevél, arra azonban megfelel, hogy nagyon sokáig ne tűnjön el a színtérről; ahol jelenléte önmagában is borzalom, tényleg megfordul bennem, hogy melyik országban élek?!

Kiss Péter más. Alapos, módszeres karrierista, aki:

- kimaradt a koncszerzésből, tiszta politikusként lép fel: az egyszerű emberek embere ő;
- gyanús ügyek közvetlenül nem kapcsolhatók hozzá;
- fellépésében olyan szürke, hogy támadhatatlan – egész személyére is ez az igaz;

- ugyanakkor nagyszerű adminisztrátor, az ügyek nem esnek ki a kezéből;
- a kompromisszumok abszolút motorosa, „fáradhatatlan robotosa”, mint mondotta volt Aczél György Kádár Jánosról.
- kitartott baloldali helyfoglalása mellett, elvi embernek is tekinthető, nem „bankár”.
- abszolút konformista, pragmatikus is egyben, konfliktust alig teremt, viszont nagyon jól elsimítja azokat;
- hatalmas munkabírású, puritán benyomást kelthető ember.

Sok tulajdonsága miatt éppen ő az – s már jó egy éve ezt mondom –, aki majd hosszú távon is Vele szemben állítható; őt adják el mindenkinek, akit Vele szemben lehet hangolni. Ő lesz a Neked tulajdonított hibák sarkított ellentéte; ő lesz az ő Kádár Jánosuk, vérontás nélkül. Másfél-két év alatt kétségtelenül maga felé fordítja a mostanra elveszített köz egy részét – és ezt csak Te tudod megakadályozni azzal, hogy elfűjod a szelet a vitorlája mögül: megtartod az embereket, s akik még nem a Tied, azokat megszerzed. Nem bíznék csupán abban, hogy „ez a gazdaság válsága, és nem csak kormányzati válság” – az emberekkel ideig-óráig el lehet feledtetni a gazdasági válság súlyait. Bármennyire is szokatlan ez egy közgazdásztól, de kijelentem: választások idején nagyon sok ember nem a gazdaságról dönt, hanem általában motiválja a hangulata, annak ezer oka. A gazdaságban a maszop most nem talál vigaszt – ezért a hangulatot próbálja átszerelni.

Indo-Kínában a marhát nem kábitják. Egy hatalmas bárdal leszeli a fejét egy csapásra. Így végeztek Medgyessy Péterrel. Megérdemelte, hogy megbukjon, önteltsége hitette el vele, hogy alkalmas miniszterelnöknek. De ő arisztokrata a hóhéraihoz képest. Most ők jönnek.

2004. augusztus 25. Puccsisták párba

Kedves Viktor!

Ma nyilatkozik Medgyessy, és ma választják meg a maszop két jelöltjét. Nagyszerű nap, mindig ünnepelni fogom. Itt tartunk.

1. Medgyessy:

- Ha lesz olyan karakán, hogy *lemondjon*, érdemes lesz a jó szóra. A tömeg utólag szeretni fogja őt, jobban, mint eddig. Mártír, őszinte stb. Ezért a személyét a továbbiakban – most legalábbis – nem kellene bántani. Sőt: megérdemelne a mostani eljárása egy jó szót: miniszterelnöksége kritikus pontján ki merete mondani, hogy a korrupt SZDSZ-szel és a vezetés nélküli szocialistákkal, ilyen pártokkal és személyekkel nem kíván együttműködni, ha kell, lemond; ennyit tehet egy szuverenitását féltő miniszterelnök a legutolsó pillanatban. Megtette, s még maradt annyi ereje, hogy időt szakítson arra, hogy ügyvezető kormányfőként rendezze az átadást, úgy, ahogyan azt választások után szokták; hogy a politikában is van személyes önérték, amelyben súlyosan megalázták, s van belső erkölcs, aminek egy miniszterelnöknek engednie kell stb. Természetesen bírálat illeti azért a gazdaságpolitikáért, amit folytatott, és azért a helyzetért, amit maga után hagy a gazdaságban – főleg az ország jövőjének hihetetlen elzárkózása, az adósságtetem.
- Ha *nem mer lemondani*, akkor az kizárólag azért van, mert a szemétdomb őrzői megzsarolták, megzsarolhatták őt, és akkor egyetlen szót se róla, a személyéről, illetve annyit csak, hogy gyenge volt, mint mindig, mert nem értette meg, hogy kikkel kötött szövetséget, s amikor megértette, már maga is annak volt az elválaszthatatlan része; a korrupcióért ő is felel.

2. Ha Kiss Pétert választják meg:

- Az ő személyét nem érdemes támadni.

Kétségtelenül integráló ember. Ő képes lesz teljesítményekre, párbeszédre a társadalmi erővel, kevés személyes támadási felületet nyújt. Ereje a szürkesége és a kompromisszumok iránti érzéke.

- Esetében most és a jövőben két gyenge pontja mindig lesz: egyrészt ő a „folytatás”, benne volt minden korábbi döntésben, beleértve a Bokros-idők antiszociális sorozatát, a Medgyessy-féle megalapozatlan ígérethalmazt és az összes kurtitást; a gazdaság- és társadalompolitikát. Csapdában van ő is.

3. Ha Gyurcsányt választják meg:

- *Hihetetlen demagóg*, semmi se drága neki a látványos kijelentésekhez, ennyiben *veszélyes*, ebben kimagasló profi, gátlástalan habitussal és kipróbált gyakorlattal, butító erő, akivel számolni kell; a nemzeti-konzervatív erők részéről soha szóba nem állni vele ERKÖLCSTELENSÉGE miatt, vele a hörcsögök nyelvén lehet beszélni, de azt mi nem értjük; számítani kell arra, hogy az ő egyetlen újítása az lesz, hogy frontális és igen „bátor” támadást indít személyesen és folyamatosan, és nagyon provokatív módon Orbán Viktor és a FIDESZ ellen, nagyképű, „kemény” kijelentésekkel. ÉS: ez a magatartás kétségtelenül jobban összekovácsolja azokat, akik kimaradtak mindenből, akik a FIDESZ ellenlábasai, akik sértettek. Ő lesz a Bátor Bubó, a szokimondó. Ne becsljük le ennek a verbális hadjáratnak a veszélyét.
- A bankárkormány kevés volt, most ideküldték megbízói, a milliárdosok klubja a rendszerváltás abszolút győztesét: a KISZ milliárdosát, akinek ráadásul nagyon tetszik ez a karrier; a bukott minisztert, 1 héttel bukása után stb. (merthogy ez nem az ő személyes szárnyalása, mögötte azok állnak, akik még szagatni akarnak maguknak az országból). A BALOLDALI TŐKE NEOLIBERÁLIS KORMÁNYA – sehol máshol ilyen öszvér, s ez is hamar kimúlik

majd, mint fatális tévedés: politikai *klónműtét* egy emberi lényen. CLOWN-MŰTÉT.

- Kik, milyen figurák lehetnek itt az MSZP élén?! Ez mindent elmond a hatalomvágyukról. Bármilyen áron, mindig. Mindenképpen el kell őket szigetelni, mert ha nem lesz miniszterelnök, még vadabban fog élni a demagógiával, s egész karrierje olyasmit terjeszt, hogy a „Gyurcsány-minta” mindenütt hatni fog: legyél gátlástalan, hazudj nyugodtan. Az ő egyetlen esélye a FIDESZ- és Orbán-ellenesség. „A mi erős gyurcsányunk, majd ő megmutatja!” Hát ne!

- Megválasztása esetén olyan ellentétek születnek az MSZP-ben, amelyek belátható időn belül szakadást idéznek elő, akár nyíltan, kiválás formájában is, annak ellenére is, hogy az a kiválók elszigetelődését jelenti: lesznek, akik „ezzel” már nem mennek tovább, inkább eltűnnek.

Összefoglalva:

- Szerintem Medgyessy lemond. Személyes presztízsérdeke. Ha nem, megsarolják.
- Kiss Pétert választják meg a kongresszuson.
- Gyurcsányról ki kell mondani, hogy mi is ő.

2004. augusztus 26. A Gyurcsánycsínyről

Kedves Viktor!

1. Kiderült, hogy az eddig játékszernek használt MSZP-kongresszus csűrhe. Gyé e szerint fogja használni. Thomas Mann varázslója a színpadon, meredt szemű bábuk nézik, tele vággyal, hogy ők is játszhasanak. Ez veszélyes játék, *veszélyes tömeg*. Gyé uszítani fog a jobboldallal szemben, Veled szemben, ez a fennmaradási esélye.
2. A *balliberális értelmiség és sajtó* elit része nem biztos, hogy követni fogja ebben. Ezért az elitnek ezzel a részével, és ha lesz, a sajtóban is, új viszonyt kellene kiépítenie a FIDESZ-nek: a tolerancia hangján, de engedmény nélkül. Az értelmiség, a *fiatal értelmiség* felé kell új irányokat keresni, felvenni: őket ugyanis el fogják érni Gyé lázas „lázításai”.

3. A lehetséges ezer irány közül négyre kellene összpontosítani a FIDESZ, a nemzeti értelmiség, a polgári körök javát, teljesen kiemelten:

- *Gyé személye*; – irodalmi források: Dosztojevskij: A félkegyelmű; és Thomas Mann: Mario és a varázsló
- A *privatizáció* teljes bojkottja – támadás a közvélemény bevonásával a leállításáért;
- Az *autópálya-építés* teljes, kíméletlen kritikája a panamák miatt – és általános, *komplett* fellépés a korrupció ellen, a tisztaság jegyében; a *Kulcsár-ügy* abszurduma;
- Az *eladósodás*, az adósságállomány veszélyei a jövőben – hová lett a pénz? –, átfordítva a számokat a kielégítetlen *szociális* igények nyelvére.

2004. augusztus 27. Tévedtem

Kedves Viktor!

1. *Gyurcsány*: a krónikus személyiségzavaraira tett eddigi megjegyzéseim mellett hibásan el-sikkadt egy körülmény. Van valami, amit Gyé ebben a kiélezett, hiszterizált helyzetben nagyon élvez, régi ismerősei szerint alapvetően anarchista, akinek a következmény nem számít. Ez az, amiben életveszélyes: a *közhangulat-manipulálása a médián keresztül*, a szítás, az erő fitogtatása a saját sorokban, „majd mi megmutatjuk, elvtársaim!”. Ma ez döntő tudás, mert a média az ő szolgájuk.
- Éleseszű, nagyon felkészült debatter, gátlástalan nyilatkozó, megzavarhatatlan, mindegy, mit mond most, és hogy nem az ellenkezőjét mondta e két nappal, hónappal korábban. Az anarchista a pillanat embere, a rögtönzés hőse. Mivel fő üzenete a „jobboddallal szembeni bátorság” lesz, igen nagy tömegek szemében hamarosan elnyeri a „vezér” szerepet. Az MSZP-ben agyongyőzte magát, senki nem mer vele szembeszállni – lényeges szakadás nem lesz ott, ebben tévedtem. Elfogadtatja, hogy ő adja vissza a baloldal (azaz mindenki, aki szemben áll a FIDESZ-szel) önbecsülését. Ez sikerülni fog neki, függetlenül a gazdasági problémáktól, amelyek nem hoznak totális csődöt. Milliók fogják lihegni a nevét. Fe-e-ri! Fe-e-ri!
- *A sajtó aláfekszik*, tudja, hogy nincs más választása. És a médiának az a jól begyakorolt közhatása, hogy ha valakit állandóan szerepeltet, akkor az előbb-utóbb növekvő elfogadottságra számíthat, „családtag lesz” (ld. Lendvai I. – brrrr), bevonul az otthonunkba, a mindennapjainkba, s aki gátlástalan, az él is ezzel.
- Konklúzió: semmiképpen *sem szabad átengedni a köztematizálást* neki, mert él és visszaél a helyzettel, jobban, mint bárki más. Márpedig az állandó tematizálási kísérletekben nem lesz megállítható. Puccsista hazardőrökkel sehogyan sem működünk együtt – sem most, sem máskor, beleértve pl. a 2006 márciusi miniszterelnök-jelölti

tévévitát is. Azt javaslom: Részedről ne legyen közös tévés vita; No Gyé.

2. **MDF**: Dávid Ibolyának betett a maszop puccs. Ugyan most megpróbálja radikalizálni a szembenállását velük, de senki nem mossa le az eddigi és a várható közeledését hozzájuk. És meg kellett tanulnia azt is, mi a puccs. És azt is, mi az, ha valaki hirtelen marginalizálódik. Ha elveszíti szövetségesét. Láthatóan légüres térbe került, megbicsaklott, ő, mint „harmadik erő”. Ezért érdemes megfontolni, mi a jobb megoldás:
  - Hagyni az elsorvadását, pártjával együtt.
  - Elszigetelni továbbra is – és „elhozni” tőle a pártját lassan, fokozatosan, a vesztestől úgyis menekülnek alapon.
  - Új szövetséget ajánlani majd nekik, kemény alapon.
  - Kívülről és elvileg támogatni a „lakitelkiek” puccsát, önálló „új” párt alakításával – ez ellen szól, hogy a gusztustalan maszop-puccs után nyilván nagyon népszerűtlen a puccsisták sorsa.
3. *Szociális kritika*: a kökemény szociális kritika a fellépésünk gerince. De ehhez előbb-utóbb hozzá kell majd fűzni az életszerű, jobbító *javaslatokat* is. Hogy ne fulladjon ki túl korán a választásokhoz képest, és hogy érdemi javaslat is lehessen elegendő. Ezt a kritikát, ennek lényegi részét talán érdemes volna a választások előtti fél-egy évre koncentrálni, akkor azonban tényleg – majdan végrehajtható – tetszetős konkrét javaslatokkal. Ezeket szembe állítani az MSZP és az SZDSZ liberális göggyével, a korrupciókkal, privatizálással – ez utóbbiak ma még jó témák, a választások előtt közvetlenül azonban több is kell ezeknél.
4. Most a HITELESSÉG lesz a fő választó. Hazugságok korában élünk. Brutális a színvonaltalanság. NE HAGYD, HOGY ELVEGYÉK TŐLED A MÉDIA-SZEREPLÉST.

2004. szeptember 1. Töredékek

Kedves Viktor!

1. Soha nem szabad elfogadni, hogy ez a mostani puccsista galeri „új kormány”. Megpróbálják majd ezt elhitetni, hogy levakarják a felelősséget, hogy feledtessék az ígéretést, amely mögött személy szerint mindannyian ott voltak (főleg a „főtanácsadó Gy F”). Kizárólag és keményen kell számon kérni rajtuk a 2002-es választási- és kormányprogramjukat. Azzal akarták legitimálni magukat a választóik szemében.
2. Ez tehát ugyanaz a kormány, egy igazolhatatlanul *sötét*, néhány napos, 600 küldöttes *puccsal*. Az sem kizárt, hogy Medgyessy-Gyurcsány közötti egyeztetéssel történt meg a hatalomátvitel. Két dolog szól ellene: olyan profi volt a végrehajtás, hogy ezt így nem lehet megcsinálni, bár Gy F és Gál J. aug. 1-i „menesztésétől” kezdődően akár ez a kép is összeállhatna; Medgyessy teljesen megtörten jött haza a szabadságáról, sem azt, sem a lemondásával kapcsolatos tévé-interjú őszinteségét nem tudta volna megjátszani. Mára mindenestre összezár ő is velük, mert nyilvánvaló az akció lényege: a tőke kaszálni akar a kissé kopárrá kiszáritott réteken is – mert mindig jön tavasz, és akkor majd megint szép friss, zöld lesz minden, új szereplőkkel. Én inkább az öreg kaszás kaszáját küldeném nekik aratni a saját vetésben.
3. Hihetetlenül gyorsan megszálta Gyurcsány az MTV-t. Ez most már nem az MSZP tévéje, hanem Gyurcsányé. A Híradó, az Este, Fridekusz, a Nap-tévé abszolút erővel, kifinomultan vagy éppen nyersen őt szolgálja. Vezért építenek. ERRE figyelni kell, mert ez eredményes lesz. Nagyon komolyan meg kellene vizsgálnunk, nincs-e esélyünk felépíteni egy új kapcsolat-

rendszert az RTL hírszolgáltatásával, híradójával. Részben mert az elmúlt 1 évben komoly jeleket látok náluk a semlegesebb, tárgyilagosabb hírműsorokra, részben pedig talán éppen nekik volna mit elfeledtetni a múltból (Heti hetes), ha a jövőbe akarnak nézni.

4. A múltkor leírtam, hogy lehetnek olyan bal-liberális értelmiségi erők, amelyekkel érdemes kontaktust teremteni a türelem jegyében. Most csupán két nevet rögzítenék a magam szakállára, anélkül, hogy tudnám, mi az ő véleményük erről: *Kósa Ferenc*, aki ha nem ott lenne, akkor itt lenne, Sára, Csoóri, Olasz Feri társaságában – de ott van, mert ott ragadt 1989-ben; és *Fazakas Szabolcs*, akit kilöktek Brüsszelbe, de ott jó helyen van a korrupciós bizottság élén, és a gyurcsány-gengszterek ellenzőjeként.
5. A külföldi adósság tényét, bűnét, bűzét darabokra szedni: múltját, keletkezését, felhasználását, terheit időben és súlyban, a kialakult függőséget (vigyázat: a kádári időktől eltérően most határ nélkül, nyaklók nélkül el lehet adósodni, nincs nyugati vészjelző, tiltott zóna, most türelmi zónában árulja magát a kormány a külföldnek – éppen ez a baj!).
6. Nagyon-nagyon fontos, hogy milyen arcok képviselik a FIDESZ általános nézeteit, állásfoglalásait (fontos persze a részkérdés, a szakterület is, de az általános érvényű megjelenítés lesz csak egyenlő a hitelességgel). Tévé-világban élünk: a fellépés, a hangulat, a szimpátia-keltés, tehát a tény, hogy a személy kifejezetten szimpatikus legyen. Nem minden „harcos” lesz népszerű kommunikátor. E téren nagy cserékre is szükség volna, kevés a hiteles arc, érv, hatás!

2004. szeptember 2. A FIDESZ tévészerepléseihez

Kedves Viktor!

Ezekben a napokban hírek és cáfolatok járnak arról, hogy van-e, lesz-e a FIDESZ-nek új kommunikációs stratégiája. Alábbi latolgatásaim nem erről szólnak, a benne foglaltak folyamatosan alakultak ki bennem az elmúlt 2 évben – s részben kapcsolhatók tegnapi, szeptember 1-i naplóbejegyzésem ide vonatkozó részéhez.

1. *Szimpatia és hitelesség* – ha tömeghatás a célunk (márpedig mire más?). Mindkettő fontos, de ha a várt hatás biztos elérésére törekszünk, a tévészereplésekben a szimpatia (vagy antipátia) előbb keletkezik, mintsem hogy idő lenne elérni a hitelesség kritériumát. Aki szimpatikus, az – sajna!? – majdnem biztos, hogy hiteles is lesz (jó ideig – amíg nem hazudik). Aki viszont hiteles szeretne lenni, de nem szimpatikus, nem biztos, hogy esélyt kap. Ebből az egyszerű és triviális igazságból sok üresfejű sómen megél (nomen est sómen).
2. A FIDESZ részéről – a legfőbb vezetők szereplését leszámítva – képviselői két alaplóműfajban *lépnek fel a tévében*.
  - Az egyik, amikor a saját konkrét *szakterületüket* (Pálincás József vagy Faludi Sándor), vagy a saját maguk keltette szakügyeket képviselik (Sziijártó Péter, Répássy Róbert), amikor tehát szakemberek. Ez esetben erős a hitelesség, mert nyilvánvaló a szakszerűség, a hozzáértés. E téren nem nagyon lehet kritikát gyakorolni, jól működik, a hitelesség ereje segít tompítani az esetleges antipátiát.
  - A másik, amikor a FIDESZ *általánosabb ügyeihez, a nagy konfliktusokhoz*, a parlament, a kormány közvéleményt is elérő közügyeihez szólnak hozzá különféle kijelölt képviselők a második sorból. Fontos tudni, hogy ez esetben minden nyilatkozó, mint „A FIDESZ” jelenik meg, mondandója közügy lesz olyan általános kérdésekben, amelyekben mindenkinek, minden aktív nézőnek van saját álláspontja, érzelme, kötődése. Azaz meg kell küzdeni értük. Ez esetben
3. Ebből az aspektusból kényes kérdéshez értem, mert nem ismerem igazán a FIDESZ csapatát, inkább én is csak a képernyőről, nézőként, s most mégis minősítem őket személyes kvalitásaikban. A teljesség igénye nélkül, inkább csak példaként említem meg:
  - Nem értem, miért nem játszik döntő szerepet a FIDESZ megjelenítésében *Navracsics Tibor*. Ismeretei, bölcs intelligenciája, elfogulatlan stílusa átsüt a képernyőn, és a 35-85 éves korosztály számára abszolút imponáló lehet. Talpig úr a képernyőn.
  - Semmi sem kérdőjelezheti meg *Rogán Antal* vitakészségét. Ennek azonban talán nem a FIDESZ fontos, általános ügyeinek képviseletében kellene megnyilvánulnia (kérdéses ugyanis az összhatás), hanem – a mainál sokkal, sokkal erősebben! – ott, ami az általa képviselt igazi szakterület: a teljes új generációt átható számítástechnika, a cyber világa, annak társadalmi szerepe, és az azon keresztül elérhető generáció. *Révész Máriusznak* is egészen biztosan megvan az a szakterülete, amelyben az ő visszafogott természete, csendes kulturáltsága alapvetően kamatoztatható lenne, amit nem mondhatunk el a fontos ügyek tévés képviselete terén.
  - *Halász Jánosnak* ki kellene vívnia, hogy soha – illetve csak abszolút válságos esetben – ne fordulhasson elő, hogy tévében (rendszeresen) rossz akusztikájú telefoninterjúkat kérnek tőle. Degradáló. Márpedig ez a helyzet sokszor. Ha gyakran van távol, akkor kell, aki érdemben helyettesítse.
  - *ÉS: KELL EGY PROFI ARC, ÉRV, SZEMÉLY A FIATAL KOROSZTÁLY FELÉ. MA NINCS.*

2004. szeptember 13. A kettős állampolgárságról

Kedves Viktor!

Az alábbiakban csupán egy-két érvet szeretnék megemlíteni, amellyel szót emelhetünk a kettős állampolgárság értelme mellett.

1. Nyilvánvaló, hogy a szakmai elitek egy részét elszívja az *uniós csatlakozás*, nem csupán az értelmiség erre alkalmas részéből, hanem a szakmunkásokból, technikusokból, agrárszakemberekből. Kevesen tudnak úgy „rabszolga önkiszákmányolást végezni” Európában, mint a szerencsétlen módon erre kényszerült magyar munkaerő. A napi 12-14 óra meg se kottyán – ettől odakint megőrülnének.

Honnan szerezzük be ezt a majdan hiányzó teljesítményt, munkaerőt? Természetesen a határon túlról – még akkor is így lesz, ha egyébként nem kívánatos, hogy elszívjuk ottani magyarjaink legjobbjait. DE: végül mindig mindenki a saját egyéni érdekei alapján dönt úgyis. ÉS: ha jönnek, teljesíteni, jövedelmet termelni jönnek, nem szociális segélyért!

2. *Fogy a nemzet.* Ezen belül az ország lakossága. Kire számíthatunk itt, a határokon belül?

3. ÉS LEGFŐKÉNT. Sajátos következményekkel járhat az uniós tagság. Nyugat-Európában, főleg a német ajkú államokban és a skandinávoknál (akiknek tehát nincs gyarmatosítói örökségük) megnő majd a burkolt ellenszenv a *moszlimok* iránt. Milliósámmra élnek és dolgoznak ott. E feszültség levezetést keres, és a Duna-medence legfejlettebb világában,

Magyarországon meg is keresi magának, elsősorban a török (vendég)munkások hada, családjával együtt, teljes egzisztenciát keresve. A Nyugat-Európából kiszoruló, de egyébként ottani múltja miatt szakmával és a hazaihoz képest versenyképes felszereltséggel, vagyonnal rendelkező moszlim családok tíz- és százezrei

jöhetnek hozzánk a következő évtizedekben, s aztán egyre inkább, kiegészítve az arab világ vándorlóival. Más formában megéltük ezt 1526-1686 között.

Ez óriási problémát jelenthet, ami persze túlmutat a kettős állampolgárság kérdésén, és hosszú távú, kényes kormányzati felelősséget igényel – de témánknál maradva: minél nagyobb számban töltik be (akár a Kárpát-medence más tájairól jött) magyarjaink a munkahelyeket, a városok szolgáltatásait, a kisvállalkozói világ réseit, annál kevésbé támad igény más külföldiekre: annál nagyobb a verseny számukra, annál homogénebb a magyar társadalom. Tudom, ez nagyon kényes nemzetközi kérdés – de nem szabad megvárni, míg elér bennünket. A mai hazai magyar társadalom számára – a kettős állampolgárságról történő szavazás vitájában – érdemes meglebbenteni, hogy kivel is „versenyeznek” a mi magyarjaink, amikor állampolgárságban (legalább jelképesben) reménykednek.

Sokan vagyunk, akik a FIDESZ 2001-es státusztörvénye, a magyarság kérdésének megértése, és most az Orbán-kormánynak a kettős állampolgársággal összefüggő szimbolikus és tényszerű lépései miatt álltunk oda teljes mellbősséggel a FIDESZ mellé.

Ha tényleg eredményt akarunk elérni az erről folyó szavazáson, akkor *teljes erővel és hittel* kell támogatni: nemcsak az ügy belső erkölcsisége és komolysága miatt, nemcsak amiatt, hogy a FIDESZ sikere vagy kudarca is a fenti szavazás – hanem a fenti, távlati összefüggés miatt is. Az már biztos, hogy mindkét kormánypárt destruktív lesz: a nagyobbik gyáván, a kisebbik következetesen ellenségesen (de hol a liberális elv a munkaerő szabad áramlásáról?!).

Derüljön hát ki éles harcban ez is! Akkor is, ha egyébként valószínűbb, hogy a lakosság többsége nem fogja támogatni (ld. a „23 millió román állampolgár” riogató, hamis érvét és annak hatását!).

2004. szeptember 15. Száműzni a hízelgést...

Kedves Viktor!

Két nagyszerű magyartól vett három idézetre építem mai írásomat, s aztán teszek egy személyes észrevételt.

1. *Széchenyi István a Magyar Akadémia megnyitóján, 1842. nov. 27-én:*
A tényekről:

„Vegyük a dolgokat, mint azok vannak, s nem mint azoknak lenniök kellene.” – ehhez talán nem is kell mit fűzni.

A szerény emberekről, a nyelv védőiről, akik persze a mi magyarságunk védői is ezzel:

„... az világlik ki, hogy alkalmasint azon kevesek ápolják, dajkálják és növesztik fajtánkat leginkább, kik tőlünk tán nem is ismerve, keveset említve, s éppen nem méltatva, minden pompa, zaj és követelés nélkül, szerényen, de híven járnak el isten rendelte mindennapi hangyamunkáikban.”

2. *Apáczai Csere János, éppen 300 évvel az 56-os forradalom leverése előtt, 1656. nov. 20-án – és persze az új kolozsvári kollégiumban (!) a köszöntő beszédben:*

„Ideje hát, hogy felébredj, te álmos, te mámoros, te hályogos szemű magyar nép! Végre, végre ébredj fel az álomkórból... Nézd, szemléld, vizsgál, milyen forrásból ered tömérdék nyomorúságod, melynek súlya alatt görnyedsz. Drága gyermekeid, hazánk reményei már bölcsőjüktől fogva a tudatlanság feneketlen örvényébe merülnek, és így felnőtt korukban sem látják meg soha a világosságot, sem saját javukat, sem a haza javát... *Még egyszer mondom hát, serkenj fel, és állíts alsó iskolákat!...*” (kiemelés tőlem)

Azért idéztem, mert az *utolsó szavakkal* még szembe kell majd néznünk a XXI. században is, azon pusztítás után, amit a balliberális csapatok tarolása végzett a kisiskolákban.

3. És végül egy *személyes gondolatmenet*, amelyért – lévén nagyon is személyes – elnézést kérek; de kikíváncozik, ha felelősséggel gondolkodom a *Te jövődről, ami a mi jövőnk is*.

Nagy harc lesz itt a két tábor között, ez nem vitás. Az ellenfél két, hosszú távú, sokáig érvényes változtatást tudott eszközölni, ami eddig nagyon hiányzott neki: megtalálta a saját vezérfiguráját, Hiller pártelnökségével majd a *vezérfiguráit is*; és felvonultatta a FIDESZ-szel azonos korú *új generációt*, amelyhez megtalálja az ifjú törököket is, csapatostul.

Ez eddig érdektelen fejlemény, mondhatnánk.

Érdekes az, hogy ezzel még erősebb lesz a személyek, *személyiségek harca*, s hihetetlen gátlástalan demagógiával és akarnoksággal állunk majd szemben. Ez is érdektelen, mondhatnánk, ennyit mi is tudunk.

Érdekes azonban az, hogy ha ez a helyzet, akkor a *sajtó* még nagyobb szerepet játszik a személyiségépítésben, s percek alatt „eléri” Orbán Viktor és Gyurcsány Ferenc *összehasonlíthatóságát*, párhuzamba állítását, jóban, rosszban. Már el is érte jelentős tömegek szemében, beleértve a „semlegeseket”. Ez már egy kis gond; nem csupán azért, hogy „Te jó Isten, itt tartunk!”, hanem azért is, mert ezt még erősebbre fokozzák. De azért gond a „Te jó Isten...” is: iszonyú, rettenetes.

Legyen az ő bajuk, mondhatnánk, a *reális világ dönt* (ld. Széchenyi). És az mellettünk van, lesz. (?)

És most eljutok *mondandóhoz*. Maga a Te személyiséged is ennek a realitásnak a része, nem csupán szubjektum. Ha így van, és ha erre alapozunk annyi mindent a jövőben, erre a tárgyi valóságra, amit Te jelentesz, akkor... *Akkor* hosszú távon nélkülözhetetlen, hogy folyamatosan, őszintén jelen kell, hogy legyen az életedben, a környezetedben a mások által gyakorolt állandó és *bátor kritika* lehetősége személyed, munkád iránt; a hízelgés száműzése; a Tőled elájulók, a bálványozók háttérbe szorítása. *Mert az maga a vereség.*

2004. szeptember 21. A fojtogatás, mint új sport

Kedves Viktor!

1. *Gyurcsány-csomagnak*, nem pedig Draskovics-csomagnak kell hívni a jövőben mindent, ami ezzel az ámokfutással gazdaságilag összefügg. Konzekvensen az ő, csakis az ő nevéhez kötni.

Draskovics világbajnoki pályacsúcsot futott: nincs sehol pénzügyminiszter, akit 8 hónap alatt két miniszterelnök taposott volna bele a halálba. Ő elmondhatja. Annyit se érdemel, hogy a nevét a bajhoz kötve emlegessük, olyan gyatra rabszolga lett.

Gyurcsány viszont megérdemli. Ha egy elszabadult, féktelen vágymassza azt hiszi, hogy 3 hét alatt rendbe tesz mindent egy gazdaságban, az tényleg megérdemli, hogy sokat emlegessük majd a nevét. Nyilván hasonló ambíciók mozgatják fantáziáját, mint nagy erkölcsi és szellemi elődjét, Torgyán Józsefét: azaz hogy hogyan lehet fényesen bevonulni, pl. majd a Parlamentbe okt. elején. Győztesen, római módra.

És ne csak Gyurcsány-csínyről, Gyurcsány-csomagról beszéljünk, hanem – alkalmazkodva az ő sportvezetői karrierjének méreteihez – *Gyurcsány-szorításról*, mint új műfaj a sportban. Szorításról. A megszorítás enyhe fogalom. Itt fojtogatásról van szó. Keményen, sportosan, mindegy: *szorítás. Mindent bele! Szorítsd belénk a szuszt is, Gy.*

2004. szeptember 22. Nomen est omen

Kedves Viktor!

I.

Azért nem sikerült eddig jó nevet adni nekik, mert leragadtam a pénz-mutációnál. Persze ebben is van további ajánlatom Gyurcsányra:

- *Aprópénzből nagytőke*: azaz hogyan valósította meg Gyéferi a marxi dialektikus materializmust,

2. A „*Mágnás-kormány*” helyett keressünk más fogalmat. A bankár-kormány tökéletes volt, ez nem az. Több ok miatt.

Az emberek nem pontosan tudják, mi a „mágnás”. Akik ismerik valamennyire, ők úgy tudják – helyesen –, hogy ez egy arisztokratikus fogalom. Eredetileg ugyanis latinból véve főnemest jelentett, s csak később jelentette a nagy kapitalistákat. Ne kölcsönözzük nekik a „nemes” tartalmat, tényleg ne. A fő baj azonban nem ez, hanem az, hogy 45-90 év között ehhez a fogalomhoz elsődlegesen kifejezetten szimpátia tapad: a mindenki abszolút kedvencének számító, vitathatatlan Latabár Kálmán alakja, szimpatikus csetlése, a Mágnás Miska szerepe, figurája. Ha egy fogalom eleve bizonytalan, amellet azonban szimpátiát hordoz, akkor nem azt fejezi ki, amit várunk tőle.

Ötletelek csupán, de akkor lehetne a *mágia kormánya* (szemfényvesztés), és durvábbaknak nyilván eszébe jutna a „máglyára vele” szójáték; *magán-kormány* (utalva arra, hogy a privatizációs rablók kormánya – és megint eszünkbe juthat szójáték a magányra-utaltságról; *káosz-kormány*nak is előbbutóbb, ha még intézkedik egy kicsit; a baltőke kormánya (?) – elég zavaros fogalom, de éppen ezért alkalmas lehet a hangulat kifejezésére; a neotőke kormánya – szintűgy.

mint személyes programot, mint pogromot a közvagyon ellen. És jön majd a fordítottja is, az anti-tétel: hogyan nyújt a nagytőke *aprópénzt* a családnak, most visszaadva az eredetét.

- E pénzkörből azonban sikerült kilépni, és találtam olyan nevet, amit bátran ajánlok: *káder-kormány*, vagy gúnyosabb metszéssel: *káder-kabinet*.

(Nem feltétlenül kell érzékeltetni a Kádár-asz-szociációt, kitalálja azt mindenki, illetve sérte-ne 1-2 millió öreg szimpatizánst – vagy éppen oda állítana. DE ha mégis keresünk társítást, érv van bőven a Kádár-káder-kormány-szinoni-ma indoklására:

- a káder maga;
- az adósságcsapda;
- az inflálás, mint a költségvetés besöpört bevétele;
- a nemzeti kérdés, a határon túli magyarság gyáva cserbenhagyása;
- rizsporos bohócszerep a „nagyhatalom” szemében, s általában a sietség kegyekért,

II.

Minden lehetséges személyi összefüggést, ész-, jogi- és politikai érvet egybevettem magamban, s csendesen azt mondom: feleséged, *Anikó* egy méltóságteljes mozdulattal – *ezen az áron köszöni, nem kéri* – adja vissza a szülőtelepítési támogatást, s ha igen, lehetőleg mihamarabb. Egyikötök személye se való erre a gyalázkodásra. És ilyen gesztust senki sem tudott tenni. (Azt a szövetséges sajtóra, közvéleményre kell bízni, hogy hogyan követeli majd vissza a weklerek pénzét.)

2004. szeptember 28. Elég

Kedves Viktor!

Augusztusban, s talán még szeptemberben is Gyurcsány kapcsán több összefüggésben írtam. Mivel nem gondolhatom, hogy időd és energiád – esetleg türelmed – megengedi, hogy mindig elolvasd leveleimet, most *összegeznék* egy gondolatsort az akkoriakból, azért is, mert ma még inkább fenn-tartom. A dolog lényege:

1. Most már Gyurcsánynak hívják a miniszterelnököt.
2. Részben abból fog élni, hogy összehasonlíthatóvá válhasson Veled – hogy „ez is, az is” álla-

III.

Meggyőződése, hogy most a *Dávid*-féle MDF a fő ellenfél, ezt a nyáron többször leírtam – s nem feltétlenül az SZDSZ, mert annak visszaszorítása a távolban van, s kétséges; az MDF árulása viszont itt van a nyakunkban, s közvetlen realitás – mint ahogy a Dávid-vezetéssel szembeni *nyílt fellépés lehetősége is közvetlen realitás*. És az utolsó alkalom. Ez csak a kongresszusukon megy, a lakitelekiek részéről nyílt és kemény szakítással – megsértődéssel, politikai vagy érzelmi okok miatt (kiebrudaltság) –, és persze önálló párt alapításával.

Azt hiszem, a *lakiteleki csoport* impotens, vonakodó abban, hogy ezt megtegye. Meg kell „erősíteni a szívüket”, és ennek csak egy módja van: *megmondani* nekik (!), hogy 2006-ban csak mint önálló párttal rendelkező szövetséges erő kaphatnak parlamenti mandátumokat – akkorra a Szövetséggel szerződve vagy belépve abba. Mit ér ugyanis egyébként egy tucatnyi megvert, levitézlett, elgyávult, berozdásodott és besavanyodott MDF-atya, aki egy nyavalyás nő hálójában a kishal? Mit ér? Semmit. Dávid, a nő potensebb náluk? Még ártanak is Neked a közvélemény szemében. A megvert esetleneket nem szereti a közvélemény. És ártanak a FIDESZ-generáció szemében is.

pot alakuljon ki; ill. abból, hogy hőst alakítson a Te nimbuszod tépkedésével.

3. Soha – szeretném hangsúlyozni – *soha nem szabadna* előfordulni olyan helyzetnek, amikor Te leülsz vele vitázni stb. A legkevésbé sem a 2006-os kampányban, *tévében*.
4. Hogy azonban elvileg és időben elhatárolódhass, nem csupán akkor, a konkrét helyzetben kellene „kitagadni” őt, hanem *egy nagy és világos elv alapján már most*, előre megfogalmazni azt az alapot, ami nem teszi lehetővé a vele való vitát. (Mert különben azt csaholják majd, hogy „megfutamodtál” – és ezt se szabad lebecsülni; nyilván sokan szeretnék, hogy Téged

legyőzzön valaki. És itt álljunk meg. Valaki egyszer majd legyőz. De Gyurcsány-féléknek még csak apópót se szabad adni.)

5. Ezért *mielőbb meg kellene szólalnod*, Neked, jelentősen, világosan, útkijelölő jelleggel – a híveid igazán világosan még nem hallották a hangodat: csak a türelmes-szolíd magatartásod látszik, de ehhez nem nagyon lehet társulni-hozzászólni; és ez nem volt eredményes a 2002-es kampány tévé-vitáiban.
6. Meg kellene tehát szólalnod, hogy megmondd, mi volt a puccs, a baloldali erőszak, hogy mi ez a 2002-es programtagadás „új kormány-új program” címen. És főleg hogy megmondd: mit tartasz Gyurcsányról, amiből az is kiderül, hogy (etikai, politikai?) okok miatt *Nein, danke!* Elég volt belőletek, fiúk a KISZ-ből, elkül-

dünk benneteket privatizálni, az a Ti szakmátok. Most már majd egymást raboljátok, a közét már elvittétek, éppen most fejezitek be a „lendületes” programban stb.

7. És ennyi. *Erre csak Te lehetsz alkalmas*. Nem szabadna kikerülni ezt a dolgot. A többit aztán elintézik az olyan segítőtársaid, mint az alapító „ősök”, és mellettük az újak: Rogán, Répássy, Szijjártó, a kitartók: Hende, Szalai Annamária, és még sokan.
8. *DE ÁLLJ ISMÉT AZ ÉLÉRE ANNAK KIMONDÁSÁBAN, HOGY MI IS ZAJLIK ÉS MEDDIG TŰRHETŐ EZ* – nem a Ti türelmetek fogyott el, hanem a népé, a hazáé, a Kárpát-medencéé. *Elég volt a politikai és gazdasági rablőháborúkból idegen pénzen.*

2004. október 6. Arad napján

Kedves Viktor!

1. Az *apátia veszélyéről*: A magyar lakossággal képtelen dolgokat nyeletnek le nap, mint nap. Medgyessy D-209-e és Gyurcsány szereplésének egész folyamata a legelriasztóbb példa, és egyben figyelmeztetés: mindent el tudnak fogadtatni egy közömbössé, fáradttá és érdektelenné tett köznéppel. A „hagyjanak békén” állapota és hangulata mindig a bitorló bitangnak kedvez. A kritika és a lázadás hangja ilyenkor részben süket fülekre talál. Az ilyen állapotokban nem biztos, hogy ugyanolyan erővel hat a gyújtó hang – a *Te hangod* –, mint 1989. jún. 16-án; illetve mint 2002 jan-június között. Vagy legalábbis meg kell találni a hangütést, a személyiség varázsát *erre az új helyzetre* is – új, mert a magyar társadalom régóta volt ennyire elfáradva (*gyéék* éppen ezt vették észre: mindent lehet, ha dinamikus vagy – mert a tartalom már nem is érdekes, csak a szereplés, a jelenlét,

a bevonulás a képernyőn keresztül az otthonokba!). Azt gondolom tehát, hogy ki kell alakítani azt a sziporkázó, kemény, kíméletlen, *folyamatos azonosulásra alapot adó* stílust, amellyel mindig mozgásban tartható a mi közvéleményünk, és megszerezhető a labilis réteg figyelme.

Nem elég okosnak és mértéktartónak, becsületesnek is kell lenni. Nem elég udvariasnak és intelligensnek lenni. Ez kell – de nem elég. *Mindig jelen kell lenni. A privatizációval szembeni fellépés tökéletes alkalom.*

2. A *globalizmus* a mi fő ellenségünk. Nem csak a nemzeti értékeinké. Nem csak a nagyhatalommal szembeni szuverén magatartásunké. Nem csak az a baj, hogy a szoclib. gátlástalan kiszolgáló, és jutalmat vár és kap. A fő baj más: a *globalizmus diktatúra*. A pénz és a pénztulajdonosok, valamint szolgálók diktatúrája. Azért lehet az, mert a másik oldalt, a kívül rekedteket egy-

re jobban elszegényíti, kizárja. Reménytelen helyzetbe hozza, amelyben esélye sincs arra, hogy éljen a formálisan létező demokrácia adta lehetőségeivel. A pénz és a szegénység harcában minden eddigénél átfogóbb győzelmet aratott a pénz: átszötte a gondolkodás, az emberi kommunikáció és a társadalomszervezés egészét, és „bájos”, modern volta miatt akkora szervilis alrendszeret teremtett, mint még soha. Az egyik oldalon tehát a világméretű összefogás – a másik oldalon a kiszolgáltatottság, a reménytelenség, az apátia, a cselekvéshiány. A pénz általános értékmérő szerepe miatt mindenkinek szüksége van rá: ezért az lesz az „igazi”, az értékes, akinek több van. Hogyan lehet ez ellen hatni? Meg kell várni a társadalmi elégedetlenség utcai, harci formáit? Nyilván nem – bár nyilván eljönnek majd. Hanem? A *megbízhatóság, a szolidaritás, a társadalmi becsület* olyan kiemelésével, amivel elválasztjuk magunkat a bitorlóktól – és attól, ahogyan ők is ugyanezen színben tűnnek fel.

3. A szemfényvesztés és dinamizmus, a gátlástalan pénzszerzés és a sikerember-sztori gyét népszerűsíteni fogja a *diákok* között. Azok között, akik számára eddig Te voltál a választási

lehetőség a gerontokrácia, a megrögzött hatalmi struktúrák és hatalmasságok elleni harcban. Ne becsljük le azt a veszélyt, amit ez az új pszichológiai hadjáratuk jelent számunkra: a „generációs váltással”, a „szellemes hanggal”, a sikerkampánnyal, és persze a közvetlenül a tinikért indított gesztusokkal elvehetik tőlünk ennek a nagyon mozgékony korosztálynak a jó részét – pedig 2002-ben ők voltak az egyik fő támaszunk. A tinik számára a politika – a mi nemzeti politikánk – komoly és komor értékei nem nyújtanak vonzerőt. Nekik látvány, lüktetés kell, személyüknek közvetlenül szóló hang – e hangot most mi csak részben hallatjuk.

4. Javaslom, hogy a *szociális* helyzettől, az emberek hangulatától függően 2005. (!) okt. 23-án hatalmas, tömeges demonstrációt hagyjunk kibontakozni, megérni és erős tette válni. Azért ekkor, mert egyrészt 2006 választási éve miatt szükségünk lesz rá; másrészt az 50. évfordulót 2006-ban így is, úgy is megünnepeli majd valamelyik kormány. Ha mi, akkor 56-ért magáért, s nem ellenzéki, s még kevésbé kormányellenes utcai szereppel. Ha ők, akkor ők celebrálnak. 2005. okt. 23. legyen a népé, keményen, mint a jég verése (*oda lett az emberek vetése*).

2004. október 8. Az SZDSZ „korrupciómentesítéséről”

– lehet-e a rablóból pandúr; lehet-e a tolvajból őszentsége, a pápa? Talán mégis lehet?

Kedves Viktor!

Tisztítótűzre vágyik az SZDSZ.

Kérdés, hogy le- és elégnék, megperzselődnek-e benne, vagy sikerül nekik a bravúr: „ők az erkölcsös párt, amely megváltik bűnöseitől – bűneitől nem kell: nem voltak soha”.

Az SZDSZ Közép-Európa társadalmilag legszervezettebb korrupciós ereje. *Sorossal*, a korábbi

Sarlóssal, az itthon ma is fő helytartónak számító, és nemzetközileg továbbra is ügködő, Izraelt hatékonyan képviselő *Fekete Jánossal* (a sor végeláthatatlan) a külföldi összehasonlítást is kibírja „fekete” pénzügyi háttere. A korábbi évtizedekben még a szadesz fedőnév nélkül „külkereskedtek”, és használták fel a MNB nevét.

Történelmi léptékű adósságcsapdába vitték a hitelnek „rajongva bókoló országot”. Az elmúlt 15 évben ugyanezt folytatták, de nagyobb vagyontömeg nyílt meg előttük. Kíméletlenül elfoglalták tömeges pozícióikat a privatizálásban.

Mindegy, ki volt a privatizációs szervezet elnöke. A háttérben százával dolgoztak az SZDSZ köréhez tartozó szakemberek. Megszerezték a magyar gazdaság profitszerző koronaékszereit, sok más mellett az idegenforgalom, az ingatlanvagyon oszlopait, az állami pénz- és támogatásáramoltatás forrásait. Mindent, amit akartak, s mindent *befektetés nélkül* – ennyiben van teljes azonosság köztük és Gyurcsány között. *Ő az övéké.*

Ennek igen durva példája Gyurcsány tarolása az alumínium-vertikumban. Szabó Pál, a Magyar Posta mai vezetője látszólag a szocialistákhoz tartozik, valójában az SZDSZ-érdekek egyik legkeményebb figurája. Így ülhetett az ÁPV Rt. élére a 90-es évek második felében. Előtte a Magyar Alumíniumipari Tröszt vezérigazgatója volt, amely mellékesen már akkor is az ÁPV Rt.-vel kötötte nagy „üzleteit” (székházuk lett az ÁPV székháza mindmáig). Az ő MAT-os majd ÁPV-s idejében egyrészt teljesen szétverték a híres magyar alumínium vertikumot – másrészt ennek egyik fő haszonélvezője az Apró kis Gyurcsány lett. *Arcpirító Apró Piros* ugyanúgy *Horn* legközvetlenebb érdekszférájába tartozott, mint az SZDSZ nevében Szabó Pál. A szereplők most sem változtak sokat: most a *Posta* következne, amelynek hatalmas ingatlanvagyonából már elkezdtek kijátsszani – nota bene izraeli cégeknek. Távolról sem mellesleg tehát: Gyurcsány egyáltalán nem csupán eladni akarja a magyar közvagyon, hogy felhasználja kormányzati céljaira; az is érdekes, *milyen mezőben adja el.* A 15 éves szabad és igen demokrata rablás lassan elveszíti célját: az ország vagyona ahhoz hasonlít,

amit Dobzse László látott a kincstárában 15 évvel Mátyás király után. Nulla.

Ezért érdemes elkezdniük nagyon demokratikusnak lenni, igazságosnak, jónak.

És most nem tréfálok. Az SZDSZ a nyár végén, a Wekler-ügy kapcsán levonta a tanulságot: ő lesz a tiszta, mivel a közvélemény szemében a két nagy párt „sáros” gazdasági ügyekkel rendelkezik. Ki tudja még, mi jön ki a Kulcsár-ügyből, amely ügy módoszerének és szereplőinek nejlonzacsós mértékét tekintve tényleg alatta marad az ÁPV, a Leumi Bank, az Erős János, Fekete János, Szabó Pál stb. megvalósította szinttől. A Kulcsár-bukás mindenestre akár még jól is jöhet az „ártatlan” szadesznek. Tiszta erkölcs, „mi, szabad demokraták” azonnal megváltunk a Weklertől. Bárkitől. Merem borítékolni, hogy ez elérte Demszkyt is.

Nem kicsi a veszélye annak, ha a nagy zabálásban jóllakottan hátradőlő SZDSZ lenézően tekintget lefelé a csontok körül rohangálókra. A közvélemény szemében pedig hős szerepet játszik majd, tántoríthatatlan erkölcsök mentén. És ezt sokan megeszik. Azok is, akik pedig utálnák a korrupciót: a nagystílű rablóknak hamarabb megbocsátanak, mint a csupákat rágeszáló kis pitiknek, akiknek semmijük sincs. Az SZDSZ a lop-stopppal elment a végtelenig. Arcul csapott bennünket, miközben vakká lopta ki a szemünket.

Most még keményebbek lesznek: nem maradt semmi a padláson, nincs mit féltetni. S a koncert acsarkodók közt magasba nő a jellem. *Biza. Az undorunk már kevés.*

2004. október 9. – Vereség után – most éppen a svédek ruháztak el

A magyar sport, ezen belül a labdarúgás nagy emberi értékek hordozója, fizikailag és lélektanilag bravúros teljesítmények forrása és végeredménye. Rajongásuk, odaadásuk sokaknak mutat példát.

A labdarúgással azonban más a helyzet, otromba és káros hatású az, ami ott van – bár azt hiszem, az ország legpontosabb tükörképe van éppen ott. És itt máris tennék egy óvatos megjegyzést: Nem biztos

– sőt: biztos, hogy nem –, tehát nem biztos, hogy a széles közvéleményt lelkesíti Orbán Viktor labdarúgó pályafutása és aktív szereplése e téren. Amikor miniszterelnök volt, nem véletlenül láttatta őt a lejárató sajtó oly sokszor „labdarúgóként”.

A foci nálunk 1-2 évtizede inkább botrányterület, semmint sikerélmény a lakosság számára.

Különösen így van ez az utóbbi néhány évben: most

már nem csupán sportkritériumok alapján kaotikus, hanem egész finanszírozási, önfenntartásra alkalmatlan rendszerével is – botrány- és bukásvilág. Miért kellene ezzel összefonódni, ráadásul a „profizmus” jegyében? Profi az, aki ehhez adja a nevét? Profi a közélet most jellemző mércéi, hangulata szerint is?

Természetesen van megoldás ennek az elvszerű feloldására is – de nem a profi labdarúgás sikereinek kiváráában, azt a jó Isten tudja csak.

Arra gondolok, hogy éppen Orbán Viktor az élére állhatna a *serdülő utánpótlás korosztályok*, általában az utánpótlás nevelés ma még mostoha ügyének. Ezek a „mi gyerekeink”, valamennyiünké, mi is neveljük ezt a generációt, vagy már tettük, vagy fogjuk. Senki nem venné rossz néven a rájuk fordított figyelmet, pénzt, szervezést, a karrierjük építését és elismertetését.

Ráadásul ebben a *12-18 éves korosztályban* sok a tehetség. Volna kire figyelni. Volna kit sztárolni. Meg lehetne nyerni ezen keresztül egy új korosztályt, vagy legalábbis jelentős csoportjait. Ideálokat lehetni találni, felépíteni közöttük, mások számára is megfogható vágyakat, kapcsolódásokat ahhoz (azokhoz), aki ezen ügy mellett áll tekintélyével. És ebben semekkora nagy támogatás nem volna túl-

zás az ésszerűség határán belül. Az itt látókörbe került ifjú személyiségek évtizedeken keresztül is szövetségesek lehetnek, szimpatizánsaikkal együtt.

Viszonylag csekély *anyagi* ráfordítás és nagy *képze-lő- és lelkesítő erő* kell hozzá. Ebben látok nagy fantáziát, s nem a klubokban, s sajnos a válogatottban sem. (Az én meglátásom szerint kizárólag Gera az a kivételes tehetség, akit Albert-Nyilasi óta felmutatott a magyar labdarúgás – egymaga van, úgy is marad. Egy, egyetlen egy labdarúgó-zseni játszik a statiszták között – persze tudom, ez nem ideillő túlzás.) És persze kínálna az *élsport más területe* is kárpótlást a labdarúgás helyett annak, akit érdekel az ország mérhető sikere, aki tud tenni érte – egy kormány biztosan tudna, ha akarna (v.ö.: Gyurcsány lelépése csínykampányra az olimpia idején!)

A *vízilabdások* az intelligencia, a férfias erő, a csapatban élő emberi szövetség mintaképei. Ráadásul csúcssiker képviselői. Gyarmati Dezső éppúgy mint, mint Kemény Dénes.

A *kajak-kenusok*, különösen a nők szintén az emberi teljesítmény csodái.

Mindkét sport összeköt bennünket legősibb szülő-ágyunkkal, a *vízzel*, a természettel, természet és ember közvetlen viszonyával. Talán az *öttusa* is nyújt hasonlókat.

2004. október 13. „Hja, a politikusok! – Gazemberek!”?

Kedves Viktor!

D-209, *balatonőszödi tolvaj*, Kulcsár Attila és ezer más disznóság lenyomása a köz torkán egyazon célt szolgálja: a *fásultság* elérését. Hogy már ne legyen semmi se érdekes, hogy ne lehessen felháborodni, hogy minden „kézenfekvő” legyen.

És mindenre azt lehessen mondani: *hja, a politikusok!* Azaz: mindenki, mind-mind egyformán gazember. Ez a ködösítés történik évek óta. Ez azonban több hátránnyal jár azon kívül, hogy nem zajlik le a méltó elszámoltatás és a megérdemelt erkölcsi

leszámolás – és azon kívül, hogy lesz egy érzéketlen, elbutított közvéleményünk.

Az egyik baj az „azonosítás”. A végén a mai ellenzék sem, mi, a támogatói sem tudjuk lerázni a súlyos terhet: részei leszünk a „Hja, a politikusok! – gazemberek” minősítésnek. Konkrétan Gyurcsány taktikájának éppen ez az értelme: az „azonosság” Veled; ebben is.

A másik baj a kiábrándultság. Nehéz lesz aktivizálni a köz tétovázó részét akkor, amikor kellene. Fásultan néz majd fel: – Mi van? S legyint. Mi is veszítünk vele.

A harmadik a választásokat érinti, a fentiekkel összefüggésben. A mai közegben és hangulatban nem lehet megismételni a Tocsik-ügyben elért sikert és annak kedvező kihatásait. A Kulcsár-ügy kulcsa nincs a kezünkben, most biztosan nincs.

Kékszakállú kulcsa a véres ügghöz – rejtve marad. De lesz-e a kezünkben; s mi lesz a kezünkben a döntő hónapokban? – ez itt a kérdés.

2004. október 18. A privatizáció ellen – elvileg

Kedves Viktor!

Most elhagyom az összes gyakorlati érvet, amelyekkel azt tudnám alátámasztani, hogy miért gyalázat a magyarországi privatizáció; eddig is; és hogy miért lenne még inkább az ezután. Néhány elvszerűbb összefüggés.

A *dogmatizmus* mindig káros. A (neo)liberálisok önzésből kiinduló dogmatizmusa még inkább az. Éppen mert önző, mégpedig a szerzett pénz, a vagyon, a gazdagodás kérdésében – a közösségi gazdaság rovására. Ennek az önzésnek rendeli alá teljes filozófiáját, beleértve azt a magyar túlzást, hogy a szocialista-szadesz kormányok durván felgyorsították a privatizálást, és hogy kiszolgálták vele a külföldi tőkét, és a külföldi tőke hazai epigonjai lettek.

A liberális dogmatizmus mentőangyala a saját kreátuma: a *globalizmus*. Mintha az fogná össze a világot. Pedig csupán az erő – a pénz, a kommunikációs és a katonai hatalom – szétterítése a világban, mégpedig egy, ha nem is feltétlenül földrajzilag egyetlen központ irányításával: *ez az egy központ a multinacionális érdek*; nem csak konszernké, hanem mindenkié (beleértve sajtót, ideológiát, kultúrát), aki tőlük kapja a létét: azaz a kiszolgálóké.

A globalizmus azonban nem csodaszer a gazdaság bajaira. Minél átfogóbb rendszert épít ki a maga ér-

Most ugyanis nem hozza meg a várt, drámai, döbbenetes hatású eredményt semmilyen leleplezésünk sem. Mindenki belefáradt.

Tudom, hogy ezzel nem mondtam nagy dolgot: a mai „botránypolitizálás” közegében földre hull a petárda. De azt azért mégsem nyelhetjük le, amit 15 éve csinálnak! (Milyen semmi volt ehhez képest Tocsik?!)

dekeinek a védelmére, minél több társadalmi szegmenst rendel maga alá, annál inkább kiépíti az *instabilitást*. Ha összeroppan, maga alá temet. Miért ne roppanna össze? A mobiltelefonia, általában a távközlés határtalan kifejlesztése az ezredfordulóra irdatlan erőket kötött le: és aztán kiderült, hogy főlegesen, hogy nem szolgált tömegigényt, hogy ennyire nincs kereslet – a végeredmény az lett, hogy a fellendülés ezredfordulóra várt eljövele máig kétség, máig recesszióban van a nyugati gazdaság. Az elherdált szellemi és technológiai, fejlesztési kapacitásokat nem tudja visszaadni. Nem igaz tehát az a neoliberais massa, hogy „a piac tudja, mit kell tenni”, az állam pedig nem: az állam tehetetlen, pazarló stb. *Az állam a köz erőforrásainak jó őrzője lehet; és jó esetben gondos gyarapítója is.* De legalább is élő lelkiismeret a gazdaság, a szociális állapotok és a humánus viszonyában.

Az a bizonyos „piac” az *önként* forrása is. A globális piac még inkább. Nem látszanak, elrejtőznek a tulajdonosok, a menedzsmentek szabadon gazdagítják magukat és a közérdek megkerülésének számtalan útját erőszakolják az államokra (a Quisling-ekre – tehát nem mindenkire!; – Vidkun Quisling egyébként közismerten elnyerte méltó büntetését 1945-ben). A *piaci agresszió* a legelterjedtebb és legünnepeltebb gazdasági magatartás?! Igen. S piederstálra emelve – ez a demokrácia? Kinek kedvez az ideológiailag súlykolt agresszivitás? A mindenben segítségre

szorultaknak? Vagy a verseny címén ügylődő verőlegény, azaz a piaci agresszió nem más, mint a brutalitás himnusza!?

A közművek privatizálása, ráadásul a szolgáltató szektoré?! Ez sehol sem szolgálta a fogyasztók érdekét. Nem lett olcsóbb, ésszerűbb, jobb. Verseny címen azért versenyeztek, hogy *ki szerezze meg* – hiszen a közművek fogyasztóinak kőkeményen fizetniük kell; különben megfagynak. Elvitték – magyar

közszemmel nézve: a mi kvizlingjeink elherdálták – a lakosság ellátásának fontos, és pénzügyileg az állam számára is biztos, előnyös piacát.

Verseny, piac címen azt hazudták, hogy a gazdasági ésszerűség nő majd. Helyette az árak nőttek, mert monopolisztikus helyzetbe hozták a vevőket – akiknek a hazai szolgák a hűséges rabjai, s most együtt kiáltják: *deregulálni!* Azaz mindenki mást kizárni. Főleg az államot.

2004. október 23. A populizmusról

Az ellenségek-ellenfelek szeretik Orbán Viktort ezzel vádolni; jó okuk van: nekik nem jut belőle, az áldásaiból. Gyéferi most éppen azon ügylődik, hogyan lehetne megszerezni neki is. Nem lehet, az az érzésem: erre is születni kell. Csalással kicsalogatni nem lehet. (Persze, leírtam már többször, milyen nagy veszélyeket rejt az ő kísérlete – így lesz ő „alternatíva”, olyas valami, ami eddig nem volt. Ez az „alternatíva” a veszély: választásokról, alternatívákról lévén szó.)

A populizmus, a populista – már csengésében sem; főként pedig a hozzá fűzött liberális- és média asszociációkban – nem kellemes fogalom, szitokszóvá vált. Ezért kellene mást találni a jelenségre és annak mélyebb tartalmára. Ezen írásban nem tudok más szót használni.

A populizmus mindenekelőtt népszerűséget takar. Ezért bizony jó dolog. Annak fáj, aki a köz előtt nem tud tömegesen népszerű lenni – aki a globálisnak nevezett folyamatok titkos erőtereiben szerzi a szövetséget. Egy néppárt és annak vezetője csak populista lehet. (Vigyázat: a maszop is elkezdte magát „néppártnak” nevezni, hogy most már ebből is „kettő legyen”; v.ö. „alternatíva”).

A populizmus, illetve annak mai, média- és személyiség vezérelte változata világjelenség. Európa, az USA vezetői ma már eleve ilyenek – aki még nem, az majd az lesz (a skandinávoknál ennek kisebb a hagyománya – a mediterránoknál sokkal nagyobb).

Egyre terjed. Miért?

Mert a globalizmus erői kizárják a nagy közegeket, a társadalom tömegei nem is tudják, mi történik. Megtartásuk és a társadalmi folyamatokban történő aktív szerepük ellensúlyozására annál nagyobb mértékben van szükség a populizmus eszközeire, minél erősebb a titkos erők korlátlan hatalma. A populizmus talaja tehát objektív: védekezés az elszigeteltség ellen. Az a vezető, aki populista, az egyben erősen demokrata is: a közhöz fordul. Ha hamisan, csal és megbukik. *Ha a közből jön, és azzal azonosul az eszköztára, akkor sikeres lesz* akár nagyon tartósan is (régebben „Vaterlandsfigur”-nak hívták a németek Adenauert, Brandt-ot).

A populizmus azért is sikeres, mert érzelmi eszköz a túlzott ésszerűséggel szemben; a nagyokos neoliberais válaszokkal szemben. A tudálékossággal szemben – az egyszerű anyanyelv erejével. A pénz brutális ereje és a nemzetközi hálók ellen. Szabadságvágy a láthatatlan és nyomasztó diktatúrákkal szemben. Lázadás az új hatalmi központok ellen. Ha okos, akkor sikeres lázítás is. Ha gyenge és erőtlen, szégyenlős, akkor fura figura, nevetséges. Megint azt mondom: *a lényeg az, hogy csalsz-e; vagy azonosultál vele:* azaz belőled jön, az igazságérzetedből?

Minden párt, amelynek egyáltalán lehetősége van tömegméretekre, populista akar lenni, és ilyen vezetőt keres. Ma nálunk a többi politikai szereplőnek

csak másodrangú epigonmaszk jut – és az Orbán Viktor által teremtet, mindenekelőtt a nagygyűléseken nagyszerűen érvényesülő stílus kisajátítása. Gyéfcók populista szemfényvesztése közben azonban megmarad a teljes, a szerves kontaktusuk azokkal, akik „ellen” populistának kellene lenniük: saját

neoliberális-globalista gyökereik a tőke talajából szívniak erőt továbbra is. Tehát pénzt, kapcsolatot, médiát. El tudják-e játszani ezt a kettős szerepet: ez rajtunk is múlik.

Hagyjuk-e nekik? Kiderül-e, ki az őszinte, és ki a hazug?

2004. november 3. A tévéről és a tévésekről

Kedves Viktor!

Azon hiányok között, amelyekkel a FIDESZ-nek egyetlen korszakban sem sikerült megküzdnie, kettőt említek most – ezek látszólag ugyanazok; mégis más-más gondok:

- A FIDESZ-nek nincs saját nagyon kvalifikált, magának önmaga erejével nagy elismerést szerzett *tévés gárdája* (Napóleon a Gárda nélkül – ez képtelenség).
- A FIDESZ *nem ért a tévéhez*, s nem is tudja jól használni (másokhoz képest); az, amikor a FIDESZ „kedvenc” volt, mint fiatal ellenzéki, belefért a média *show*-jába.

1. *A szféra fő tulajdonsága a látszathitelesség és az azonnaliség* (on-line). Nem számít semmilyen általánosságban fontos érdem (mint a tehetség, a szorgalom, az esztétikai szépség), mert a tévés szereplés megjelenésének *állandósága, gyakorisága „családtaggá”* teszi őket, minden esti vendéggé, akinek „otthon a helye, köztünk”; márpedig az ember a családtagjával nem csupán elnéző, hanem hibáival együtt szereti őket. Ily módon mindazok, akik folyamatosan jelen vannak a közönség életében, egyben népszerűek és hitelesek is. Elképesztő durva eseteket lehetne erre felsorolni Balótól Bánóig, Havastól Forróig és Farkasházitól Verebesig, ide sorolhatjuk a Friderikusz- és más sztorikat is.

Az a politikai kör számíthat nagy befolyásra, amely képes elérni, hogy állandó arcait a képernyőn – az otthonban – tartsa, hogy ne lehessen

eltüntetni onnan. Sőt: még erősebb lesz, ha a menet közbeni kvázi-bukások, bulvár-lecsúszások után sikerül újra odatenni őket, mert akkor még győztesek is: Főnix-madarak.

A FIDESZ-nek soha nem volt ereje arra, hogy szívós munkával, kitartó bizalommal *megte-remtse a saját nagy gárdáját*, mert olyannyira bízott emblematikus személyiségeinek erős és hatásos média-szereplésében. Ami helyénvaló érzés volt, amikor a párt kisebb volt, és nagy létszámban volt jelen az alapító, fotogén vezető gárda, hitelességében akkor még nem csorbulva – ha azonban fogy a számuk és csorbul a hitel, akkor baj van: minden negatív közhatás, megítélés a megmaradt, kevés számú vezető általános politikai esélyét is rontja. Ennél már sokkal szerencsésebb az, ha ezek a negatív hatások a tévében a politika nevében és javára ténykedő újságírók fejére hullnak vissza – mint az ellenfél esetében!

A Szövetség ugyanebben a helyzetben van most, ellenzékben, és ebben a helyzetben lesz, ha győz is. Nem gondolható komolyan, hogy a Philip-típusú egyéni karrierek megoldást jelentenek; és ebből is kevés van. S az sem gondolható komolyan – ráadásul súlyosan veszélyes –, hogy a Magyar Nemzet vezető- és publicista csapata egyben azonos lehet a Hír Tv gondjait megoldó gárdával is.

Nem kerülhető meg, hogy a FIDESZ tömege-*sen nevelje fel, hozza helyzetbe és tartsa állandóan sikerhelyzetben a maga nagyon*

kvalifikált, a sajtó általános egésze által is előbb-utóbb megbecsült tévés gárdáját, minden tévés csatornán.

ÉS: nem primadonnákat, ön- és botcsinálta exhibicionistákat, akik a szervetlen „fejlődés”, a gyors karrier révén – az én-tudat betegessé válásával – azt hiszik, hogy ők jelentik a dolgok közepét. Olyanok kellene, akiknek ez – alkalmasságuk és tehetségük miatt ez –, éppen ez az elkötelezett hovatarozás jelenti az állandó jövőt. Hangsúlyozom: ez nem megy úgy, hogy képzetlen karrieristák lesznek a sztárok „érde-meik révén”. Ez egyrészt múltó siker – másrészt árulók lehetnek, mert azt hiszik, hogy az Isten is szupernek teremtette őket: pedig máshol töpörtyűt kellene hozniuk a szerkesztő úrnak a sarki fűszerestől.

2004. november 4. Magamnak, a tükör előtt

Kedves Viktor!

Ma a *kettős állampolgárság* 100 milliárdos hazai terhe! rémének bevetésével kicsapott medréből a szocliberális koszhullám, a Gyurcsány-éra mostantól örökké takarítandó hordaléka. Nagyobb, mint elődje és a mögöttük álló szocialista és szadesz párt által gyakorolt légkörszennyezés volt a 23 millió román fenyegető rémével a hazai munkapiacokon; hogy elveszik a kenyerünket. Ezzel 2001-2002 fordulóján már beírták a nevüket az emlékezet könyvébe. *Mocskos dolog ez itt*, bár ilyen szavakat nem szeretek használni. Valami bűdös anyag, ami felőlük jön. Csak kegyelmi állapotomban nem írom azt, hogy „belőlük” jön.

Azt hiszem, *hatásosak* lesznek. A legutolsó percig *mindent meg kell* tennünk a teljes meggyőződés szellemében azért, hogy a lakosság a kettős állampolgárság mellett voksoljon. *De kérdéses*, hogy sikerül-e, hiszen a manipulálás nagymestereivel akadunk össze megint. A cinizmus gátlástalan bajnokai-val, akik tudják, hogy a folyamatosan – általuk –

2. *Politikusok* döntenek a tévéről, a politika játékszabályai szerint, s döntéseiket az a politikai séma határozza meg, hogy „a jó döntések meghozzák gyümölcsüket”. Itt azonban nem, mert *e* szférában ezen séma szerint nincs jó döntés. Abszolút saját játékszabályai vannak, s nem bá-bok. A tévé sajátos intézmény. Felnagyít minden érdemet. Azonnal hat. E hatása felmérhetetlen, mert nagyon szubjektív *is*. A tévéket meg kell szerezni és meg kell tartani. Nélkülük nem lehet győzni. A tévé, mint műfaj, és mint intézményrendszer fontossága nem keverendő össze azok fontosságával, akik – képernyőn, szerkesztőként, producerként – éppen bitorolják, s a nélkülözhetetlenség mítoszával lépnek fel. Kreátumok egy kreatív intézményben...

megnyomorított kis nép, kis ember, kis gyarló félni fog – és féltetni mindenét. Hallom magamban, amint visszhangoztatni akarják több millió szerencsétlen nyugdíjossal: hogyan adjuk oda ezt a kicsit másoknak – hát hiszen mi teremtettük, nem ők! Hatni fognak, ahogyan hatottak a 23 *millióval* is. Most nem milliomos, hanem *milliárdos* félelem-szint az úr. Emeltek a téten. Riadj magyar! Szavazz Nem-mel. Húha!

Szegény, szegény kicsi, kirekesztett, megalázott, éppen a nemzetellenes „ősök” által 40 éven keresztül cserbenhagyott és elárult kicsi magyarjaink! Ki néz a szemükbe!? De most hagyjuk ezt, elég, ha belül él ez a szörnyű kép.

Most nézzük a közeljövőt. Hatni fog a rém. Ha azonban végigvisszük ezt a harcot a következő hónapban, úgy, ahogy tőlünk elvárják, akkor nem győzhetnek. És mi semmiképpen sem veszíthetünk. Mert az aljasság – a felfelé kapaszkodó ostoba pojáca-gög – most végképp megfedkedezik arról, hogy ez a téma soha nem lesz pártharc. Csak nekik az,

csak ők szeretnék most bebizonyítani, hogy ők e téren is egyaránt erősek, netán annyira lendületbe jöttek, hogy erősebbek. Mert – vélik – lám-lám, az ő nyugalmat és hazai biztonságot ígérő szavaira hallgatott a lakosság, s nem nyújtott kellő támogatást az „ellenzék felelőtlen kampányához”.

Nekik most is pártharc zajlik. Győzni akartok? Tényleg? 3,5-4 millió magyar fölött a Kárpát-medencében, milliárdos, kielégítetlen bélpoklosok?! „Hát” tessék!

Itt nem leszünk vesztesek akkor sem, ha nem kapunk elég támogatást. Itt a gyáva és az áruló a vesztes.

Nem leszünk vesztesek, ha bátrak vagyunk, s nem csüggedünk el a rém bénító fenyegetése miatt. Itt nem az veszít, aki kevesebb szavazatot kap. Itt nem az EU Parlamentjéről voksolunk. Itt nem pártokról szavazunk, itt nem a FIDESZ-Szövetség választási ereje a mérce! Ez nem erő kérdése, nem az erőviszonyoké. Ez a magyarság kérdése!

Ezt mi már megnyertük a múltban, és dec. 5-ig minden percben azért kell harcolni, minden eddigi választási küzdelemnél *hatásosabb módon* is, hogy megnyerje a népszavazást minden hazáján és népén kívül rekedt magyar is. Az ő lelkük a tét. Azoké, akiket 85 éve megfosztanak attól az állapottól – nem, a reménytől soha! –, hogy ők és mi egy nemzet vagyunk. *Nekem nem mi vagyunk az anyaország. Nekem csak egy anyám van, ha magyar is vagyok, és nem csak ember: az én hazám a magyar nemzetem.*

Ki kell térni az elől, hogy ez a választás a FIDESZ mércéje. Ez az egész ügy a FIDESZ élete is egyben, a mi örök lelki állapotunk, s nem szavazás kérdése.

Ha elég sok támogatást kap a kettős állampolgárság, akkor menjen az ügy a maga megérdemelt útján.

Ha azonban nem kap eleget, akkor most aztán tényleg következzen az az elszámoltatás – egyelőre a lelkünkben és a közéleti összhatásunkban –, amit eddig mindig megúsztak. Gazemberekkel tényleg nincs miért együttműködni – mondta valaha az apám.

Ha nem kap elég támogatást, akkor végre tényleg és örök érvényűen ki lehet majd mondani: árulás zajlik az ország élén. Nem csak tolvajok, szemfényvesztők, tulajdonrablók hemzsegnének sokan, a kis emberek kisemmizői, hanem a népüket áruló kofák is.

Ez a győzelem kell nekik!? Hagyjuk meg nekik, megüli majd még az ő feneketlen emésztésüket is.

Hagyjuk meg nekik a mámort addig a pillanatig, míg el nem dőlt, hogy győztek-e ez ügyben.

S ha győztek, nyomjuk le a torkukon – Trianon után ugyanaz a bagázs harmadszor gyalázza meg nemzetét, népét: Rákosi és Kádár utódai tort ülhetnek, kupákból zavaros mámort vedelni.

És erre tényleg ne legyen megbocsátás.

A sok-sok közül, amit eddig elkövettek szoclib vezényszavak alatt, most elérték az igazihoz: innen nincs visszaút. A köztolvajlást össze lehet keverni az erkölcs és jog kibúvóival. A haza és annak népe azonban ne tűrjön el többet maga ellen – se határon kívül, se belül.

Féltitek a lopott milliárdokat, tolvajok! Hát... hiszen a Tiétek, naná, még hogy’! Azokat a százmilliárdokat, amiket raboltatok, ne keverjétek össze azokkal a százmilliárdokkal, amit el se fogadna töletek 3-3.5 millió magyar – nemhogy kérné!

U.i.: még mindig magamnak, tükör nélkül, befelé: egészen biztosan győzni fogunk a népszavazáson. Itthon magyarok élnek, nem bábuk. Hallják a bábok?

2004. november 4. A tőke baksisa

2001 végén kezdődött: amikor a 23 millió román fenyegető rémével engem személyesen egyszer s mindenkorra kitaszítottak a környékükről is, és ezért tényleg hálás vagyok nekik. A választási siker kedvéért a nyomorultakról szóló francia regény magyar megfelelői – a nyomorultak a magasban (v.ö. haza a magasban) – elkezdtek riogatni 23 millió román hazai megjelenésével a munkapiacra; azaz a hazai magyarság megnyomorításával. Ezzel akarták tönkre tenni az Orbán-kormány egyik legfontosabb tettét, a státusztörvényt, annak áldásos hatását. Ma már tudjuk: tönkre is tették. Maszop és szadesz, az internacionalisták és a kozmopoliták – legyen a nevetek, fiúk, oroszok: *Interkozmosz*. Tegyük most már végképpen világossá, hogy nem vagyunk egyek. Ekkor visszavonhatatlanná vált a haragom és emberi megvetésem. Én magyarnak születtem, s nem állampolgárnak. Az utóbbi eleve jár, az előbbire születni kell. Vagy legalább neveltetni. Ti meg nevettek ezen.

D-209 és Erdély elrablásának közös ünneplése 2002

december 1-én Budapesten. A nagy tanácsadó, a főtanácsadó, GyF, a stratégia aztán hátba szúrja a főnököt, hogy a haldokló főnök – most már inkább csak szolga – hétrét örüljön a jó cserének: most már lám ő lehet az utazó nagykövet; korábban a főtanácsadót láttuk mindenhol külföldön virítani az első sorokban.

És elértünk 2004 őszéhez. Történetesen az okt. 23. és nov. 4. közötti napokhoz. Ekkor tényleg fontos és a drámákban pontosan körülírt hatású lépést tett a gátlástalan had, s nevében vezére Nagy Imre emlékművénel pózolván, Hamlet-i kezében a koponyával: „Imre, a Te tiszteletedre megtiltjuk embereinknek, hogy a kettős állampolgárságra szavazzanak. Ugye Te is ezt tanácsolod nekünk, Imre, itt, a parcellánál, Imre. Mondd csak nyugodtan, körbe vettek bennünket a biztonsági őrök, a titkos rendőrök, nem lehet semmi baj, Imre.” Suttogta kérően a pesti Hamlet a szellemhez, de a temetetlen halott, Nagy Imre nem tudott szólni semmit sem.

2004. november 9. Még mindig a kettős állampolgárságról

Még egy – *őszinte, leplezetlen* - összefoglaló szó a kettős állampolgársággal kapcsolatban írt, Orbán Viktornak címzett előző levelémhez:

1. Nagyon rosszkor jött a Magyarok Világszövetségének e dobása.
2. Ezen azonban már nem lehet hezitálni; és még kevésbé érdemes szétzilált sorokkal támadni (ld. Kovács Miklós véleménye Kárpátaljáról).
3. Mindenkinek, aki velünk van, aki tehát nem odaát van, meg kell érteni, hogy most nem lehet mást tenni, mint megpróbálni győzelemre vinni.

4. ÉS! HA NEM NYERÜNK – ami valószínű (ezért is rossz az MVSZ-kamikaze-akciója) –, akkor teljes joggal és világosan mondjuk ki: a szoclib nyíltan elárulta a magyarságot, és cserbenhagyásos gázolást követett el. Tehát semmi képpen se hagyni a mi erőpróbánknak feltüntetni, mintha az volna a tét, hogy elég erős-e a nemzeti oldal, vagy éppen gyenge lesz?! – itt a magyar összetartozás a tét: ezt árulták el ország-világ előtt!

2004. november 16. A lakitelkiekről, a decemberi szavazásról

Kedves Viktor!

Mivel korábbi leveleimben az alábbi kérdésekről már leírtam a véleményemet, most csupán egy-egy rövid megerősítést ill. kiegészítést szeretnék tenni egyik-másikkal kapcsolatban.

1. Az *MDF* szomorú története elérkezett sötét pontjához. Dávid Ibolya tegnap óta szocialista szavazattal lett a Parlament alelnöke. Elvesztették minden emberi méltóságukat – a politika-it már régóta. 8 tag a frakció.

Minden kár haszonra is módot ad. A Lakiteleki Munkacsoporthoz 16 független ősi *MDF*-es tartozik. Elérkezett az ideje – és most már tényleg itt az ideje! –, hogy a 2006-os parlamenti választásokon önálló pártként szerepeljenek. Feltehetőleg szövetségben a Szövetséggel. Vagy a nélkül.

Azért van itt az idő, a *reális idő*, mert ha végignézed az arcokat és a hozzájuk tartozók múltját és hitelességét, akkor rájössz – bocsánat, nekem sikerült! –, hogy ők 16-an egyek a magyar vidékkel, reprezentálják a teljes vidéki értelmiséget, jobban és koncentráltabban (/1 fő), mint bárki más.

Főleg pedig képviselik a falvak, a kis városok, a gazdálkodók népét. Éppen azt a társadalmat, amelyet a Torgyán-bumeráng (magyar készítésű bunkó) becsapott és otthagyt. Nincs önálló, specifikus és igaz képviselete e népnek, olyan, amely szívében is az, amely arcával, hangjával is az: amely hihetően nekik él.

Ez adja az *önálló párt jogát* és a megalapítás kötelező felelősségét a 16 nagy jövőjű „kizárt” politikusnak.

2. A *kettős állampolgársággal* kapcsolatos *szavazásról* és *általában*: ugyanazt a gyakorlatot kellene követnünk, mint majdan minden *jövőbeli* szavazáskor. Mire gondolok? Látszik, hogy kialakultak a táborok, vagy-vagy éllel. Természetesen ezt a miénket mindig, minden pillanatban fenn kell tartani, folyamatos, hiteles munkával.

Van azonban egy *új jelenség*. Ki tud a választás napján, az *utolsó órákban tömegeket mozgósítani*, az urnákhoz kérni. Hangsúlyozom: az utolsó órákban, a választás délutánján is kapcsolatban lenni azokkal, akik egyébként nem mennének el, bár várhatóan ránk szavaznának. Nem arra a többé-kevésbé illegális módszertanra gondolok, amit a szocik követtek 2002-ben. Hanem arra, ami a mi *tényleges erőnkől* következik. Az élő kapcsolatból. A Szövetség kiterjedt felépítéséből. És kifejezetten következik a polgári körök létéből és szervező erejéből.

Mélyebben és rétegzettebben vagyunk jelen a társadalomban, mint az ellenfél. Használjuk ki ezt, legyen a legutolsó pillanatig élő, győzni akaró viszonyunk a potenciális választónkkal. Éppen azért, mert ebben jók és hitelesek lehetünk a fenti szervezettség révén (még egyszer: a polgári körök is!). És azért is, mert a politikai apátia, rezignáltság – amelyet a politikai ellenfelek kimondottan erősítenek – eleve sok embert tart távol. Velük kell kapcsolatban lenni. Ez azonban nem megy úgy, hogy majd „rájuk szólunk” a választás délutánján. Ez úgy megy csak, ha minden nap kapcsolatban vagyunk velük. Ti pontosan tudjátok, hogy ki a 400 választókerületi vezető emberünk. De tudják-e ők, hogy ki az *Ő 400 emberük*, egyenként!!!!?

Akiknek pontosan látható kapcsolatrendszer van, személyes, baráti – hiteles és erős?!

3. Ne áldozzuk fel, ne passzoljuk át az *amerikai kapcsolatrendszer*t, ez nem szoclib. hitbizomány, bármennyire is szeretnék a mi derék, gátlástalan barátaink. Helyes, hogy kijövünk Irakból! Nyilván Bush-nak nem tetszik. De ez nem ok arra, hogy mi megsértődjünk rá. Én a *szuverén* magyar politika álláspontját vallom. Ezen belül a határon túli és az európai (uniós) közvetlen felelősséggel. De ne álljunk meg itt. Ne engedjük, hogy az itthoni kvizlingek kisajátítsák az USA-kapcsolatot: az sokkal értékeőbb, sokrétűbb annál. Ezen azonban nagyon sokat kell dolgozni, rossz a kiinduló helyzet, „pia-ci árú lett” a szuverenitás.

2004. november 17. Csak tisztán

Az utolsó percekben is meg kell próbálni mellénk állítani azokat, akik – talán elkötelezetten, de apátiába süllyedten, vagy tájékozatlanság miatt – haboznak. Téves a szoclib. hite és az őt tápláló sajtó reménye, hogy a (politikai és média) bulvár-primitív szintre nivellálta az emberek igényét. *Ezek az igények* – amelyek etikaiak, a biztonsággal kapcsolatosak, szolidárisak, azaz nem akarnak mások ellen irányulni; és amelyek genetikusan itt születtek, „ezen a tájon” – alapvetően *élnek mindenkiben*, akkor is, ha nem jutnak szóhoz. Azaz: az emberek többsége lelke mélyén *elkötelezett azon értékek* mellett, amelyek szerint élünk, mi, itt magyarok, és egy kétezer éves kulturális-vallási értékrendszer tagjai. A család, a hit, bizonyos lelki emelkedettség, a haza és a nemzet értelme, a barátság és a kézfogás, az adott szó ereje – ezek olyan kötöttségek nálunk, amelyek sokkal több embert érintenek, mintsem gondolnák az agymosó tagadók.

Csupán annyi a tény, hogy ők tényleg nivellálnak. Nincs meg azonban az „eredmény”. Ha meglenne, akkor a FIDESZ, az egyház, a nemzet ereje régóta süllyesztőbe került volna.

Ha ez igaz, akkor ezen az úton kell továbbmennünk, nagyon erős léptekkel. És ennek a folyamatnak lehet az a végeredménye, amire utaltam az „utolsó percekben is...” választási módszerével. El kell tudni érni, hogy az utolsó percekben az a bizonyos *vagy-vagy* ne egyszerűen a szoclib. *vagy* a Szövetség kérdéséről akarjon szólni (bár nyilvánvalóan így jelentkezik), hanem többről: a mi itthoni életünk értékei *vagy* a zavaros hamisságok.

A fentiekből kiderül az optimizmusom: lakosságunknak a látszathoz (hogy t. i. „érdektelen, apátiába esett”) sokkal erősebben kötődik, köthető a számára ismert és kíváncsi hagyományos értékekhez.

Márpedig nyilvánvaló, hogy a másik oldal ezeket az értékeket folyamatosan rombolja. És távolról sem csak azzal, hogy negligáló magatartást tanúsít az egyházakkal, a vallással kapcsolatban. Ez még beleférne a „modern állam” liberális eszméjébe, és a la-

kosság egy jó része sem kifogásolja ezt. Rombolásuk fő eleme az idegen viselkedés- és életminták erőszakolt meghonosítása, azt hangsúlyozva, hogy „ez a modern”, a népszerű, *érted, nép?*

Ne! Ne gondoljuk, hogy el kell fogadnunk a homoszexualitást, mint viselkedésforma zajos és erőszakolt terjedését. Hogy transzvesztiták jelentik a progressziót. Hogy Budapest utcáinak gépzenei harsogása a kultúra új iránya. Hogy a Pa-Dö-Dö és egy bizonyos cigányrepper a minta. Kinek?

Valójában csak keveseknek. De állandóan őket és szimbólumaikat látjuk viszont a médiában. Tehát mégis vannak és hatnak. Ez azonban nem jelenti, hogy a passzív befogadás – hogy eltűröm ezt a kampányt – azt is jelenti, hogy egyetértek vele én, az egyszerű polgár. Sőt, a nevükben is kijelentem: silány-nak, közönségesnek tartom azt, ahogyan rám akarják erőszakolni a „multikultúrájukat”. Ez a „multikultúra”, a kultúra nemzeti létének a tagadása.

Semmiképpen ne engedjük eluralkodni az érzést, az önfeladást, hogy „hát...ez van!” Ez nem a miénk. Ez nem a lakosság 90%-áé. Ez még azoké sem, akik oda szavaznak.

De szavazzanak. Eljön majd számukra is a felismerés, külön-külön sokaknak, hogy morális zagyvaságot támogatnak és nyelnek le. Azt szokták mondani: az erős nemzeti karakterrel rendelkező népek, nemzetek (a miénk ilyen) eljutnak a „morális sokk állapotába”, amikor tömegesen felismerik, hogy az irányított giccs szándékosan rombolja le az ő egyszerű és igaz világukat. És máris eljutottunk a szoclib stratégia és média lényegéhez.

Tudnunk kell – és ez az „utolsó percekben is...” alapja –, hogy ez a morális erőszak nem ér a lakosság lelkéhez. Hogy az egyszerű embernek az a lényege, hogy egyszerű. Hogy szép, igaz szavakkal és tiszta eszmékkel, kikezdhetsen morállal lehet eljutni az ő ideáljához. Amit keres. S kevés dolog van, ami tisztább, mint a *hagyomány*: az *apja keze*, az *anyja szava*.

2004. november 21. 2004. december 5.: ...és jön a Mikulás Bácsink?

Azt tapasztalom: a mi köreinkben már valóságos népünnepély maga dec. 5.; és a készülődés rá. Mi azonban kevesen vagyunk, ha összeszámolok mindenkit, akit így, belterjesen elérünk, akivel összébújunk (azokkal, akikkel amúgy is szoktunk), lehetünk akár százezren is.

De minimum kétmillió kell. S valójában sokkal többünknek kellene ott lenni. Ha tudják! Ha tudják, hogy ott kellene lenniük. De ne tévedjünk. Nem tudják. Iszonyú az agyonhallgatás. Tegnap a Professzorok Batthyány Körének ünnepségén vettem részt, fel-emelő volt, bármelyik tévéállomás műsorában két teljes órát érdemelne, aligha lehetett nagyobb szellem azokban az órákban Magyarországon – s ne tévedjünk: két perc se nagyon készült belőle a tévék számára. Az agyonhallgatás mellett az agyonzavarás – a kétség- és zavarkeltés – a fő fegyverük. Pedig már tudják, hogy elbuktak a Történelem Órán. Nemhiába nem akarják tanítani rendesen. Elbuktak.

De a mi ügyünk nem bukhat el. Sőt. Akkorát kell győznie, a sebet annyira be kell gyógyítanunk, amilyen mélyre vágták Trianonban a külvilág; és azóta a beltenyészet.

CSAK AKKOR tudjuk meggyógyítani, ha minden eddigi választásnál magasabbra helyezzük a mércét, beleértve a saját véleményünk kifejtését és mások meggyőzését.

Magunkat nem kell. Másokat pedig még nem sikerült. Ezért az javaslom, lelkünkben és döntéseinkben emeljünk a mércén: legyen *dec. 5. népünnepély*. Ne egy-egy embert hívjunk az urnához, hanem mindenkit, akit képesek vagyunk, akit elérünk, aki hallgat ránk. Úgy, ahogyan a magyarság legszebb ünnepére mennénk és vinnénk minden hozzánk tartozót.

Nem egy-egy, hanem tíz-husz-száz embert kell magunkkal hívni. *Ünnepnap lesz, Karácsony előtt, és közvetlenül Mikulás előtt*. Mit tegyünk a Mikulás bácsi puttyába!? Most aztán beletehető – bele is tesszük; mindenki tegye ki a maga kis csizmáját – és tegyen a másikéba.

Tényleg komolyan gondolom: ha a lelkeket fel tudjuk ébreszteni, ha mindenkit karon fogunk a magyarság, a szolidaritás, a gyengébb iránti kötelező jó ér-

zés tudatával, akkor ÜNNEPNAPPÁ tehetjük e napot, most és mindig. *S ha nem?!*

ARRA IS fel kell készülni, már december 6-tól. Akkor virgácsot hoz a krampusz bácsi – a csúnya bácsik popójára, nagy, komoly hurka-szerű jelekkel. AKKOR ki kell mennünk az utcákra, a terekre, mindenhová, hagyni akkorára duzzadni a felháborodást, amekkora csak lehet, ha és amikor az embert elárulják: méltóságában, jó szívében és testvérei iránti szeretetében.

AKKOR dec. 6-tól (vagy amikor világossá válik az esetleges negatív eredmény) magunk is krampuszok leszünk – s Karácsonyig el is intézzük a verést, hogy akkor már megint mással foglalkozhassunk: azzal, hogy hogyan adjuk majd vissza 2006 után azt, amit most kimartak belőlünk. Mert aki a magyarokat bántja „odaát”, az mindenütt bántja.

A Magyar Művészetért Díjátadó *Gáláján* teszek egy nyilatkozatot (Summa című leendő albumomban is idézve):

„E mű szerzője, sok gyerek apja és két gyerek gyám-
apja, egyben A Magyar Művészetért Díj Kuratóri-
umának elnöke a kettős állampolgárságról zajló – álta-
lam vérlázítónak és megalázónak tartott – magyar
kormányügynöki „Nem”-felszólítás kapcsán az aláb-
bi nyilatkozatot teszem 2004. december 2-án, a
XVIII. Díjátadó Gálán:

Mint e díj alapító elnöke és mint kiskunfélegyházi magyar bejelentem: ha három nap múlva, december 5-én a népszavazáson e lélekromboló átok (a kormánypropaganda) hatására a javaslat nem kapja meg a kötelező 25 százalékot, ha eláruljuk magyarjainkat, akkor egész eddigi életemből következő lépést teszek. Kérni fogom a szerb kormánytól *a második, nekem kettős: azaz a magyar mellé a szerb állampolgárságot, hogy azonos lehessen a ma legnehezebb életet élő magyar testvéreimmel, akiknek szülőföldje ráadásul az én szülőföldem meghosszabbítása is*: ugyanaz a homok és ugyanolyan tarack, s a tarackon ugyanolyan becsületes és büszke élet. Nekem is jár ugyanaz, mint nekik: a kettős állampolgárság. Vagy ahogyan e díj egyik mai kitüntettje, a felvidéki magyarság jelese, *Tózsér Árpád* írta művében: *a kettős úr*. Nekem is jár a vesztes szavazás után.”

2004. november 25. Kikkel?

Dec. 5-höz közeledve szaporodnak olyan nézetek is, hogy hogyan kellene megállapodni a kormányerőkkel stb.

Ma a Magyar Nemzetben egy egyébként nagyszerű írás végén Vekov Károly, a Tiszántúli Református Egyházkerület könyvtárigazgatója jutott ilyen konklúzióra, ami amúgy nagyon szép és nemes gondolat egy egyházi-papi közegben dolgozó szellemi ember részéről.

Hogyan állapodjunk meg...?

Sehogy!

Kikkel!?!

Ezekben a hetekben A Magyar Művészetért égisze alatt megjelenő díszalbum-sorozat határokon túli ajándékozása végett sűrűbbé vált a személyes kapcsolat az ott élő magyarokkal. Ebből – is – merítem az elutasító választ. Ki mer a szemükbe nézni – alkuszok legyünk a zsibvásáron?

Miről lehetne itt megállapodni?!

Az igenlés és az árulás között nincs ajtó.

Én nem fogom megvetni azokat, akik nem mennek el, vagy nemmel szavaznak. Joguk.

De megvetem életem végéig azt a cinikus csürhét, amely most a kormány és pártjai zubbonyában melengeti saját lélektelen lelkét. Velük csak azonos négyzetkilométer van – és semmi más.

Ha most belefutnak a zubbony alatt található, levegőtlen önbűzbe, a magukba zárt bűnbe, hát legyen. Én nem fűjdogálom a friss levegőt alájuk.

Majd ha levetik a zubbonyt, mosnak egy kicsit, nétn varrnak-szőnek újat a saját kezükkel – akkor lesz miről beszélni. De az odébb van. És előtte olyan

nagy elnézést kell kérniük a nemzettől, amilyent még soha nem tudtak. Most sem fognak.

Nincs kivel tárgyalni, amíg kuncog a gyurcsány-csínytevő és a Kuncze-világ.

Nincs, mert elárultak mindent, ami fontos.

Megkérdezik mostanában tőlem, a határokon túl is: hogyan tehették ezt?! És széttárják a tanácstalan karjukat.

Én tudom. Nem tehettek mást. Ők csak azt tehették, amik ők. *Ők ezek!* A saját lényegével senki sem tud szembeszállni. Ez az egész a lényegükből, idestova 60 évükből fakad.

Hogy lehettek ilyen ostobák!? – szokták kérdezni ezt is.

Hát hogye lehettek volna. Naná hogy lehettek! Hiszen csak azt tették, teszik, amik ők maguk.

Eljöhet az idő, amikor kilavírozgatnának ebből a helyzetből. Szóltam már Ocskay Lászlóról, egy magyar politikus hölgy kapcsán. Most itt van a hím példa. Ocskay... Ő is könyörgött Rákóczinak, mikor elárulta a döntő trencsényi csatánál, s mikor elfogták, és a kerékbe törés várt rá. Hogy nem is úgy gondolta! S végül, hogy nem lehetne-e bárd. Egyszerű helyzet volt.

Ma persze bonyolultabb. De csak az egyszerű helyzet bonyolultabb valamelyest.

Nincs miről tárgyalni, nincs kivel.

Bízzunk a magyar érzésekben. Ha tévedünk, majd újra kezdjük.

Bízzunk abban is, ahogyan újra tudjuk kezdeni a legmélyebb drámák után.

2004. december 6. Gyurcsány becsapta a Mikulást.

Kedves Viktor!

Én most elkezdek *szerb* állampolgárságért folyamodni, a magyar mellett. Annyit a szerb kormány is megtesz nekem, mint a mostani budapesti az ottani magyarokért: megtagadhatja. Az esetben is egyenlő leszek velük.

12 pont tömör imperatívuszokban:

1. Vesztettünk. Kiderült, hogy ilyen közegben élünk, s ezt a közeget ők jobban kézben tartják.
2. Most hagyjunk fel az állampolgárság ügyével, az elemzésekkel. Ez a jövő dolga, s nem kell addig beszélni róla.
3. Az állampolgársági vita közben megúszták a költségvetés botrányát – erre kell most minden erővel koncentrálni. A gazdasági és szociális helyzet legyen a téma 2006-ig.
4. Nem erőltetném a privatizációs népszavazást, ld. 1. pont: a lakosságot kifárasztották, elnyűték, mindent lenyomnak a torkán a 23 millió román, és barátjuk, a D-209 óta.
5. Ne bántsuk a szavazásra jogosult embereket ezért a népszavazásért. Gondoljunk bele: Petőfit a saját alföldi kiskun népe nem válasz-

totta meg egyszerű képviselőnek a 48-as Nemzetgyűlésbe! Az urakat kell bántani.

6. Egyszer s mindenkorra, személyesen határolódjunk el – a politikai-erkölcsi megvetés szellemében – a Gyurcsánnyal való bármilyen jövőbeli kapcsolattól: Nyilatkozatban, ki ahogyan teheti!
7. Győztünk. A szívünk és az eszünk szerint cselekedtünk. A határon túli magyarok dolga, kezdjék meg az elszámoltatást ellenségeikkel szemben – mert azok köztünk vannak most.
8. Becsüld meg a „Te népedet”, mielőtt félre lehetne magyarázni: a „Te hűséges embereidet”. Másfél millióan vagyunk, nem kevesebben, nem többen. Ők odaát is ennyien vannak.
9. Nem szabad erkölcsi hibákat elkövetnünk. Ha valakiről közölünk kiderül, hogy sáros, menjen, s tisztázza magát először.
10. Kimaradtunk az MTV-ből, s most főként ott győztek le bennünket.
11. Minden erővel tegyük meg a Magyar Nemzetet a média-erőnk olyan közepévé, amely nagyobbra nőhet a többi napi lapnál.
12. Soha ne engedjük magunk közé Gyurcsány szellemét – a nihillt.

2004. december 7. A nemzeti humanizmusról

Pentalógiám I. kötete, az *Üzenet a végekről I.* – *Felvidék* című albumom 104. oldalára készült egy grafika, ami a szívemből szól: az apa és fia szimbóluma, Attila öcsém alkotása. A tegnap megcsúfolt érzéseink és ügyeink elleni vigasza: az *apáink hű gyerekei vagyunk*, akkor is, ha már nincsenek velünk. (Ezt az érzést az aberrált nem ismeri.) Ez számít. Amit e szimbólumok mutatnak. A többi jön magától.

Azt remélem, hogy az a fogalom, amelyet most használok a magam közéleti minősítésére, kifejlődése, megerősödése után sokak számára nyújthat alapállást, illetve lehetőséget ad eddigi közmunkájuk ideológiájának megfogalmazására. Különösen így történhet ez a közép- és középidős korosztályok frekvenciált értelmiségi köreiben: *nemzeti humanista. Szeretnék az lenni.*

A nemzeti szót nem kell értelmeznem, ez erős kapcsoló ábrándozó gyerekkorom óta A humanista ebben az értelemben sokrétű.

- Klasszikus értelemben is magamra veszem: a megújuló, reneszánsz ember, a világképét, ember és isten összességét állandóan újra megélt és teremtő – teremtő – ember, olyan értelemben, ahogyan a reneszánsz megszülte (illetve, ahogyan az ember megalkotta a maga reneszánszát.)
- Átvitt értelemben úgy veszem, mint jelzőt arra, aki mélyen akar és tud foglalkozni mások, a köz nehéz helyzetével, a megoldhatatlan problémákkal – a humanizmus, mint közösségi alapérzés, mint a másik szerető tisztelete; míg meg nem üt.
- S a leghétköznapibb módon is a mi összetartó erőnk lehet a nemzeti humanizmus. Bajban vagyunk száz éve lassan, s nincs kivezető eszme, mert a hazafiságot annyira megcsúfolták, hogy sokan félnek tőle.

Én magam nem bontanék zászlót semmiért már. Van zászlóm: a családom és a művészetek vannak ráírva.

2005. január 31. Az adósságspirálról

Kedves Viktor!

A Kádár-rendszernek három kegyelemdőfés jött ki-vülről: Bush-Gorbacsov, az eladósodás és a hazai ellenzék. Az *eladósodást* 15 éven keresztül vezette „győzelemre” Fekete János, és akiket képviselt. A Medgyessy-Gyurcsány kormány életbe lépésekor ugyanez a Fekete János – és akiket képvisel – meghirdették, hogy az adósság jó, kedvező dolog, hitelt felvenni nagyszerű. Azóta ez zajlik.

Az ára katasztrofális lesz, ismerjük a múltból. De hogy vizionáljam a jelen jövőjét: *kikerülhetetlen válsággal jár majd a mostanra felvett adósság, és ez még nő.*

Ezért itt az ideje a totális fellépésnek, beleértve az utca népét, szelídebben fogalmazva: a hétköznapi

haragos hangját! Sok okból az utcára kerülhet ez a harag:

- Iszonyú bajok származnak bármely kormánypolitikára az adósságteherből.
- Alig marad fejlesztésre és fogyasztásra az új nemzeti jövedelmekből.
- Megszorító évek láncolata következik.
- S akire ez vár, annak nagyon nagy baja lesz kormányzás közben
- Ezért azonnal és haragosan át kell hárítani – nyilvánvalóvá kell tenni – a felelősséget az okozókra!

Meggyőződésem, hogy a választó lakosság csak akkor érti ezt meg, ha az utca hangjának szintjén – is –

találkozik ezzel. Tömeges fellépésekre van szükség, amelyeknek kimondottan egy, egyetlen célja van. Amelyek tehát nem tekinthetők választási kampánynak, s nem is függnék össze a később kezdődő kampánnyal, mivelhogy most, azonnal, télen, fagyban, hidegben, közüzemi számlákkal a kézben robannak (?) ki.

Ez a cél pedig: tiltakozás a holnap lemeszárlása ellen. A mérsárosok ellen. Akik ebből is profitálnak: a pénzügyi hatalom mellé így, külső – átmeneti – finanszírozással szerezték meg és tartják fenn a hatalmukat. Undor!

NEM CSAK AZ UNOKÁINK jövőjét meszárolják le: ezt itt, ezt a mostanit. A mát. Mindenkiét, őket leszámítva. Sok évig dolgozik majd mindenki, hogy visszafizessük a hatalmuk költségét.

2005. április 13. 13 vértanú Szárazajtán

Tavaly nyári feljegyzéseimben felvettem már, hogy meg kellene ünnepelnünk – mindig, évfordulóként – *a Kárpát-medencében magyarságukért mártírhalált halt hőseinket*. Akkor nem tettem hozzá dátum-javaslatot. Most, sok idő multával volna egy, bár kétségtelenül elég provokatív – de miért ne lehetnénk fájdalmunkban bátrak?!

1944. szeptember 26-án Szárazajtán, ebben az erdővidéki, a Baróti-hegység északi lábánál fekvő há-

2005. június 7. Rasszizmus – ki beszél itt?

Kedves Viktor!

Talán nem túl későn teszem az alábbi javaslatot, amely a FIDESZ-kongresszussal és rasszizmussal kapcsolatos.

Kegyetlen váddal szórakoznak politikai ellenfeleink: rasszizmussal vádolnak bennünket, és áttételesen a magyar nép, nemzet meghatározóan nagy ré-

Ennek a tiltakozásnak lehetnek konkrét, kézzelfogható mozgatói, formái:

- Ne engedje a tömeg az autópályák tervezett koncessziós kiadásait. Inkább ne legyen autópálya így: legyen az ő bajuk, ha nem tudják betartani az ígéretüket. Úgyis felül kell majd vizsgálni, mennyit tudunk építeni a szorosabb helyzetben.
- Ne engedje a tömeg a további privatizációt, ami nyilvánvalóan a haveri kör. FEL KELL HÁBORODNI végre!

S kezdje meg utcai haragját a mindennapi áremelkedés miatt, most (a kormány taktikája úgyis az, hogy mindent lenyelessen most, s hogy jövőre azt mondja: minden rendben!)

romszéki faluban a Maniu-gárdisták megöltek 13 polgárt: 13 székelylegényt. A 13 vértanúra 1994 óta emlékszik Varga Mihály emlékoszlopa.

Mert nem egyszerűen csak meggyilkolták őket. Ez az a szörnyű nap, amiről nem szoktak beszélni. *Rozsdás bárdokkal, fejszékkel vágták le a fejüket...* A mi szárazajtai vértanúink „visszafulladt éneke”, a messzire elhallatszó némaságuk ok arra, hogy méltó ünnepé tegyük sorsukat.

szét. Széles nyelvcsapásaiknak pontos iránya van: a holocausta való állandó hivatkozással a zsidó politikai kisebbség számára igyekeznek lőszert szállítani.

Aljas a vádaskodás nemzetközileg is, hiszen a mai közmorál szerint a rasszizmus a legalávalóbb emberi magatartások közé tartozik. Szennyesre igyekeznek piszkítani saját országukat, hogy „bátran védhesék az emberiség, a kisebbség létét, biztonságát stb.”

És persze lelepleződnek, minden, ami aljas, előbb-utóbb az alján találja magát. Ilyen volt ez a legutóbbi, a miniszterelnök személyes aposztrofálásával elkövetett „rasszizmusunk” esetében is, a Mortimer-ügyben, amikor cigány gyerek szúrt le egy másikat, többé-kevésbé értelmetlen és vétlen helyzetben: a mi magyarországi közéletünk szempontjából mindenképpen vétlenben. „Rasszizmus!” – üvöltöttek.

És itt legyen vége, elég volt, saját öngerjesztésük, ápolatlan és elüszkösödött sebeik mocskát ne öntsék ránk.

A FIDESZ-kongresszusa (esetleg a polgári körök ezzel párhuzamos konferenciája) alkalmas lenne egy világos és pontos politikai tetterre: olyanra, amely elítéli a rasszizmus vádjával vagdalkozókat egy életre,

és kirekeszti!!! őket és stílusukat a magyar közélet megtisztítandó világából. El kell ítélni őket, a módszert, a politikát, a mögöttes szándékot – a nemzet ereje és jövője érdekében.

Ez a nép nemhogy nem rasszista, hanem kifejezetten az ellenkezője igaz: béke- és társtűrő módon fogadja be mások erejét, személyét, közeledését, megbecsüli és szereti őket, még feltételt sem szab. Ez a nép a saját rovására is másokat befogadó erkölcsi identitás!!! Ragadjuk meg az alkalmat az elutasításra és a hagyományos, Szent Istvánig visszamenő magyar (nemzeti) tolerancia kifejezésére.

Álljon a FIDESZ ennek az élére, s egyben vesse ki közülünk azokat, akik saját népük önbecsülését és nemzetközi megítélését árulják el 30 ezüstpénzért.

2005. június 23. Lehet-e győzni?

Kedves Viktor!

Téma: Forint- és tőzsdeárfolyam a jövőben
Gyurcsány ellenzékben
A miniszterelnökök találkozója – az EU

1. Forint- és tőzsdeárfolyam a jövőben:

A forint árfolyama egy év óta nagyon erős, még az inflációt sem követi. Ebben nyilván nagy szerepe van az MNB ügyes kamatsökkentő politikájának, az alacsony inflációnak, valamint két pénzügyi körülménynek: a nemzetközi spekuláció ezen a dollár-Euro-kamatokhoz képest magas magyar kamatszint mellett szívesen teszi zsebre a reálkamatot, nem érdekelt ennek megszűnésében; az autópálya-hitelek és általában a hitelfelvétel miatt nagy a nemzetközi pénzbeáramlás, ami keresletet jelent a forint iránt. A tőzsdén is érezhetők ezek a hatások: míg a világ nagy tőzsdéi az elmúlt 12-14 hónapban 10-20%-kal növelték az átlagindexet, addig a BUX tartósan beállt a 75-85% közötti növekedési szintre, ami példátlan.

Arra számítok, hogy legközelebb a FIDESZ-győzelem után megfordul ez a trend. A tőzsdén bizalmatlansági bessz támad (ld. 1998-as FIDESZ-győzelem), ami

kummulálódhat, és nagyarányú esés következik be. Ugyanez megy majd végbe a forint-árfolyammal is. Fel kellene készülni ezekre a hatásokra oly módon, hogy ne lehessen a nemzetközi tőke FIDESZ-szel szembeni bizalmatlanságának beállítani. Ehhez pl. azt javasolnám, hogy erősítsd meg már a mostani helyzetben a kapcsolatodat, az érdeklődésedet mindazon fórumokkal, amelyek e téren szerepet játszanak: a tőzsdével, a nemzetközi elemző- és befektető cégekkel, és a forint árfolyam jelentős esésével kapcsolatban is mondani kellene – már előre felkészülve – olyan összefüggéseket, amelyek a lakosság szemében megnyugtatóan hatnak az esés import-inflációs hatását illetően.

Valószínű, hogy a közüzemi díjak és közszolgáltatások árának stabil szinten tartása a válasz – de ez nem ilyen egyszerű.

2. Gyurcsány ellenzékben:

Gyurcsány nem a kormányon veszélyes, ott ő sokat „segít” nekünk! Bár még nagyon sok pénzügyi forrást megszereznek és átcsoportosítanak a saját személyes- és klikkéletükhöz, és ő is még nyilván rengeteg meglepetést okoz hatalmi mámorában, és eze-

ket nem szabad lebecsülni – mert a lakosság egyharmada-négyötöde objektív helyzete, csalódottsága folytán mindig kiköt az éppen nem kormányzó szocialisták mellett a jövőben is –, de ez legyen a választási harc közvetlen feladata, a mi programunk legyen olyan, hogy ez ne okozzon alapvető problémát. Meggyőződésem, hogy győzni fogunk, iszonyatos a károkozásuk, a pszichopata átokfutás a hatalomért, és ezt nem lehet leplezni: az emberek végső soron soha nem csaphatók be.

Gyurcsányra, mint a majdani ellenzék mindenre elszánt vezérére azonban már most kell készülni. Ami komolytalan a kormányon, az életveszélyes az ellenzéki vezérszerepben: a rögtönzés, a mindenre elszánt gátlástalanság, az ellenőrizhetetlen önmutogatás és szerepvágy, a beteges hajlam durva kinövéséi. E tekintetben fenntartom mindazt, amit róla közel egy évvel ezelőtt írtam.

Ráadásul a pénz nem számít! Van bőven, s a kormányzás másfél éve sok 10 milliárd forinttal növeli a hozzá tartozó tőkés holdudvar gazdagságát. Olyan emberek ezek, akiknek „buliból” is megéri jó nagy balhékat csinálni az országban, s aztán jókat röhögni azon, hogy milyen „profik”. Gyurcsány, Leisztinger, Erdős, a Szilvász-kör, a kevésbé frekváltak – simán és tartósan megveszik maguknak a szocialistákat hatalmi játékszernek – és ez félelmetes, a kormányozhatatlanság veszélyeit is elhozó támadásokat szül részükről. A gátlástalanság, a gonoszság, a megalománia, a kisszerűség és a pénz hatalom – a kormányzásban teremtett szövetségi rendszerekkel, klikk-körökkel ötvözve – bonyolult ellenfél.

Azért mondom mindezt, hogy kijelentsem: Gyurcsánynak soha egyetlen percig se legyen megbocsátás rabló múltja, cinikus-káros kormányzása és örülni elszánt ellenzéki jövője, a folyamatos országos és nemzetközi bajkeverése miatt. Gyurcsányt nem a választások napján kell legyőzni, hanem örökre. Az eszközöket ehhez *így kell megválasztani most és minden pillanatban*. Nem volt hozzá hasonló kártékony miniszterelnök a második világháború vészterhes záró szakasza óta.

Múltjával, aljas és kíméletlen vagyonszerzésével – és azzal a hibával (nem bűn! – hiba!) –, hogy és ahogyan megkaparintotta az ország első számú felelős posztját, azt a rangot, ahonnan etika, közérdek, becsület és önzetlenség a leginkább kellene hogy sugá-

rozzák, s helyett grimaszoló bohócot látunk, amint görnyedve söpri be az ország vagyonát – nos, e múlttal, és a közutálattal, amelyet így elért, Gyurcsány ezer okot ad arra, hogy ki lehessen őt iktatni a vezető magyar politikai közéletből. S ha nem lehet, mindig meg kell próbálni. Ellenzékként is – ott sem más a mérce.

3. *A miniszterelnökök találkozója – az EU*

Természetesen nem lehet kitérni e száználmasan átlátszó miniszterelnököknek szóló meghívás elől. De semmiben sem szabad együttműködni velük. Éles kritikát kell gyakorolni velük szemben a találkozón – azt, amit megérdemelnek.

- Az EU-csatlakozás szocialista módja soha nem volt népszerű, ld. tavalyi népszavazási részvétel.
- Azóta hibát hibára halmoznak, a saját országukat-népüket árulják el, az ócska bővli termékáradattól az agrár-élelmiszer-ágazat, a paraszt-ság tönkretételéig.
- Sok ezer milliárdos nagyságú eladósodás lesz az örökség. Ez megbocsáthatatlan.
- Az EU bajai, a nagy átverés az újonnan csatlakozók rovására – újgyarmatosítás a tagság ígéretével; s post festa már nem számítanak a kezdeti ígéretek.

Az Apró-Gyurcsány-cápák kezdettől jelen vannak az EU-csatlakozás központjában, Dobrev Klára a szerepleosztásban 10 éve (akkor még éretlen kezdő volta ellenére) ott ül fontos beosztásokban, ahol a döntések születnek.

Nem folytatom e sort, nyilvánvaló, hogy egy nem könnyen lehetséges sikertörténetből – az EU és Magyarország – megszégyenítő csődtömeg lesz most, s a lakosság nagy része, amely eleve kimaradt volna a jóból, pontosan érzi ezt.

Ne nyújts kezdet nekik, mert besározzák.

Viszont azokon a pontokon, ahol tényleg galádak voltak, illetve azokon, amelyeken mi tényleg tudjuk másként építeni a tagsági viszonyt, azaz azokon a pontokon, ahol a mondandó utólag, 2006 után is megállja a helyét, legyél kíméletlenül őszinte és kemény a miniszterelnöki találkozón – és mindig utána is.

Az EU-árulás és a hitelcsapda nagy szakadék, nehéz lesz szédelegnünk a szélén. Legalább ne szédüljünk bele velük együtt.

2005. július 11. Vitázni vele?

Kedves Viktor!

Gyurcsány-ügy: Kezdetről, tavaly augusztustól az a véleményem – és ezt többször megírtam –, hogy került el a vele való média-vitát:

- mert ő Rajtad kíván felnőni, saját személyiségbeli betegségei és deficitjei miatt;
- mert nem fog visszariadni attól, hogy alpári legyen kötekedő-önmutogató hajlamában;
- mert a sajtójuk – azaz a többségi média – ellenében nem lehet a Te vele szembeni győzelmi tereped a sajtó; megoldják, hogy ne legyen az.

Post festa, megtörtént. És ez az oka annak, hogy kevés szerencsét hozhat nekem ez a levél. Mert ha már megtörtént, hagyhatnám is annyiban. Csupán a tanulságok miatt vállalom e mostani kényelmetlen szerepet – mert gondolom, a mi híveink persze Téged hoztak ki abszolút győztesnek.

Ezt tettem én is a beszélgetés első 10-15 percében, azt írtam néhány közös ismerősünknek, hogy „máris szarrá verted”. Három javaslatod hallatán, és látva az ő meglepődését – főként pedig azt, hogy ezek után kínos görcsösséggel igyekezett ragaszkodni a neki megírt forgatókönyvhöz, miszerint számokkal kell bombáznia a múltat –, látva, hogy nincs jövőbeli válasza a kérdéseidre, és hogy magolja a leírt leckét, ujjongtam.

Később ez a jó érzés alábbhagyott bennem. Mert mégis jött a múlt és a számok. Ezt ő a saját terepére tudta formálni ahhoz képest, amit a fenti zavarában elszenvedett.

Ne felejtsd: az ő egyetlen nagy reménye kezdettől, hogy *Veled lesz azonos rangban*; hogy „Két filozófia, két politikus, két világ, két személyiség...” És ez baj, ha a látszat érzéssé válik, hogy ti. „így van”. Mert az országot arra ösztönzi, hogy megszokja ezt, és aztán majd választ, ahogyan gondolja. Gyurcsány fő fegyvere Te vagy: hogy hasonlíthasson Rád. Ez beteges – és jól csinálják. Ma már elérték a sajtó-

sulykolással, hogy így hassanak a dolgok. Minden, ami Részedről ezt segíti, hiba. (Még azt a primitív szintet se rótták fel neki, hogy hibásan, éppen ellenkező tartalommal idézte a híres mondást, miszerint: nem bűn, hanem hiba... Gyurcsánynál ez megfordult a képzetlensége miatt: „nem hiba, hanem bűn...” – mondta a nagyokos.)

Mi történt ott?

1. A vitában és utána kikerülte a javaslataidat, és Te nem tudtad szinten tartani őket – pedig zseniálisan össze voltak állítva egyszerűségükben és sokféleségükben.
2. Hosszú, a Tiednél terjedelmesebb monológokat erőszakolt ki – az „államférfi beszél, érvel, bizonyít”.
3. Fölényesen rendre tudott utasítani Téged a közbevágások miatt – s tudnod kell, hogy az ország nagy része tisztel Téged, s most meglepődik, hogy Veled lehet így beszélni? S a Gyurcsány-tömeg felkurjant: hű, de megmondta, de bátor, de kemény! Ez a mi emberünk...!
4. S a végén egyszerűen berekesztett mindent, mintha mi se volna hátra. Abszurdum a mi szempontunkból – erő az övékéből. És ez itt a fő baj: Gyurcsány, akinek most buknia, alulmaradnia kellett volna, erőt mutatott. Ezt el nem veszed tőle, az biztos: Te adtad neki!

S mi történt a vita után, a közvélemény meggyűrésakor?

1. Először a „döntetlen”-koncepció sulykolása: „ki-ki tette a magáét”; aztán a „két filozófia”; majd az „Orbán a népszónok – Gyurcsány az államférfi; a számokhoz (érvekhez!) Gyurcsány ért jobban” (?).
2. Te 17-18 év küzdelmével építetted fel a Magad vitathatatlan legitimációját, példaértékét. Neki ez csak a saját szűk csoportjában volt meg, és abban a 25% szavazóban, aki közvetlenül benne érdekelt. Most e beszélgetés bebizonyította, hogy egy, azaz egy ember van ebben az országban, aki

legyőzheti Orbán Viktort: ez pedig ő. Mert most már legitimáltad őt a közvélemény előtt.

Post festa, mondom. Mit lehet tenni most? Nem tudom, ezt azok tudják jobban, akik köztetek akarták és elfogadták ezt a vitát. Én csupán azt mondhatom, hogy:

1. Most már még a választás előtti média-vitát, a tévés vitát is nehéz lesz vele elkerülni – innentől tényleg megfutamodást kiáltanának Rád;
2. De van értelme újabb ilyen vitának? Szerintem nincs, és nem is volt: A Te igazi stílusod nem ez a miniszterelnöki gajgaj, udvariaskodás – ahol Te kényesen udvarias vagy, miközben lenyeled a megbántást, hisz nem reagálhatsz mindenre –, nem e bájcsevegés. A Te műfajod a köz, amelyhez államférfiként beszélsz. Amely elé kiállsz, és elmondod azt, amit gondolsz – a Magad varázsával és ember- és országismeretével. Ezt nem képesek utánozni, megemésztetni – ezért kényszerítenek Rád ilyen meneteket, ahol az ostoba is okos, ha nem ég le teljesen. NE felejtsd: a tévévitákban, a képernyőn olyan emberek a nagyok, az utánozhatatlan hősök és varázslók, mint Verebes és társai, sokan. Miért az ő terepükön harcolsz – Gyurcsánnyal, az ő kreatúrájukkal, az ő szintjükkel?!

2006. március 15. Ha már vitázni kell mégis...

Kedves Viktor!

2004. június óta sok esetben volt módom megfogalmazni javaslataimat, észrevételeimet, még ha azt gondolom is, hogy azok talán nagyon hézagosan juthattak el Hozzád.

Most a finisben röviden és velősen szeretnék még mondani valamit – kérem türelmedet hozzá.

A STÍLUSRÓL:

Mindig az volt a javaslatom, hogy soha ne kerülj egy beszélgető műsorba Gyurcsánnyal. Ezen már túl vagyunk – és minden jel szerint jön még egy.

3. Nem győzted le Gyurcsányt, ezért az ő vereségének hiánya az ő győzelme most. Neki csak az lett volna vereség, ha megbukik e beszélgetésen. Te nem győzhettél. Neked ez most itt nem járt. Viszont felemelted Magadhoz az ellenségedet, aki eddig a percig illegális! ellenfeled volt. Aligha tudod őt korlátozni mostantól – beteg lelke elégtételt kapott.

Menj az emberekhez. Fáradtságos, kínos, nehéz, lélekölő. DE most tényleg ez maradt. Állj oda, Orbán Viktort várják, a nagy és valóságos csaták hőseit, a Hősök tere emberét, nem az udvariaskodó vitapartneret.

Bocsáss meg: vitapartner én is tudnék lenni.

Tedd azt, amire csak Te vagy képes ebben a történelmi szakaszban, mert a történelem mégsem a csalók, a privatizátor-primadonnák története, hanem azoké, akik kivívták a maguk erejével a szabadságot.

A Tiétek. Kelepce minden más. Állj oda: hogy mindig tudják, ki vagy, összehasonlítás nélkül.

Ne rekeszd ki azokat se, akikről azt gondolod, hogy az „ő emberük”. Mit számít ez ma már? Itt mostantól a személyiség győz – és most egy fokkal rosszabbul állunk.

A 2002-es Medgyessy-, majd a további Medgyessy- és Gyurcsány-vitában az volt a fő baj, hogy Te nem Te voltál, hanem az ő udvarias partnerük.

És ez baj. Ha valaki olyan markáns, mint Te, nem lehet más, mint ami. Te ezeket akkor győzöd le, ha nem az ő udvariaskodó, semmitmondó stílusukban beszélgetsz velük, hanem a személyiséged alá rendeled őket.

Ez pedig csak akkor sikerül, ha Magad vagy. Ahogyan Te jónak látod. Benne van a nevedben, mit kell tenned ez esetben is! „– Két egyforma!” – ez lett a Te végzeted mostanra. ADD MEG rá a választ a tévévitában – miközben egyetérték azzal az udvarias-

sággal, ahogyan az elmúlt másfél évben kikerülsz, hogy vele foglalkozz.

Győzd le, tedd nevetségessé, mutasd fel és be az Orbán-életerőt.

Kimondom: tedd nevetségessé, ha olyan lesz az alkalom. Röhejessé. Hogy kiröhöghessék. Hiszen másfél éve másból sem él, mint hogy Rajtad, a hírneveden köszörüli a kését. Várjuk már a választ – de nem a reakciót, nem a követést, hanem az eredendő, Belőled eredő életstílust, a győzelmet a harcban.

A VITA TARTALMÁRÓL:

Ne sokat foglalkozz azzal, hogy Ti mit csináltatok annak idején. Lényegtelen, senkinek nincs élménye róla releváns.

Azzal se sokat foglalkozz, hogy mit ígérték a jövőben: az már elhangzott, diszkreditálták – itt elegendő a legfontosabbak felsorolása, tézisekben. Összegezve. S főleg: a kiszámított garancia, hogy az ígéretek megvalósulnak. Itt kell valami meglepetés a bizonyításban, mert eleve elásták a közhangulatban a javaslataitok fogadtatását.

2006. április 11. Lemondani?

Kedves Viktor!

Ma, kedd délután, 40 órával az első forduló láttán, sok töprengés után írom ezt a levelet. Éppen most fejtettem ki bővebben – és véletlenül – régi rendezőmnnek, Vitézy Lacinak, s Rád tartozik. Nincs illetékességem – de van eszem, hogy tudjam: nem hallgathatom el. A módját, hogy a lakásodra küldöm, kérlek, bocsásd meg.

Másfél éve úgy gondolom, hogy ezt itt most nem nyerjük meg. Nem ez a mi időnk. Hanem az, ami utána következik. Most, hogy látom, amit látok, erősebb ez a véleményem – mert azt hiszem, tényleg nem tudjuk megnyerni, s ha igen, nagy lesz, lenne az ára. Érdemes?

DE: A fentebb leírtak szellemében foglalkozz éles kritikával azt illetően, hogy ők mit csináltak, mit nem csináltak, mit ígérték, mit hazudtak, mindent, amivel fel lehet lázítani!!! Mert erről van tudomásuk az embereknek. Akiknek nincs, azok úgylátóknak, és ellened szavaznak, nem kell velük foglalkozni.

DE: Foglalkozz azzal a sok intővel, amit a mintaország Magyarország kapott az elmúlt másfél évben. A munkanélküliekkel. A ránk nehezedő hihetetlen adósságteherrel, aminek az a lényege, hogy előre eladta és felélte a munkánk javarészét a következő másfél-két évtizedben. Hogy megismételték – Fekete Jánosék bevált módszerével – ugyanazt a csapdát, ami egyszer már tönkretette az országot és egy-két nemzedékét.

S VÉGÜL: Óriási az, amit Sólyom László és Szabad György tettek a jutalmazáskor. Példanélküli férfias tett, bátorság. EZ KELL! A gyűlölt formák és megalkuvások lebontása. Ők megmutatták, mi a személyes szabadságuk – akár hivatkozhatok rájuk: új államférfiak.

Két dolgot mondtam el Vitézynek:

1. Ha majd „győznek”, akkor jött el az idő, hogy végleg kimondjuk: ELÉG VOLT, VÉGE, NEM TÚRJÜK TOVÁBB! S nem mi mondjuk, hanem az üvöltés mondatja majd sokakkal, a fájdalmas felismerés, hogy mi mindent nyomtak le a torkukon, s kiket. S hogy ettől tényleg kihányják őket. Prózaiban: eljön, el kell, hogy jöjjön 1 ÉVEN BELÜL az az idő, amikor, amikor a közhangulatban, az utcán, a demonstrációkon, a megbénításukon keresztül kell végrehajtani az elárult, becsapott, kiárúsított, elmaradt rendszerváltást. KI KELL ERŐSZAKOLNI! S azzal együtt befejezni az ő korukat, a forgács repüljön, ha kell. Hiszem, hogy „bepöcce-

nünk”, hogy nem lehet lenyomni a gyomrukig, az emésztésig, a testünk keringésébe a D-209-et, a kisajátító rablóhadjáratot, a lopást, az elnyomoritást, a nemzet elárulását, a többféle hálózat együttműködését a nemzet ellen – s mindezek összegző produktumát, a félkegyelműt. A rabló szemfényvesztőt, a pszichopatát, akiből maradhat még e földön s nálunk is akármennyi, életképes fajta – de a kormány, az ország élén!!!!?? Ezt nem.

2. Szállj ki e körből. Tönkretesznek, kiégetnek, megaláznak, s elvesznek egy életre a családotól, amelynek ugyanakkora teremője vagy a feleségeddel, mint amekkora az országos dolgoke a pártoddal. Válaszd most őket, s csak őket. Több okból:
  - megmerevedtek a frontok, minden új győzelmedre egy új vereség, minden új emberedre egy új ellenfél jut, felhecceltek özöne. Őket nem a program tartja össze a tömeggel, hanem a hecc: a Veled szemben folytatott gyűlöletheadjárat. Mindig is féltek attól, amit most az első pontban sürgetek, s mindig Tőled féltek e miatt, ezért kell Téged minden nap megsemmisíteniük.
  - így, a körben, a körön belüli iszapbirkózásban nem érdemes tovább, semennyiért sem. Nem

lehet belülről. Csak kívülről és felülről lehet, időben máskor. Újra. S eljövünk Érted még sokszor, eljön a magyarság többsége, ez soha nem lehet kérdés. De ahhoz élned kell, újra embernek lenni, s nem a hadjáratok – sokszor veszteségre ítélt – vezérének.

- s a fenti Elég volt!-nak sem állhatsz igazán az élére, mert megvert ember bosszújának tűnik majd, akinek nem drága a nemzet békéje.
- úriember megmutatja néha, hogy nem kapcaringy. S az ilyen nemes lépések több jót szülnek, mint a kíméletlen ragaszkodás.
- vannak társaid, akik mindig hűek lesznek Hozzád, céljaidhoz. Varga Misi, Kósa Lajos arra is alkalmas, hogy – másként, mint Te – betöltsék az űr nagy részét. S Ti együtt vagytok olyan okosok, stratégák, hogy űr sem keletkezik, hanem ujjongás. Nálunk ujjongás, az emberi nagyság fölött, a mi szimbólumunk kvalitása fölött – amott meg röhögés, kéj; s bizony, ez jól lesz így.

S végül a családot: én mondhatom, és éppen Neked: minden piszkot levesz Rólad a szeretetük, amit Rád kentek.

Akkor majd felírjuk egyszer a zászlókra: *Pro Patria et Libertate*.

2006. május 8. Megjegyzések

Kedves Viktor!

Most már előre nézve:

1. Létkérdés, hogy bármi áron, de a *Hír Tv országos* sugárzást nyerjen. Meggondolandó, hogy miért kell összevonni a Magyar Nemzet stábjával. A tévé ugyanis olyan önálló műfaj, amely képes 2-3 év alatt új és új, fiatal sztárokat kinevelni – tehát nem egy összevont gárda, hanem sok új erő, stáb, arc kiépítése volna fontos, SOK új sztárral, aki a nemzeti oldal mellett tartható.

2. Talán elég volt a nyugdíjasok iránti hatalmas gesztus-sorozat. A fiatalok közben elvesznek számunkra (tisztelettel emlékeztetlek erről írt 2004-es levelemre). Tehát a *fiatalok* – új dimenziók feltárásával, annál is inkább, mert a fiatal korosztály nagy része karrier-orientált, s most a kormány fogja felvillantani a karriert, nagyon nagy erővel.
3. A *szolidaritás* eszméje alapvető. Hogyan lehet új tartalmat, új dimenziókat nyújtani ennek? Mielőtt elcsépelődik? ITT a lényeg most már ez az új tartalom, hang, kifejezőmód!

4. Az *egészségügy* privatizációjában, kisajátításában egyetlen tapodtat se engedjünk, soha – ez lehet a mi „adományunk” a nyugdíjasok felé, és ez lehet az egyik új dimenziós hang a szolidaritás terén is. SOHA.
5. A *nemzet* ügyére rá fognak telepedni. Kell lépünk, most is, amikor az anyagi döntések náluk vannak. Ezért megismétlem pl. azokat a korábban levélben megírt javaslataimat, amelyek a magyar áldozatok emlékére, emlékművére vonatkoztak – ez alatt az egész Kárpát-medence magyarságát értve; s ezen belül külön az elszállított magyarság áldozatait.
6. Ennek kapcsán: korábban azt kértem, avasd fel a Székelyföldön felállítandó *Élet nevű szobor-*

csoportunkat, amelyet A Magyar Művészetért Díj közössége nevében, az én adományomként emelünk a székelység áldozatainak emlékére. Ez közben nagyobb dimenziót nyert, s új időpontot keresünk. Mert: most már nem a székelyföldi árvíz, hanem az egész székelység egész történelmi áldozatainak állítunk emléket, a terv szerint Székelyudvarhely fő terén. A szoborkompozíció – melyet Melocco Miklós és Győrfi Sándor jegyez – a mártír székely embereket éppúgy megidézi, mint a székelység áldozatát a magyar nemzet oltárán. Egyben tisztelettel meghívlak Ópusztaszerre jún. 3-án 12 órakor, ahol felavatják az *Őseink* nevű szobor párt, amely Győrfi Sándor alkotása, és én ajándékozom Ópusztaszernek.

2006. július 17. Forróságban hidegen

Kedves Viktor!

- I. 3 célt javaslok a stratégia élére állítani, az elkötelezettség, a nemzetpolitikai távlat alapjául:
  - Csökkenteni a gazdasági hanyatlást, amely nyilvánvaló – s helyette majd újabb hosszú távú fellendülés programját megalapozni: ennek most nincsenek meg az alapjai.
  - Csökkenteni a költségvetési deficitet oly módon, hogy az ne vigyen be a stop-go-spirálba, azaz ne fosszon meg a növekedés-foglalkoztatás céljától. – Ez persze az egész államháztartási deficitre is vonatkoztatható.
  - Mérsékelni a kilátástalanságot, a fojtogató és a nemzetet megbénító (cinikusan hallgatóvá tevő) igazságtalanságokat, amelyek aláássák a

következő generációk jövőjét. Ez a fő kérdés a távlatok keresésénél.

- II. Megértetni és vallani, hogy nem ennek vagy annak születünk, nem férjnek, apának, anyának, nem valamely párt tagjának, nem énekesnek és trógernek stb., hanem itt mi magyarnak születünk, nőben és férfiban. Ez az elsődleges összekötő kapocs.
- III. Hinni a kemény munkában és a saját erőben. Nem az alamizsnában, a kinyújtott tenyérben, az ígéretésekben. Visszatenni a helyére a férfit, az adott szót, a kézfogást, a kötelező tiszteséget és szolidaritást. A züllesztésnek, ami itt zajlik, az a célja és eredménye, hogy ezeket kiküszöbölje, hogy tehát mindenki valami bizonytalantól függjön. Hogy ne legyen egyénisége.

2007. április 2. Csak a gazdaság?

Kedves Viktor!

A programok kapcsán, röviden:

Gondot okoz, hogy a magyar gazdaság ma nem ad módot arra, hogy világos programot adjunk, mert ha nyíltan akarunk fogalmazni, akkor e percben nem kerülhető el, hogy elismerjük a kemény restrikció szükségességét. Ezt elég nehéz magunkra venni, főleg, mert az ellenfél az okozója, vaksága, öntömjenezése, egy értelmetlen-félművelt, szakmai ügyekben rossz pozór vezérrel. Restrikciós javaslatokkal kétségtelenül nehéz népszerűnek lenni a választók előtt – de ez elkerülhetetlen lesz.

De talán nem is feltétlenül kell beleesni abba a csapdába, hogy minden a gazdasági programmal kezdődik. A dolgok nem úgy függnek össze, hogy van a gazdaság, és a realista annak teljesítő képességéből indul ki.

A dolgok *szimbiózisban* élnek és hatnak a társadalomban. Gazdaság, termelés nélkül persze a levegőben lóghatnak az egyéb célok. De e célok, a nemzeti kohézió, alkotó képesség, egészség stb. mint legfőbb, alapvető célok nélkül a gazdaság hápógó kacsza, illetve fejős tehén a külföldi tulajdonosok kezében.

A szimbiózis azt is jelentheti, hogy a kölcsönös összefüggéseket – a társadalmi hatékonyság szinergiáját – *az elemi célok megfogalmazásával* kezdjük, s megpróbálunk *ehhez* minden erőnkkel olyan gazdaságpolitikát szolgálni, amelyek révén e célokat elérjük.

Csak az elosztás-centrikus hívőknek kezdődik minden a gazdaságban, „mert hogy elosztani csak azt lehet, ami van”. A nemzet-stratégiában azonban úgymegfordítható a prioritás, hogy a gazdaság az általános célok eléréséhez szükséges anyagi alap.

Mik ezek a célok? Azaz a programalkotásban, annak nyilvánosságra hozandó hangsúlyaiban mit tehetünk legelőször magunk és választóink elé?:

- A közép-európai *egységes* magyar nemzetet.
- Fő erejeként *Magyarországot*, az új többséggel (amely még nem tudja, hogy ő az).
- Egy belső – történelmi – *kohéziójában* összetar-

tozó nemzetet és országot, amely: *életkorosztályi harmóniát* akar teremteni (az öregedés megállításában, a hazai magyar lakosság lélekszámának megtartásában majd növelésében),

- mindenkori szakmai *tudást*, mint mindenkinek járó erős jogot (oktatás)
- *egészséget* a közösség egésze számára,
- művelődési igényt, az élet és a viselkedés, a gondolkodás *kultúráját*,
- *képességet az országot építő jövőre*, az európai életszínvonal és -minőség megteremtésének állandó igényére és e teremtető erő képességének növelésére a ma aktuális nemzetpusztítás helyett.

A válságban élő nemzetek végső erejükkel tudásukat, egészségüket, kulturális autonómiájukat-múltjukat védik meg – azaz az állandó és egyensúlyban lévő lét alapjait, mégpedig oly módon, hogy nem engedik meg a nemzethez tartozni tudók és akarók számára a teljes leszakadást.

Hamis átvenni a társadalmi szelekció szabad verse-nyes elvét egy olyan országban, amely a kiközösítés egy teljes évszázada után, az elszigeteltség és a sokszorososan visszatérő anyagi romba dőlés után először meg kell, hogy teremtsen saját belső erejét. Ahhoz mindenkire szüksége van. Nem tűrhetjük a leszakadást, pedig kézenfekvő, hogy lesz! S tömegesen!

Hagynám már a mostani ...k kritikáját a Magad részéről. Elunta a köz, és nem is hálás már érte. Minél inkább magára veszi a nemzeti jobbközép e kritika terhét, annál több jóhiszemű, és annál több kibic fogja úgy érezni, hogy „*Na, majd a Viktor megoldja! Az ő dolga.*” De ő nem tudja megoldani, ha ők még csak nem is szurkolók, hanem csak nézők, a cirkuszbán, a kenyérre vágyván igazán. Nézőkkel nem lehet sem csatát, sem háborút nyerni.

Ha mégis szükséges folytatni a gazemberek, tolvajok és bérencek leleplezését, akkor legyen az tiszta szakmai feladat, a legkeményebb hozzáértő csapatok folyamatos szak-munkája, hogy ráhúzzák a szennyest a szennyező fejére – de ne Te legyél személyesen; a Te dolgod a hihető jövő építése legyen – priméren, zökkenő nélkül.

2007. május 15. Fiatal arcokat, szellemet

Nyilvánvaló, hogy önmagában véve hátrányok származnak abból, hogy a FIDESZ nem vesz részt a tévék kuratóriumában – s helyét az MDF bitorolja – a Nap-keltében, s Gyurcsány meg- és elvetésével kivonul alkalmanként a Parlament üléséről. Nem tudom vitatni ezen döntések helyességét, az én ösztöneim is ebbe az irányba mutattak volna mindig. A hátrány azonban hátrány.

Főként rosszul jön e hátrány a média-blöff, média-máz világban! Hogyan lehet tenni ellene? Pl.:

Ha a FIDESZ, mint párt nem küldi oda legjobb képviselőit bizonyos helyekre, vagy ha más arcai már elkoptak, s hiába vannak jelen, ez nem sokat segít, akkor érdemes új, nem közvetlenül párt-öltönyt viselő személyek mellett dönteni.

Azt is mondhatnám: ki kell állítani, fel kell építeni, helyzetbe kell hozni ilyen új arcokat.

Mégpedig onnan, ahonnan annak idején a FIDESZ is akkora sikerrel indultat: a fiatalok világából. Nem önmagában a fiatalokéból, hanem a nyílt tekintetű, nagyon értelmes, bátor, szókimondó, eredeti, függetlenségükben is erősen elkötelezett fiatalok közül, akik jóképűek, megnyerők, szépen beszélnek, új szint hoznak a tespedtségbe.

2007. július 30. Az olaj, és Gyurcsány – és gáz!

Kedves Viktor!

Júl. vége, mindenki nyaral, a katasztrofális hőségre – majdnem „hűséget” írtam – szomorú, szemerkélő, ólmos nap jött. Végre van kedvem megírni ólomnehéz gondolatmenetemet.

Kísértet járja be Magyarországot, a legbrutálisabb önzés és állami szintre emelt fosztogatás eddig és ennyire nem is ismert kísértete. A kapzsiság, melyet nem csak a méreg nyelvének számító szdéesz-csúcs és az őket irányító, évtizedek óta külső és belső forrásból tömbbé szervezett hatalom- és országszerzési

Oda kellene tehát juttatni – a támogatás sok formájában – mindenekelőtt a képernyőkre tucatnyi nagyszerű, hiteles, szakmailag is meggyőző fiatalembert. Az Új Stílust.

Ezt a három ellenséges párt – a MSZP, az eszdéesz és az MDF – már észrevette, nyomulnak is, s nyomják az ifjú törököket, a mamelukokat, de kényszerpályán vannak, s saját pártapparátusuk új karrieristáit kénytelenek előre engedni: Gusztos, a kis Nyárádi, valamilyen István Szegedről, és egy hihetetlen figura, a neve is rém, Zuschlag (minek a pótléka?), akik nem tehetnek mást, mint hogy széles nyelvcsapásokkal erősítik a lihegést pártjuk felé. ÉS még így sem hatástalanok, s egyszerűen azért, mert újak.

Kellene tehát a műsorokban való részvételre – a saját maguk nevében nyilatkozandó, ha már a FIDESZ egyelőre nem akar visszatérni és több teret nyerni – a valószínűleg a fiatal szakértőitek között mozgó személyek közül jó néhány: s az e tekintetben nagyszerű pályát befutott Sziijártó Péter bizonyára helyzetbe is tudná hozni őket, ő maga tudja saját életéből, hogyan megy ez! De persze nem önmaguk nárcizmusába majdan áteső hűtleneket: hanem hűséges társakat a jövőben is!

zsiger mozgat és testesít meg, hanem melyhez tömegeket szolgáltatnak a szocik. Szocik és libik világa ez? De ez most nem érdekes, mindenki látja, aki akarja.

Gyurcsány szereplése és ambíciója ennél érdekesebb, egy új szempont miatt.

Számomra nem kérdéses, hogy örült, hajsolt betegségének nem az a végső célja, hogy miniszterelnök legyen. Ez nagyjából elrendezett, meg fog bukni, és kitaszítja őt magából a nemzeti emlékezet – rosszabb esetben az áruló Dobzse László idegeneket

kiszolgáló utóda lesz, egyébként már most is így van: Mohács előtti és utáni időket élünk a közerkölcsök színvonalában.

Gyé Magyarország, aztán majd Közép-Európa leggazdagabb embere akar lenni, ilyen dinasztia teremtene, mert „a család jövője a minden” –, mert beteg, felfelé rohanó spirálban az. Egy ilyen távról sem kivételes ember azonban nem lehet csak úgy egyszerűen Magyarország leggazdagabb embere, nem valószínű, hogy meg egykönnyen a pénz totális és személyes erőszakát – mely az ő egyetlen támasza, istene. Túl sok a jelentkező erre a címre, hatalmas előnnyel, s üzletileg sokkal nagyobb hinterlanddal. A piti kis milliárdos sima eszközökkel labdába sem rúghatna, rághatná a kádkövet.

Gyé már megtalálta a maga erőforrását, amely elsegíti ehhez a célhoz. Ez pedig az *energia- és nyersanyag hatalom Oroszország*, amely nyilvánvalóan újra akarja és fogja építeni közép-európai hatalmi támaszpontját, ha nem fegyverrel, hát gazdasági fegyverrel.

S ehhez neki kipróbált, mindenre képes, kellően elvetemült vazallus kell. Gyében már megtalálták, Gyé már megtalálta őket. Gyurcsány Ferenc legfőbb ambíciója, hogy Oroszország – és esetleg Ukrajna? – megbízható gazdasági támasza, „vezére” legyen a térségben: (egyik) vezetője, kiszolgálója, és részben ajándékba kapott részvényese egy hatalmas multinacionális, orosz eredetű és irányítású gazdasági klánnak.

Gyurcsány 2004. aug-szeptemberi puccsa nem ment volna *titkosszolgálati* eszközök nélkül. Éppen hogy azokkal ment. Nyilvánvaló, hogy nem csupán a hazai

mindenféle hálózatok embere ő, hanem egy távlati orosz érdekeket is szolgáló hálózaté, s nem lepne meg, ha az oroszok az itt maradt befolyásukkal szerepet játszottak volna az ő Apró-családiról amúgy is titkosszolgálati háttérű pályafutásában.

Elképesztő az a gyalázatos alázatosság, a helyes kis jófiú póza, ahogyan *Putyin alá* férkőzik. Minden lehetséges fórumon, itthon, ott, a finnugor parádén *férfiatlanul* szégyenteljes viselkedése, alázata csak azon nagyurakéhoz hasonlítható, akik a török hódoltság idején a basát vagy a szultánt választották, s a selyemzsinór megérkezése előtt inkább eladták ország-részeiket – hagyjuk, hogy miniszterelnökhöz méltó-e ez a Gyé; ugyan!

S ha gyéfecó beül az orosz ölekbe, öklöket fogunk látni minden önálló magyar érdek felé, felől, ha éppen az kell. Az olaj, a gáz, a tározók, az energiarendszerek urai – itthon ezen kormányzati években hatalmas bandákat megteremtve, maguk mellé állítva – átnyúlnak a későbbi kormányok, a parlament felett. Már megmutatta, mire képes vacak 3 milliárdos ívével. A többi – a magánhadseregeket, az In-Kal típusú szerveződések, a meg- és lefizetett árulók tömegét, a tömegeket mozgó korrupciót, a megbénított belpolitikai mechanizmusokat, a Malév-típusú privatizációkat, az ukránok „semlegesítésére” tett ugyan-csak példátlanul szervilis lihegést – képzeljük hozzá kellő fantáziával. Nem a miniszterelnök Gyé a fő veszély, ez csak egy mindannyiunkat történelmileg megszégyenítő sorscsapás – hanem a *balkáni módszer orosz energiával feltöltve: az orosz multi szolgája*.

Dobro, dobre, Dobrev.

Tisztelt Gubcsi Úr!

„Az első magyar csoda (csoda, mert okait nem ismerjük) akkor következik be, mikor a nyugatot kalandozó, a kidőlt víz módjára szerteáramló magyarság a visszaütő veszély pillanatában egyszerre összefut, összeáll, merev egységgé válik, a német és a cseh hadak véres fejjel tántorulnak vissza róla” – vallja *Illyés Gyula Magyarok* című írásában, 1938-ban. Majd így folytatja: „Tudunk csatákat veszíteni, anélkül, hogy földet vagy szabadságot vesztenénk. Nép ekkor lesz ország.”

Múltunk, önképünk történetének a jelenkor megannyi vitájára is kiható része a merev egységgé váló, a nyugati államok acélján szikrát vető magyarság éppúgy, mint a sokak által még ma is megvertnek, megtizedeltnek, válságból válságba menekülőnek, vagy inkább odébb csapódónak látott horda, amely végül kivételesen – talányos és érthetetlen okokból – fennmaradt.

De nem csupán történelmünk kétséget kizáróan igazolható eseményeit láthatjuk eltérő szemmel, hanem így vagyunk a történelmi nagyságokat megformázó

alkotásokkal is. Annak fényében látjuk szépnek, ki-fejezőnek, méltónak a gránitot, a vasat vagy a fát, vagy éppen csúnyának, semmitmondónak, méltatlannak, hogy mit gondolunk arról, akit ábrázol, amit jelképez, megtestesít.

Az Ön által alapított Árpád-díj és a Honfoglalót megtestesítő szobor a bizonyíték arra, hogy az egyéni, saját Árpád-képek egy alakká is összeállhatnak. Egy rendíthetetlen alakká. Olyan alakká, aki képes volt csatákat veszíteni anélkül, hogy szabadságot vesztené.

Nagy megtiszteltetés számomra, hogy egy olyan személyiségről elnevezett díjat adományoznak nekem, akinek magyarságot összeabroncsozó történelmi alkotása minden nemzetben gondolkodó és a nemzeti érdeket előmozdító közéleti személyiség számára zsinórmérték lehet.

.....

Budapest, 2007. szeptember 4.

Orbán Viktor

2007. szeptember 7. Vissza az iskolákat!

Kedves Viktor!

Kétségbeesésemben írom e levelet. Apám tanyai tanító volt, abba rokkant bele, de a szíve mindig az maradt: kemény, öreg, elkeseredett lámpás, akit csak a kis parasztsávók sorsa érdekelt, az, hogyan hozhatja be őket tavasszal a retek-locsolásból az iskolába.

Történelmi tanulmányaimból pedig azt tudom, hogy a békében élő magyar nemzet két egymás követő időszakban hogyan tette magát gazdagabbá, egyáltalán büszke, tanulékony nemzeté azzal, hogy a világ végén százával teremtette meg az iskolákat: először a múlt századfordulón, a XX. század első évtizedében, mindenekelőtt a történelmi Magyarország azon távolabbi részein, ahol meg kellett tartani a nemzetet, s éppen a népiskolák, a magyar nyelv- és irodalomtanítás révén, olyan szerbek sújtotta vidékeken, mint a Délvidék pl., vagy a Kárpátalja – a magyar vasút, a posta után kialakította az iskolák összefüggő rendszerét is.

Ugyanez történt a 30-as évek kisebb Magyarországon, amikor a népet a nemzet részévé kellett tenni: tanítani kellett.

Most ezek az eszetlenek bezárnak, megszüntetnek 500 iskolát, miközben likvidálják a vasút, a posta egy részét, éppen ott, ahol már a lét feltételei is hiányoznak. Mi is ez, ha a fent említett folyamat a nemzetet kívánta erősíteni?! Ez a nemzet likvidálása, a gyökereiben, nyilván azért, hogy a vazallusok birodalmában könnyebb legyen más gyökereket ápolni.

Egyszerű javaslatom van:

- Vegye a FIDESZ a programjába, a Te megfogalmazásodban és hatásoddal, hogy *Vissza az iskolákat!* S mivel ezt úgysem teszik meg, azonnal fűzze hozzá: kormányra kerülésével visszaadja, visszaállítja az iskolákat.

- ADDIG pedig arra kéri polgármestereit az országban, hogy a most bezárt, ellehetetlenített iskolák épületeit, a berendezéseket, s bennük a tanárok, tanítók – egyébként mélyre alázott – szellemét megvédi, nem engedi más célokra használni, fenntartja, hogy majd üzembe állíthassa, mikor lehet és kell.
- Erre kéri egyben a szocialista vezetésű helységek polgármestereit, önkormányzatait is – talán a szadeszt ne kérjük semmire ez ügyben!
- S mikor kormányra kerül, tényleg állítsa vissza őket. Vessen véget a könyvelők szemléletének, ahol – mivel elverték a pénzt – most a legmosztohább vidékeken verik vissza. Ne legyen szempont az, hogy csak 10 gyerek maradt a faluban! Van, amikor és ahol Magyarországon 5 gyereket is tanítottak. Szervezés, a kormány, a népesség, az önkormányzat, a helyi erők, a szülők összefogásával mindenütt megtartható az iskola.

S utána a posta.

S utána az idegenforgalmilag gyönyörű vidékek vasútvonala.

S mindenekelőtt, most újra és újra megfogalmazandó, az iskolákkal párhuzamos, minden szülőhöz szóló erővel: ez egészségügy. Hogy nem engeditek. Hogy nem lesz széttépett társadalombiztosítás, egészségbiztosítás – nem kell ezzel megvárni a népszavazást: elértük a totális tiltakozás szintjét, ahol már nincs alku, s ki merem mondani: mérlegelés sincs! NEM, EZT NEM! S mindenekelőtt MOST ki-mondani: visszaállítjátok a nőgyógyászat, a szülészet, a gyerekgyógyászat teljes rangját, megszokott biztonságát – akár a Schöpf-Mereiben is visszaállamosítva, mert az már most is csak az elité, s még inkább az lesz, amikor a most privatizáló orvosok ott is elkezdik átengedni, „eladni” ezt is a tőkének.

2007. szeptember 26. *Hamisak hamisítanak*

„Gaz politikus”, „mocskos politika” stb. – régóta divat a gyalázás a politika iránt, természetesen ócska megkülönböztetéssel csak a hazai politikára célozva, a „nagyvilágít” aligha mernék illetni: ott a hajbókolás a divat, a szájsücsörítő bájolgás.

Tényleg gaz és mocskos? Kinek az érdeke? És: Quo jure?

A média által is erősen közvetített tömeges sugallat kettős célt szolgál: ezzel a sajtó emelni kívánja saját súlyát, közszereplői „tisztaságát”, másra hárítva a bajok forrását. Másrészt a *kormányzati politika* rendeli meg a médiától, akarva (s nem akaratlanul). Mert a mindenkori ügyeletes politikának a hatalom sáncai mögött, a biztonságosnak érzett bunkerban hajlama van ilyen degradálásokra: megosztani a felelősséget, áthárítani a vádakát a politika *egészére*.

A politika, mint betegség? Akkor miért űzik? Miért a vágy a hatalom bitorlására? Mert ők is gazok és mocskosok, s ebben a közegben érzik otthon magukat?

Igen, ez is igaz. Tényleg azonosulnak azzal a tudattal, hogy „ezt kérem csak így lehet csinálni, mi is nagyon sajnáljuk, de ez van...”. De cinikus számítás is egyben. Az nyilvánvaló, hogy aki a kormányon a bajok forrása, azt vád fogja illetni, folyamatosan. Ha azonban ez szétkenhető, ha az állítható, hogy a politika természeténél fogva aljas, akkor ők egyrészt tényleg nem tehetnek sem róla, sem ellene, másrészt aljas mindenki, lám, velük együtt és azonosan: aljas az ellenzék, mindenki, aki pártos, aljas maga a köz is, mert bár nem akarja, nem tehet mást szegény. Aljas mindenki, aki találkozik a politikával, aljas a szavazó is végső soron, ne is ártsa bele magát (majd a törzstábor, a szavazógép úgyis megoldja!)

Ha a kormány és a médiája egyformán aljasnak és sárosnak tekint mindenkit, akkor ő csak egy ártatlan közszereplő a játékbán. Tényleg?

Nem minden baj forrása?! Minden intézkedés ki-munkálója? Minden korrupció tette és tettetársa? Nekilendült fosztogató bandák kiszolgálója, s bandában maga is? Gyarmatosítók küldönce? Házi gój? Idegen érdekek nemzetietlen kegyence? Ez *ilyenfajta* politika, politikus.

És a köz? Ha bele se szólhat semmibe, mert a parlamenti szavazógépszíj ledarál mindent előre? És az ellenzék, valamint a pártokon kívüli hatalmas erők, amelyek tehetetlenek ebben a gázolásban? Ők is a „politika” ugyanazon általánosítható részei? Aligha!

Ezért ki kell kérni magunknak az általánosítást, a be-maszatolást az ő saját szennyükkel. El kell határolódni a politika összemosó értelmezésétől, és vissza kell adni a politika, a köz javait szolgáló kormányzás lehetőségének eszményét, a kitisztítást, fogalmainkban, tetteinkben.

Fogalmainkban úgy, hogy megbecsülő módon nyilatkozunk a politikáról, mint a köz szolgálatáról, s megbecsülhető emberek fogalmazzák meg ezt.

Tetteinkben pedig sok módon. Mindenekelőtt ki kell állítani a sorainkból azokat – bármely más érdemük is van –, akik nem felelnek meg a korrupciómentes társadalom igényének, akikhez tehát stiklik, csalások, koncemésztgetések társulnak. A fő kormányzati baj ugyanis a korrupció, és a korrupcióban élenjáró emberek irányítják a rudat. Aki ez ellen, s a társadalom legdurvább kudarca ellen küzdeni akar, annak tisztának kell lennie. Azoknak, mindnek. Mert tényleg ránk próbálják kenni a sarat. Márpedig *a nemzeti-polgári erők e téren különbe!*

2007. szeptember 28. „Viszik nagymama ezüstjét!”

Kedves Viktor!

Ezúttal – rendhagyó módon – nem közvetlenül Neked írt levelet küldök a címedre, hanem személyes figyelmed reményében egy másolatot, amelyet ma tettünk a honlapunkra (www.amm-gubcsi.hu), ill. amelyet ugyancsak ma küldtük el kiterjedt mail-levelező listánkra. Kérem tisztelettel a személyes és kiemelt figyelmedet az ügyhöz, barátsággal Gubcsi Lajos

„Ébresztő! – ismét gyanú! – kinek akarják átjátszani kulturális kincsünket: műemlékeinket?!”

Gyanús pályázati feltétel a Műemlékek Nemzeti Gondnoksága igazgatói székére!

Az oktatási és kulturális miniszter, Hiller István pályázatot írt ki a magyar történelem kultúrkinccseit összegyűjtő, kezelő szervezet, a *Műemlékek Nemzeti Gondnoksága igazgatói székére*.

A feltételek monotonyszerűen szokásosak, bárki megtekintheti a www.okm.honlapon, a Közgyűjteményi Pályázatok között.

HANEM!!! Az érdeklődő talál egy feltűnő feltételt, s ismerve a hazai pályáztatás, privatizálás korrupt gyakorlatát, MEGÁLL itt egy pillanatra, mert hogy:

“A pályázat elbírálásánál előnyt jelent:

...

nemzetközi ingatlan-kezelésben és értékesítésben szerzett jártasság.

LEÍRJUK NAGYBETŰVEL IS:

ELŐNYT JELENT A NEMZETKÖZI INGATLAN-KEZELÉSBEN ÉS ÉRTÉKESÍTÉSBEN SZERZETT JÁRTASSÁG

ÉS MOST TEGYÜNK SOK-SOK FELKIÁLTOJÉLET!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Mert ezt már ismerjük.

Játszi könnyedséggel kitaláljuk, hogy már megvan a döntés, a többi a játék, a szemfényvesztés.

De ez semmi, ezt tudjuk.

De ez a valaki már azt is FELADATUL KAPTA, hogy elkezdje eladni a nemzeti kultúrkinccs gyöngyszemeit, az utolsó gyöngyöket, amit évszázadok alatt megteremtett a magyar társadalom színe-java, s amihez még senki nem mert nyúlani.

KÖNNYŰ UTÁNA NÉZNI, miről van szó, hiszen a Műemlékek Nemzeti Gondnoksága kezelésében levő kultúrkinccsek listája – törvényben rögzített – névsora megtalálható a neten, Országbemutató Program néven, 2007-2013-as programmal. A magyar történelem alapkinccseinek megőrző programjával.

DE ÉRDEKES EZ? Megváltoztathatják bármikor – a miniszter saját joga a kinevezés, az igazgató saját joga a „nemzetközi ...” a többit tudjuk: hazai emberek tömege fog ugrani, hogy nemzetközi pénzek (hogy honnan erednek majd, fedje talány, de ne túl nagy talány...) szolgálatába állva adják-vegyék, lopják-tolják, rángassák azt, amihez SEMMI KÖZÜK.

Hát ERRE MONDJUK MOST, HOGY NE. ÉS HOGY: *NEM!!!*

A nyilvánosság teljes erejével mondjuk ki: legyen igazgató, ha kell, ez az ő bulijuk. DE EGYETLEN TÉGLÁT, NÉGYZETMÉTERT EL NE ADHASZANAK ÖRÖKÖLT KULTURÁLIS KINCSEINKBŐL!!!!!!!!!!

És addig is, íme a becses lista:

Kastélyok

1. Tata – Esterházy-kastély és a tatai vár
2. Dég – Festetics-kastély
3. Edelény – Kastély-sziget
4. Gödöllő – Királyi-kastély
5. Szegvár – Vármegyeháza
6. Fertőrákos – Püspöki Palota
7. Nádasdladány – Nádasdy-kastély
8. Fáy – Fáy-kastély

Várak, Várkastélyok

1. Ozora, várkastély; 2. Sirok, vár; 3. Jánosháza, Erdődy-Choron kastély; 4. Mihályi, Döry-kastély

Egyházi emlékek

1. Oroszlány-Majkpuszta, kamalduli remeteség;
1. Zsámbék, premontrei kolostor; 1. Martonyi, Pálos kolostor; 1. Pécs, Középkori egyetem;

Török emlékek

Népi emlékek

2007. október 1. Két évtizedre

Kedves Viktor!

A FIDESZ nyilván folyamatosan dolgozik a választási- és a kormányprogramon, korábban ehhez tettem egy-két észrevételt.

Erős bennem a meggyőződés, hogy egy ilyen programnak nem a középtávot, tehát nem a választáskormányzás 4-5 évét kell megfognia, hanem – talán páratlan módon a magyar kormányzás legutóbbi történetében – világos, nyilvánvaló, közzétett programot kell meghirdetnie a következő 2 évtizedre, mert:

- a nemzet elveszítette a kohézióját minden értelemben, határon innen és túl
- gyarló, hiteltelen politikai manőverek szintjére süllyedt a kormányzati stratégia
- mert a lakosság belefáradt a jövő felélésének, elvesztésének reménytelenségébe
- és mert ki más tehetné ezt meg, mint az a nemzedék, amely a legegységesebben harcolt a váltásért a 80-as évek óta – a legtöbbet dolgozott a nemzet egységén.

(Itt jut eszembe egy gondolat, melyet az Árpád-emlékdíj átnyújtásakor hoztam szóba Ópusztaszeren: Árpád példáján vérszerződés kellene most is, de nem mindenki: mert a hamis vérek keveredése vérfertőzést okoz vérszerződés helyett.)

Példa nélküli lehetne, ha a FIDESZ, a kormányzásra készülő nemzeti oldal képes volna ilyen másfél-két

Emlékhelyek

FIGYELJÜK EGYÜTT A KASTÉLYOK SORSÁT.

Aki már látta TATÁT, EDELENYT, DÉGET, a többit, tudja, mit veszítenénk!

MILYEN ÁLLAM AZ, AMELYIK EZEKET NEM TUDJA MEGBECSÜLNI, ÖRÖKKÉ FENNTARTANI A KÖZ TULAJDONÁBAN!”

évtizedes távlat érthető és megvalósítható megfogalmazására, bármilyen képtelenségnek tűnik is ez. Mert nem lehetetlen, hiszen a legfőbb bajok megfogalmazhatók, a nemzet Kárpát-medencei egységéről, a szegények iránti szolidaritásról, az állam meghatározó szerepének megteremtéséről stb.

S a kormányzás szempontjából is nélkülözhetetlen. Olyan idült bajok gyűltek össze, akkora az *apátia*, olyan mélyre *süllyednek* majd rétegek, oly nagy a *ki-szolgáltatottságunk* – a rabláncunk olyan szoros –, hogy ebből csak hosszú távú, szilárdan megvalósított elképzeléssel lehet kijönni, úgy, hogy lassan, de biztosan felismeri a most sötétben látó, inaktív – sokszor nyíltan bulvárnéppé süllyesztett – lakosság, hogy ez az ő választása is. Az ő iránya, élete.

Nyíltan kimondom: a FIDESZ-nek nem arra kell készülni és felkészülnie, a népet együttműködésre megnyernie, hogy választásokat nyerve 4 évig kormányozhasson, nem is kétszer négy év hiú öröme, hanem: nagyon hosszú távú kormányzásra, felelősségvállalásra.

Így kell átgondolnia programmá tehető útját, lehetőségeit és eszközeit itthon és a világban, szövetségeit a nép rétegeiben (kevésbé fontos a pártszerű alakzatokban), befektetéseit a határon túl – erkölcsi, szellemi és anyagi értelemben –, viszonyát az integrációkhoz, s nem utolsósorban a magyar agrárgazdasághoz, a környezethez, a földhöz, a vízhez, az energiákhoz.

S lehetséges, kézenfekvő, hogy ilyen 2 évtizedes távra szóljon a hitvallása. Mert meggyőződése, hogy a ma még a szocialistákat, részben a szadeszt és a Dávid-formációt támogató állampolgárok tudják, tudni fogják, hogy egy rossz szavazógépezetnek lettek az áldozatai, hogy nekik is székényük, ami itt történik – s a dolgok belső logikája folytán tömegesen kiválnak abból a hamis konglomerátumból, amelyet ma táppal látnak el. Meggyőződése, hogy ez a szörnyű ámokfutás csak

addig tart, amíg megbuknak: s akkor elveszítenek minden fontos támogatást. Mert higgyük el: az emberek nem szeretik cipelni saját székényüket. Okos és becsületes politikával ez bebizonyítható – 2010 előtt vagy akkor.

S a közélet, a politika, a sors forgandó: én egyáltalán nem vagyok a híve, hogy 2010-ig kell várni, állni, tétovázni. Hatalombitorlók világában buta dolog fehér keztyűben kezni nyújtani.

2007. október 23. STAGFLÁCIÓ a láthatáron!

Kedves Viktor!

Csupán kulcsszavakban összegeznék néhány észrevételt, olyan tanácsot, kérdést, amelyre nagyobb hangsúlyt kellene helyezni, akár előtérbe is lehetne állítani, mind a közvetlen politizálásban – azaz a szövetségek megteremtésében –, mind pedig a FIDESZ általános, nagyon hosszú távú stratégiájának kidolgozásában.

1. A legfőbb teendőnk a társadalmi-gazdasági-szociális-lelki (nemzeti) egyensúlyok helyreállítása, mert e téren minden megbomlott, bomlasztják e percben is, vadul. Az egyensúly egyben a társadalmi béke felé vezető út is.

Mindezzel tartozunk a mindennapi, élhető *mának*.

2. Külön és nagyon kiemelten kellene foglalkozni a természet egyensúlyaival, amit az ember megbontott: konkrétan a magyarországi természettel, környezettel, annak védelmével. A FIDESZ-hez eredendően közel áll ez a kérdés, bár az is igaz, hogy háttérbe szorult az utóbbi években. Az uniós együttműködés – nem csak a lehívható források, hanem az unióval való egész stratégiai együttműködés – keretében a FIDESZ-nek azt kellene kitűznie és elérni, hogy Magyarország az egész európai összehasonlítás-

ban, különösen pedig a kevésbé fejlettek, az újonnan csatlakozók között – szép, „zöld” ország lehet, lesz. Olyan, amely képes átadni a tisztaságot az utókornak, a mai temérdek piszok helyett, piszokról konkrétan és áttételesen szólva most: hiszen a társadalmi piszok és a természet rombolása ugyanazon töről fakad. A mindennapi kapzsiság és kizsákmányolás tövéről.

Mindezzel tartozunk a *jövő nemzedéknek*, a holnap Magyarországnak, s Európának.

3. Természeti és társadalmi egyensúlyok eredője a nyugalom, a béke. S ezt a nyugalmat leginkább és legnyilvánvalóbban a nyugdíjas nemzedékeknek kell megadnunk: ők megtették a magukét, ennél többet már alig tehetnek, adjuk meg nekik a nyugalom díjának jogát – a megkérdőjelezhetetlen nyugdíjat és a társadalmi fejlődés érzetét.

Mindezzel tartozunk a múltnak, a tettek megbecsülésének, az idősök önértetének.

S van egy különös ügy, ami anyáink, asszonyaink, s velük a gyerekeink megbecsülése: ne csak a családról szóljunk, hanem a *nőről*! A nők igazságáról, helyzetük javításáról, a Nőről, ebben a férfiassá (?) durvított társadalomban. A gyengédségről a gyengébbek iránt – politikailag is. A nők most kimarad-

nak ebből a gyalázatos hangulatból. Pedig kit szerezünk mi igazán, ha nem őket?!

S végül néhány egyéb kérdés, röviden:

1. A 2008-ra tervezett inflációt illetően a kormány megint alultervez, hazudik, nyilván azért is, amiért az idén tette: hogy a vártnál magasabb infláció a tervezettnél nagyobb bevételeket hozzon, amelyekkel az elfogadott költségvetésen felül költezhet szabadon. Az infláció azonban jövőre még magas lesz, szerintem meghaladja majd az 5,5%-ot, várhatóan azért is, mert a nyugati gazdaságban is érezhető lesz az ideinél na-

gyobb inflációs nyomás jövőre.

2. Ugyanebben a külső környezetben lassul a növekedés üteme, s ezért a magyar gazdaság az ideinél is nagyobb nyomás alá kerül, fulladozni fog, **stagfláció!!!** felé tendál.
3. A FIDESZ állítsa előtérbe stratégiailag is az alternatív, megújítható erőforrásokat!
4. S tudnunk kell: a (gazdasági, kulturális, lélektani) folyamatok az embereken keresztül, s nem önmagukban valósulnak meg. Az emberek pedig most belefáradtak. Aki a folyamatokat tervezi s megvalósítani szeretné, először adjon erőt az emberi léleknek.

2007. november 1. Ethos a Halottak napján

... és november 4-én

Őszentsége álszentsége – Avagy: bukjon el a tőke tetves trónviszálya önmagával

Kedves Viktor!

„Mentek a tankok, jöttek a bankok”. Egyszerű, keserű népi értelmiségi közmondás a legújabb századforduló valóságáról. A magántulajdon, Moloch imádóinak csörtetése. A lakajok siserehada sistereg a hegyoldalban, röhögve lökdösi lefelé a szerencsétlen Sisyphust.

A sírhalom van alul, ki se látszik, kié, a sírgödör van felül, hogy mindig férjenek még bele, feneketlen, sötét gödör. Hamm!

A köztulajdon már nem számít? Nem! Mert már nincs. Elrabolták. A lopással, rablással szerzett vagyonokat hivatott védeni a magántulajdon erőszakos védelme, trónra emelése a puccsisták által. A valaha a másét elvevő tolvajlás legalizálása – csupán ez zajlik. Törvényekben, politikai struktúrákban.

Nem elég azt mondanom, hogy ami másé, az nem az enyém. Persze, hogy nem, levágják az életemet, ha megpróbálom elvenni tőlük, tehát ami a másé, persze hogy nem az enyém.

Azt is mondani kell tudnom, hogy csak az az enyém, ami az enyém. Ami nem a másé, senki másé, csak az az enyém.

Mert ha valami a másé is, akkor az a közé. Akkor az köztulajdon.

S nem csak az államnak lehet köztulajdona, látjuk, a mai állam éppen hogy együttműködik a rablókkal a köztulajdon megszüntetésében.

Az állam akkor jó, ha mindenki másnál erőteljesebben képes működtetni a rá bízott javakat, tudást, szolgáltatást, s teheti is, mert az állam elvileg minden más erőnél nagyobb erőcsoportok – emberek – együttműködése.

De nem csak az állam a köz.

Van privát köztulajdon is, kellene, hogy legyen.

Sok jó ember és sok jó cél összehangolása annak érdekében, hogy közösen építsék fel vagy tovább a sors által rájuk bízott vagyont, közszférát, közszolgáltatást.

A privát köztulajdon nem az államé, s nem is valakié, nem rablás, hanem építés eredménye.

Ezek a privát, teljesen autonóm, szuverén közösségek erőik egyesítésével képesek lehetnek tulajdont szerezni, teremteni, megalkotni, megerősíteni, nagygyá fejleszteni, anélkül, hogy kapzsi vágyaik el- és kisajátításra készülödnének, anélkül, hogy bárkitől elvennének bármit.

Alkotó művészek, ráadásul különféle művészi kategóriák együtt alkotó erői; diákjaikkal együttműködő, s az iskolán is túlövő közösségeket teremtő tanárok; karnagyok és énekeseik-zenészeik; kifosztott művelődési házak még lélegző népművelői és még pihegő volt közösségeik egymásra találása; a gyógyítók – orvosok, nővérek, a szociális gondoskodás szakemberei – által működtetett megelőző-gyógyító centrumok, a kapzsis által éppen most megszerzendő, eddig közösségi rendelő intézetek privát közösségi tulajdonba állítása e célból; a leszakadó, megszűnő kórházak, vagy azok részlegeinek közös-privát tulajdonban működtetése; az ország eltűnésre szánt, de idegenforgalmilag gyönyörű részeinek hasznosítása;

2007. november 6. Zárt levél

Kedves Viktor!

Az alábbi levél sok ok miatt nagyon személyes és bizalmas jellegű, olyannyira, hogy ha valaha úgy érezném, hogy szívesen kiadnám a Neked írt leveleket – természetesen a Te jóváhagyásoddal, amelyet részlegesen már élveztem eddig is –, ez az alábbi biztosan nem lesz köztük, egyetlenként.

Érthető lesz e kérdés oka mindjárt – de van egy tovább is: az alábbi információ illetve feltételezés, hipotézis annyira bizonytalan, hogy nyilvánosságra soha nem hoznám.

Tehát: Kósa Lajos kapcsán.

Én nagyra tartom az ő politikai képességeit, népszerűségét pedig megalapozottnak. Ezért írtam Neked a 2006-os választások kellős közepén, 2006. április 11-én az alábbiakat:

„...vannak társaid, akik mindig hűek lesznek Hozzád, céljaidhoz. *Varga Misi, Kósa Lajos* arra is alkalmas, hogy – másként, mint Te – betöltsék az úr nagy részét. S Ti együtt vagytok olyan okosok, stratégiák, hogy úr sem keletkezik, hanem ujjongás...”

egy-egy vár, kastély, volt templom, műemlék privát közösségi célú megmentése – az ő tulajdonukban, de nem az „övé”-ben.

Tudom, vannak, lehetnének ennek ma is jogi, intézményes formái. De sanyarú a sorsuk, kiröghető állapotban van mindenki, aki ilyen alapítványt, egyesületet akar működtetni saját erőből, a saját világának, vidékének felvirágoztatására. Nem róluk szól, hanem a magánrablók szentesített világát képviseli a kor, a korszellem, a jogszabályozás, az Európai Unióval folytatott kapcsolat.

Halj meg köz, ha nem a magántőkét szolgálod!
????????????

Halj meg magántőke, ha nem szolgálod a közt.

Erősödő népszerűsége a FIDESZ nagy erőssége, önmagában véve is.

Nekem, mint a tévészében, a médiákban jártas embernek természetesen jó egy éve feltűnik, hogy a liberális média gyanús nagy odaadással népszerűsíti őt. Erre azt mondhatnám, amit mások mondanak: azért, hogy Veled szembe állítsa.

Ez persze hogy így van, ehhez nem kell nagy ész. De ez csak egy pici válasz.

A hipotézis – amely bizonyos tényleges információkra támaszkodik – azonban ennél sokkal durvább dologra világít rá.

Kósa Lajost azért erősítik, azért állítják alternatívának, azért nevezik ki már jó előre a legjobb „potenciális miniszterelnöknek”, hogy aztán rögtön utána „kivégezzék, lemászárólják”. S vele együtt a FIDESZ-t, amelyet képvisel, amelynek emblematisztikus vezetője, netán miniszterelnök-jelöltje.

Kósával szemben ugyanis óriási méretű anyaggyűjtést folytat a szociálliberális erőcsoport. Ennek alap-

ján arra a meggyőződésre jutottak, hogy – a kezükben levő információk alapján – könnyen „falhoz állítják”, diszkreditálják, vele a FIDESZ-t is. Úgy látják, hogy Kósa Lajos ténykedésében, beleértve döntéseit és magánjellegű sebezhetőségét, oly sok a sebezhető pont, hogy megszarolható, illetve leteríthető.

2008. április 11. Stagfláció – sőt, már a válság jön!

Kedves Viktor!

2007. okt. 23-án írt levelemben említettem, hogy szerintem Magyarországon bekövetkezik a *stagfláció*: azaz iázni kezd a felelőtlen inflációteremtés s a megbénított gazdaság megvadult öszvére.

Már ordít, s bár verik a gazdái ezért, ordítani fog még sokáig, a szociálliberális öszvérek mindent kibírnak, ha bajban vannak, s ha azt másra háríthatják. Most, hogy két és fél év reform-nyomorgattatás után csak a nyomor sikerült, reform még csak nem is vajúdik, kitalálják az újabb hamisságot: nem lehet tovább sarcolni „a népet”, nem szabad, és ami most jön, az az igazi, bársonyos reform. Tudnunk kell, hogy ez már a majdani bukás utáni helyzet filozófiája, azaz szeretnék úgy áthangolni a szólamukat, hogy „a szocialistáktól távol áll az emberek iránti érzéketlenség”. De mert bármely kormány jön is, a majdnem totális csőd miatt úgysem lehet elkerülni a szigort sem, már előre el- és áthárítják a felelősséget, „ők az igazi, emberséges reformok hívei, a humanista újítók”.

Óriási baj van, hosszú évekre meghatározó. Annál inkább igaz, hogy csak egyet tehet a polgári szövetség: szépítés nélkül hívja fel a figyelmet a baj súlyára, a feladatok óriási nehézségére. Ígéretés nélkül, a felelősök radikális megnevezésével és számon kérésével.

S bár sokáig úgy gondoltam, hogy nem lehet, nem szabad siettetni a társadalmi folyamatokat, mert a nem megfelelő időben megfogalmazott követelés bumeráng hatású, s ezért nem is értettem egyet az-
zal, hogy folyamatosan a levegőbe szórjuk vágynain-

tő. És akkor annyi a FIDESZ-nek.

A többi nem részletezném, ha a fentiekben van igazság, akkor Ti erről mindent tudhattok, ha akartok – ha meg nincs benne igazság, minek fogyaszt-
szam a tintát és a Te idődet.

kat a kormány menesztéséről, mára más a helyzet: *A kormányt egyetlen másodpercig sem szabad a helyén hagyni, minden eszközzel meg kell buktatni.* Nem azért, mert rablók vezetik, s degenerált ambíció őrzöng az élén.

Nem azért, mert hazudnak, megtévesztenek, becsapnak. Nem azért, mert most meg az ellenkezőjét hazudják annak, amit eddig, „mostantól lesznek ők majd aztán igazán... az igazi baloldal”.

Nem azért, mert adósságcsapdába kergették azt, ami nekünk a hazánk, mert eladtak mindent, mert idegen érdekek szolgái – nem egyszerűen kiszolgálói, hanem nyomorult házi szolgái.

Nem azért, mert garázdálkodnak az EU-forrásokkal, s minden rájuk bízott közvagyonnal.

Nem ezekért, mert ez már a múlt, ezt már túléltek, ez leperreg a máról (persze nem perreg majd ki a nemzeti emlékezetből – de ez most nem vigasz). Ha ezt néznénk, érdemesebb volna hátra dőlve várni.

HANEM AZÉRT, mert *megbénítják Magyarország gazdaságát.* Ahogyan próféciát mertem megfogalmazni a stagflációról tavaly ősszel, jelezve pl. az 5,5% inflációt az általuk hazudott 3,5-4% helyett, ugyanúgy le merem írni ma a következőket – s nem azért írom le, hogy „leleplezzem őket” (őket leleplezni???!!!), hanem azért, mert ha még így halad, a FIDESZ-kormány olyan helyzetet kap, vesz át, amelyben a megoldásokra a teljes bénultság állapotában kell vállalkozni.

Bénultság lesz. A közmorálban, a köztudatban, a köz iránti érzéketlenségben, a politikában már van.

De bénultság lesz a gazdaságban is.

2009 – *ahogyan most, a tavasz elején kinéz:*

- Nem igaz, hogy növekedésnek indul az ország jövőre, 3-3,5%-os szinten. Nem lesz növekedés!, csak éppen, valahol az 1-2% között.
- Nem igaz, hogy leszorítják az inflációt 3%-ra jövőre. Közelebb lesz a 4-5%-hoz.
- S ez a kettő együtt, immáron a 3. éve tart majd – ez nagyon kemény stagfláció, sokkal brutálisabb a világban megszokottnál, ami máshol egyszeri sokk-terápiát jelent, mondjuk egy évre maximum
- Itt azonban semmi nem állt a helyére – s ehhez jön hozzá az iszonyú drága adósságtörlesztés, illetve a további külföldi eladósodás.
- Nem történt semmiféle szerkezetváltás, ami a jövőbe mutatna, s forrása lehetne a bővülésnek. Csak az infrastruktúrát fejlesztették, nagyon drágán, nem a magyar gazdaságot. Nem lesz több, jobb kínálat.
- Nem lesz kereslet-bővülés, mert a hazait meg-

fojtották évekre, külföldön pedig szűkülés jön.

- *De nincs két Magyarország, nincs kétféle magyar esély a világban*, bárki, bármilyen programmal kezd újat és mást, csak itt és ebben a helyzetben folytathatja. Ez a realitás.

Minél tovább maradhatnak, annál tovább tart a megbénulás folyamata. Szoktam használni a Mátyás király utáni Dobzse-állapotokat, Dózsával, Moháccsal. Ezek ők. Csak annyiban más a helyzet, hogy nemzetközileg a dolgok összefonódnak, s korelációban élnek – ezért működünk még.

Már nem tűrhetjük ezt Magyarországon, mert végveszélybe sodorják az országot, kezelhetetlen gazdasági állapotokat hagyva az utódra, semmisüljön meg az – s ahogyan ingyen Ferdinánd kezébe esett a kivéreztetett ország Mohács után.

Először mondom és írom le: ezen okok miatt nincs lehetőség 2010-ig várni.

2008. április 22. *Jó neki a kisebbségi kormányzás – és rossz a mi orosz-politikánk*

Kedves Viktor!

Nem akarok e levelemben olyan összefüggéseket keresni, amelyek talán nem is léteznek, vagy *így* nem léteznek, de engedj meg egy gondolatmenetet:

Gyurcsány sorsa a Te kezédben van. Nem abban az értelemben, hogy tehetsz valamit az ő közvetlen leváltására. Hanem abban az értelemben, hogy hogyan állítod ő mellé szorosan azokat (főként pártjában, de pártján kívül is) – véd és dacsövetségben –, akik egyébként már nem akarnának mellette állni. Akár cserben is hagynák, hogy védjék a maguk érdekét.

A szocialistáknál nagyon erős az összezárási, ha külső fenyegetést éreznek. Blokkba tömörülnek, mindent félre téve, míg veszély van. Egyébként pedig – tehát más, átlagos helyzetekben – mindegyik szívesen válik nagyokossá, külön-külön, saját érdekei mentén.

Ezért talán nem helyes olyan lépéseket tenni, amelyek révén éppen Te vagy – felfokozott hangsúlyokkal, és ezúttal most ismét nagyon valóságosan is – az ő abszolút veszélyforrásuk.

Ezek miatt is nagyon helyesnek tartom, ahogyan márc. 9-e után háttérben maradsz, nem aratod le minden pillanatban a győzelmet, nem kelted azt a benyomást, hogy az „a Te győzelmed”. Maradjon ez mindig a 83%-nyi igennel szavazó ember közös győzelme.

E percben olyan zavarban, totális válságban vannak, hogy a maguk útját járva mozgásképtelenné válnak. Már ma is azok. Nincsenek döntéseik. Ha valaki ki tudná számolni – s végső soron kiszámítható! –, hogy hány százmilliárd forint veszteséggel jár a kormányzás megszűnése március óta (másfél hónapja), a döntések elodázása, akkor azt a kárt a köz tudomására lehetne hozni. Mert az is része a katasztrófa-teremtésnek, ami itt most zajlik.

600-800-1000 milliárd forintba rúg a kormány azon tartozása – gyakran EU-s támogatások beragadásából –, ami mögött elvégzett, vagy éppen elvégzés alatt álló nagy teljesítmények vannak, amelyek azonban így bekerülnek a gyilkos tartozás-körforgásba, a cégek tönkre mennek. Mi van, ha ez 1500-2000-2500 milliárd forintba rúg? Tömeges csőd a gazdaság minden pontján. Vállalkozói, önkormányzati katasztrófák, amiből nincs visszaút! EZT KELL LEVEZETNI, világossá tenni a közvélemény számára – miközben a szocialisták, szadeszesek azzal játszatnak, hogy vajon a kisebbségi kormányzás jó-e, működik-e, hogyan működtethető, milyen kölcsönös engedményeket tegyenek egymásnak stb.

Megkockáztatom, hogy *Gyurcsány a maga túlélése miatt a zűrés kisebbségi kormányzásban érdekelt*: minél kevésbé áttekinthető valami, annál többet manőverezhet. S annál nehezebben vihető keresztül vele szemben bizalmatlansági indítvány – mert hogyan juthat el a konstruktív indítványhoz, új miniszterelnök jelöléséhez kisebbségi kormány, frakció? Sehogy, vagy csak nagyon zavarosan. Ahhoz világos többség kell. Az pedig nincs. Vagyis hurrá, ez Gy. előnye.

2008. június 25. Jó ez így a tévében?

Kedves Viktor!

Két érzékeny – mert más személyeket is érintő – kérdésről szeretnék írni néhány szót. Mindkettőt megtehettem volna már évek óta, halasztgattam, s most felhozom.

1. Idestova 10 éve adsz interjúkat az *MTV sztár-reporterének, Baló Györgynek*. Most nem beszélek az ő eredendő politikai hovatartozásáról, melynek révén a rendszerváltozás óta eltelt csaknem 2 évtizedben – burkoltan vagy nyíltan

A Te kezeden van a sorsa, írtam, s ne kovácsold egybe őket. E kérést kiterjeszteném a *külpolitikára* is. Kedves Viktor! Az az érzésem, hogy – miközben ők az orosz kártyát szorongatják – Te indokolatlanul teszel olyan kemény kijelentéseket, amelyek révén az oroszokkal tartósan és fölöslegesen elvágsz minden, vagy sok-sok szálát. Miért kell ez? Mindig is realitás lesznek számunkra. S gyurcsányék ártó lojalitását nem azzal lehet ellensúlyozni, hogy feszítjük a viszonyt az oroszokkal, hanem azzal, hogy mi is jó, építhető viszonyra törekszünk velük, jelezve, hogy ne legyen egyesélyes, szocialista vazallusra építő az oroszok politikája sem. Az ismert gazdaságiak mellett két ok miatt is óva intenék a viszony romlását okozó kemény kijelentésektől:

- a hazai közvélemény nagy része pontosan tudja az orosz súlyt – anélkül, hogy valaha is szovjetbarát lett volna –, s aggasztani fogja, hogy támadási felületeket teremtsünk;
- az oroszok kiterjedt nemzetközi (gazdasági) diplomáciájukkal mindig is sok kárt okozhatnak Neked – s az Általad vezetett Magyarországnak.

Az oroszok támadásával ismét egy olyan elemet iktatsz be, melynek révén összébb zárod a veszélyre hivatkozó szocialista sorokat – a nélkül, hogy bármi előny származna ebből.

– megszolgálta az ő közéleti háttérének bizalmát. Most csak arról szólnék, milyenek a Ti interjúitok, s mivel szinte kizárólag ő készít Veled nagy interjút, milyen a Te MTV-s szereplésed ezen interjúkban. Teszem ezt azon ember megfigyeléseként, aki jómaga szintén évtizedeket töltött a képernyőkön szerkesztőriporterként. Nem azért írok erről, mert köztudomásúan nem szeretem Baló Györgyöt, ez lényegtelen. Kissé eltúlozom a nyíltságot, hogy érthetőbb legyek – nem sértéssel.

Baló és a Te viszonyod egy különleges viszony e beszélgetésekben: az ő állandó kisebbségi érzése és azt ezt kompenzáló *szereplési túlfűtöttsége a Veled való beszélgetésekben* még fokozottabb, mint máskor, mással. Vagyis nyilvánvaló a kisebbségi érzése – és nyilvánvaló a túlfűtött bizonyítási vágya, hogy ő mindenben a partnered. Hogy egyenlő Veled, legalábbis ott és akkor. És ez bizony nincs így, nem is lehet. Emiatt azonban izgága, zavaró, „népszerűen” bátor(kodó), árt Neked. Így volt ez akkor is, amikor miniszterelnök voltál, így van ez azóta is.

Ennek következtében lehúzza a beszélgetések színvonalát az eleganciának arról a szintjéről, ami Neked jobban megfelelne, amit Tőled sokan megszoktak és várnak. E beszélgetések minőségét tehát lefelé nivellálja. Téged arra kényszerít, hogy belemenj ebbe a „népszerű” légkörbe, azaz állandóan magyarázkodásra, elnézés-kérésre, szabadkozásra, a közvetlenül hozzá intézett bocsánat-kérő kiszólásokra késztesd, és széttöri a véleménykifejtést. Széttöri, lényegtelenre teszi, s Te – mint ahogyan szabadkozni is szoktál – e légkörben beszélgetsz vele 10 éve. Vagyis a Te hozzá való viszonyodban is van egy különleges elem: azt gondolod, hogy az ő stílusának elfogadása hozzá tartozik a Te stílusodhoz, pedig ez még akkor sincs így, amikor egyébként látszatra „kérdőre vonod” őt egy-egy kérdésben a közbevetésekért. Szerintem ezekben az esetekben ez nem az oldottság jele, hanem egy tisztázatlan, zavart helyzeté.

A lényeg az, hogy soha, szinte soha nincs alkalom kifejni egy-egy rendes, komoly választ, nincs alkalom elegánsnak és kellően távolságtartónak maradni. Ez azért is érdekes, mert más nagy csatornák – Tv2, RTL – egyébként barátnak nem nevezhető riportereivel nincs ilyen gond: az ottani beszélgetések, interjúk sokkal többet meghagynak a személyiségednek, mint a Baló-féle izgágaság. Máshol tehát több vagy ugyanazzal is. S ráadásul e miatt több is jön ki a tartalmi megállapításokból is, kerekébb, deklaratív az, amit mondasz. Balónál magyarázkodó.

2. *Média-harc* minden, nem véletlenül bulvárosították a magyar közvéleményt. Ebben a harcban – amely végül persze az emberek bizalmáért és szavazatáért folyik – sok kis pitiáner szempont is számít. Kérlek, ne vedd zokon, ha azt javaslom, hogy a képernyőkön is látható *megjelenésekben, közös tévés szereplésekben* ne add meg azt az előnyt ellenfeleidnek – Gyurcsánynak, Fodornak, korábban Kókának –, hogy Melletted állva a nagyság benyomását kelthessék fizikailag. Egyenesen fogalmazva, és Téged száz százalékosan támogatva a küzdelmedben egy jobb országért és nemzetért: ne állj melléjük fotózhatóan. Ők ezt nagyon élvezik, és a nézők egy nem jelentéktelen része ebből Számodra hátrányos érzéseket von le, anélkül, hogy akarná. Olyan világban élünk, amikor még ilyesmire is érdemes figyelni. S remélhetően Deutsch Tamás nem érti félre: ugyanezt mondanám vele kapcsolatban is.

2008. július 4. A selymes beszéd

Kedves Viktor!

Kísértet járja be Magyarországot: a *selymes beszéd kísértete*. Pontosabban a műselymes beszédé.

Most mindenki „párbeszédet” akar, új, meleg párok is jelentkeznek politikai bujaságra.

Tehát a politikai közéletre gondolok, a „baráti” pestisre, Pest is rájönni látszik: a politikában ölelgessük csak egymást korlátlanul, olyan jó ez így, békésen!. Bajnokokká válnak a bevált árokások, szakadékepítők: most egyeztetni, egyengetni, egymásra – ránk – mászni akarnak.

Veszélyes, mert olvad, elolvad a karakter. Műselyembe burkolt műselyemhernyók másznak a fákon, és azt szeretnék, ha velük másznánk, mert úgy még jobb lenne ott fönt.

Most „programokat” akarnak egyeztetni, mindenkit meg akarnak hallgatni, s cserében mi hallgassuk az ő szűkülésüket?! Fába szorult...

Nyálas nyájasok.

Most aztán tényleg jól jön a francia felvilágosodás egyik nagy alakjának mondása: Nincs arany középút a politikában. Mert ez az az út, amelyen az ellenséget nem lehet legyőzni, s a szövetségeseket nem lehet megtartani.

S miközben bölcsen engedsz Te is bizonyos kísértésnek, a határt jól be kell mérni. Azok nagy része, a mi törzsünk, akik az országot eljuttatták a márciusi szavazás sikeréhez, nem biztos, hogy hívei a nagy egyezkedésnek. Ők minden nap látják és megélik – immáron több mint 6 éve – a becsapást, a kudarcot,

a hamisítást, az értékek teljes lezüllesztését. Ők – s köztük tartozom – nem akarnak kezet fogni a rablók-kal. Félnék a csalástól.

S nem türelmetlenül mondom, írom ezt. Nagy türelemmel és megértéssel a helyzet iránt, amelynek nyilván az a kulcskérdése, hogyan lehet mielőbb eltávolítani az ország árulóját – s legfőbb társait – a hatalomból, hogy végre el lehessen kezdeni építeni. Ez be fog következni.

De közben tisztának kell maradni a tekintetben – az SZDSZ-hez fűződő viszonyban –, hogy elvtelen szövetség nincs és nem is lehetséges. S arra is figyelni kell, hogy a FIDESZ által vezetett szövetség fő erői ezt így is érezhessék.

Mert a karakter a mi egyik erősségünk, a Te egyik fő erősséged. Ezt nem lehet, nem szabad gyengíteni. Mert az gyengeséghez vezet a dolgok végén.

2008. október 7. Nyílt levél Orbán Viktor-nak – az egri várvédőkről!

Azon az alapon, hogy az elmúlt 4 és fél évben módomban volt sok tucatnyi „zárt”, tehát eredetileg négy-szemköztinek szánt levelet írni Hozzád bizonyos közügyekről – a személyes véleményemet megfogalmazva –, most e nyílt levelet szeretném elküldeni és közzétenni.

Bizonyára nyílt kapukat döngetek, de engedd meg, hogy pár szóval erősítselek Benneteket abban, hogy az „egri várvédők” ügyét minden áron és eszközzel diadalra kell segíteni – mely harcban a Hospinvest nevű valami a gyatra Habsburg uralkodó, az egri küzdelmet messziről és gyáván figyelő Ferdinánd király haszonleső mása, ugyanazon elven: mindent megszerezni, amiért semmi sem drága.

Minden segítséget megadni nekik innen, Budapestről, s az ország bármely részéről.

Tényleg példátlan a hősiességük és elszántságuk, jogaik, otthonuk – azaz létük és munkájuk otthonának, a kórháznak – a védelme.

Hogy ez nem politikai kérdés?! Dehogynem. Cserben hagyni a védteleneket? Ezt szeretnék elérni azok, akik „szakmai” kérdésről beszélnek. Szakmai? Igaz. Azon az alapon, hogy a szabad és gátlástalan rablás ma a legjövődélmezőbb szakma.

Éljenek az egri várvédők jogaikban és lehetőségeikben, s gazdagodjanak maguk a munkájukkal. Ebben a kilúgozott magyar közvilágban, beleértve a teljes magyar itthoni állampolgárság kilúgozottságát – hihetetlen, hogy ismét Egerben akadtak bátrak. Nyugodtan összevethetjük a kort is, szereplőit is 1552-vel!

Ezért minden erkölcsi, jogi, és ha kell, anyagi támogatást meg kell nekik adni. Hősök és bátrak, s azok is, akik most spontánul mellettük állnak az utakon, a tereken, vagy kórházi sztrájkjukkal.

Ez a magánvéleményem, nem kell megosztanom senkivel, amióta olvastam az Egri csillagokat. S teszem a magam dolgát én is. Az általam alapított – s minden évben a magatartásában legkiválóbbnak

bizonyult orvosnak átadott – *Summum Bonum Díjat, Győrfi Sándor alkotását: két egymásba érő, segítő kezet* az idén szeretném az egrieknek adományozni. Legalábbis ezt kértem, ezt javasoltam

a Magyar Orvosi Kamarának, amely évente dönt a díjazott személyéről: azt kértem, hogy az idei, nov. 29-i Küldöttgyűlésen az egrieket méltányoljuk ezzel is.

Nyílt levél Barátaimnak!

2008. október 13.!!!

Jövök Budapestre, a főúton a város előtt közvetlenül hatalmas táblákon hatalmas plakátok hirdetik a *szocialista párt és kormány ígéreteit*:

- *gyorsulni fog a gazdasági növekedés* – s alátámasztásul, ha jól emlékszem, izmos test feszíti ki az íjat, száguld a nyíl mindjárt szélesebben, mint a gazdaságunk;
- *emelkedni fog az életszínvonal* – s alátámasztásul, ha jól emlékszem, izmos, gyönyörű test ugorja át a világszínvonalat sejtető magasságban a lécet.

Ezeket most határozták el egy hónapja, összefüggésben a Gyurcsány-féle új, újabb és legújabb megállapodással –, nem is tudom, valami ilyesmi volt a neve, vagy talán megegyezés, szóval valami ilyesmiszerű (Lenin: tanulni, tanulni és tanulni), és messze-látó terveik parlamenti beterjesztésével az adótörvény- és a költségvetési törvényjavaslat formájában.

Még meg sem száradt a tinta a beterjesztett, győzelmet sejtető törvényjavaslatokon, még hallatszik a pökhendi válasz arra a kérésre, hogy vonják vissza az egészséget, mert hamis és hibás – még felocsúdni sem tudtunk abból, hogy vajon ezek hol élnek – és már itt az új Gyurcsányi-leleplezés: *válság van, óriási válság, de majd ők ezt is elintézik, levezénylik,*

megoldják, nem kell más hozzá, mint a nemzeti egység, egységcsúcs, csúcsegység, csúcs, csúcs, mint a magasúgróé, az íjászé az előbb.

Velük mi lesz? Az izmos magasugróval, íjással, a többivel, a csúcsban hívőkkel? Gyorsan letépik őket.

Egység? Egyezség? Válságkezelés a válság burjánzó forrásával? Mert hogy ők csak most, csütörtökön vették észre, az OTP-részvények elleni spekulációs támadásból, hogy válság van? És lám, most aztán, pénteken, meg szombaton, a három óra hosszú kongresszusukon most aztán reagáltak, mindenre készen állnak, minden OK. Tényleg?

Nem. Nem OK, hanem KO.

Tudja-e, Kedves Olvasóm, mennyi baj, mekkora visszaesés, mennyi áldozat lesz még ebből? Ebből a nyomort szülő, bajt okozó, szoc-lib, majd kisebbségi önkormányzó puccsgárdából?! Hat és fél évük után itt tartunk?!

Látja? Nem látja? Na látja! – mondta volt Hofi. Akkor nevettünk. Most előre hallom a zokogó sírásokat. A tönkremenő százezrekét. Meddig még? Jó népem?!

2008. október 17. Egyharmad?

Az MDF-ről, az SZDSZ-ről nem érdemes szót ejteni, az egyik lengyelzoltánosította magát, a másik... A másik? Majd a Strabag elmondja.

Maradjunk az MSZP-nél egyetlen rövid gondolatmenetre.

Lehetetlen bármi egyezség a mostani kormányfővel, s mivel neki van kormánya, a mostani kormánnyal. Ha valamelyik szomszéd szétveri a családunkat, koldusbotra juttatja, s elveszi mindenét, azzal nem szoktunk barátságot kötni.

Az MSZP tagsága, alsó szintű vezetői, és maga a pártvezetés, a parlament csaknem 200 képviselője 1/3-1/3-1/3 arányban válik szét, szeretném, ha elhinnék nekem ezt a leegyszerűsített feltételezést.

- Az utolsó 1/3 Gyurcsány Ferenc válogatott szövvénye. Karrier, megvesztegetés, azonos érdeken alapuló összefonódás, a meggazdagodás sötétsége fűzi össze őket. Ők a fosztogatók. Élükön egy anarchistaival, őt ma Magyarország miniszterelnökének tartják.
- A középső 1/3 a bátortalanok, az örökké olcsó túlélési vágyban szenvedők csapata. Ők a taphadsereg.
- Az első 1/3 mindenben együttműködött az előzőekkel, Öszöd, az ottani egyhang bizonyítja

2008. november 4. 52 évvel utána

Kedves Viktor!

Aligha lehet hozzáfűzni újat ahhoz, ami most van. Zsigereinkben tudjuk, hogy el van rontva fél évtizedre előre, és a társadalom erkölcsiben csak évtizedes léptékben lehet olyan javulást elérni, ami ismét felemelne bennünket... ha nem is oda, ahol ma

ezt, mégis különbséget tennék a javukra: kénytelen-kelletlen, meggyőződésük ellenére sodródtak az árral, a megtevesztéssel, élvezték előnyeit, de hiszem, hogy számukra eljött a pillanat, most, amikor tudják: ki kell válni, fel kell állni, nemet kell mondani, mert a nagy varázsló végképpen megőrjíti őket is.

Ez az 1/3 ott ül a Parlamentben. Az ő felelősségük, hogy készek-e lépni.

KÉSZEK-E FELMUTATNI MAGUKAT? Szövetségre, új egységre, az új többség részeként? Készek-e az utolsó utáni pillanatban kiutasítani a politika porondjáról a hazugságot?

Mert a nagy hazugság nem Öszöd volt. A NAGY HAZUGSÁG MOST ZAJLIK. Hogy ők mentenek meg mindent. Most aztán végleg.

Ebbe éppen most kezdenek sokan belehalni, tönkremenni.

Ha a FIDESZ-nek szüksége van nagyobb nemzeti egységre, nagyobb koalícióra – mert természetesen a mai, Gyurcsány-csínyre épülő MSZP-vel nem köthető egyezség –, akkor keresse és találja meg maga is azokat, akik a múltjukkal való szakítás nyomán képesek a hazájukat szolgálni.

A hazájukat, amelyet mára tönkretettek.

Ez baloldal, amellyel tárgyalni kell és lehet hosszú távon, hosszú távra.

52 éve voltunk, hanem legalább oda, ahova reményeink szerint tartozunk: a tisztességes, szabad nemzetek világába.

Ki beszél itt ma arról, hogy 52 éve mi történt: 1956. november 4-én, s azt megelőzően másfél hétig?! Kit érdekel ez ma? Hallasz valamit a közformálók szá-

jából erről? Hol vagyunk ahhoz képest, amikor a szabadság fogalmát a magyar névvel azonosították? Gazdaságilag, pénzügyileg mérhető: rabláncon. Ahogyan a szultán – becsapva őket – Buda kulcsait könnyűszerrel átvéve Isztambulig vezettette Török Bálintot és társait. Rabláncon megyünk mi is, s elárulták, átadták a hazát. Nem egyszerűen az IMF- és EU-segélyekre gondolok, nem is arra a szörnyű tényre, hogy erre rászorultunk, Pakisztánnal és Ukrajnával együtt. Hanem *magára a folyamatra* gondolok, ami törvénytörően elvitt ide.

Visszafizetni se lesz könnyű az elmúlt fél évtized adósságait. Rámegy a következő egy-másfél évtizedben a nemzeti jövedelem átlagos növekedésének min. a fele. S ehhez jön hozzá az, ami most történt, történik, az a bizonyos rablánc. A rabtartókkal, a kutyáikkal, a janicsárjaikkal.

Hanem *magára a folyamatra* gondolok. Amikor a becsület nulla, az adott szó semmi, a tartozás nem számít, a távlat érdektelen, s amikor mindent meg lehet oldani a védtelenek kárára. Mikor a legtöbb – minden? – ember tulajdonságává vált, hogy „jaj, csak megússzam”.

Nem írom le Neked többé annak a hitványnak a nevét, aki ezért elsősorban felel. Kitöröltem a gépemből, a szóhasználatomból, mert a belső automatizmusom szitkot szór a neve hallatán is. Megkímélem magamat e szellemi fertőzéstől. Ne nyugtasson meg bennünket a nyilvánvaló jövő, hogy ti. mire is fogja használni e nevet a nemzeti emlékezet. Hogy mit fűz hozzá.

Ne nyugtasson meg, mert addig még ezerrel árt. Rombol, becsap, csal, hazudik. Egy kormány élén. Egy párt élén. Egy ország élén, biza! Milyen ország, milyen nép az? Ez?

De akkor miért írok most, és miről? Úriember nem kesereg a hazája jelenén, jövőjén, hanem tesz. De mit?

Megdönteni nem lehet őket, mert az SZDSZ és testvérpártja, az MDF mindent megakadályoz, ezért választották be őket jó kis szocialista segítséggel a parlamentbe, ezt teszik évek óta. Az utcára nem mehetünk, mert gyávák vagyunk, és mert az utca nem a politikusoké, az utca a népé: vagy ott van, vagy nincs ott. Panaszkodni kinél, ha egyáltalán szeretnénk (pfuj!)? A világ az eladósodott szolgát kereste itt, meg is találta, jó ez így, magyar gój. Szegény gólya...

Nyelheti a szégyenét a nemzet fele, a másik meg meglapul, érzi az eredendő bűnt, a szavazata bűnét, de mit lehet kezdeni a sunyisággal? Bulvárnép letünk, gyáva, megalkuvó, pórázon vezetett embertömeg. S ma van november 4. Érted Te ezt? Nincs semmi alkalmazható programunk, elvünk, irányunk a bénaság és az árulás ellen?! Nincs. Ha van, ki mutatja meg? Kinek hiszik el, amit mutat? Ha valaki hitvány, annak igyekszik degradálni minden mást.

És most előjönnek a mi hibáink, csöstül. Az elvesztett és talán soha meg se nyert nemzeti értelmiség. A kézfogás hiánya a tanítóknak, gyógyítóknak. Az őszinte és kétségbe nem vonható odaadás azok iránt, akik mindig másokat szolgálnak – népművelők, dadusok, kétkezi parasztok, szociális segítők, nővérek. A legnagyobb, a legigazibb művészek, s ne keverd össze őket az agyonsztárolt kirakatfigurákkal, a kedvencekkel, a kegyencekkel. És előjön és vigyorog a média, amelyet soha nem tudtunk meggyőzni arról, hogy nincs miért félnie a mi időnkben sem, hogy félelemből nem érdemes gyávának és hazugnak lenni. A bulvármédia – a média mint olyan – hatalma a bulvárnép fölött. Ezt tudtuk kihozni belőlük, magunkból? Ennyit értünk a mából.

S hol vannak a szegények? Nem is hallatszanak. Már sóhajuk sincs. Velük tényleg könnyű – elbánni. Ki van értük, Viktor!? Hosszú távon és hosszú időre csak ő győzhet.

2008. november 12. Koherensen béna állapot

Kedves Viktor!

Leállt a magyar társadalmi élet. Ez itt mindenben összefüggő, koherenssé vált béna állapot. Nincs fejlődés, nincs perspektíva, csak ködszurkálás van:

- A népesség 10-20%-a számára a lét nem élet. A nyomoruk elfogadhatatlan. További 10-20% vegetál, szomorú társadalmi impotenciában, a közt szolgáló hasznosság lehetősége nélkül. További 10-20% élete vége felé közeledő, fáradt ember. A lakosság felénél tartunk ezzel...
- A munkával rendelkezők teljesítményükkel csak létük szűkített újratermelésére lehetnek képesek. Szakmájuk és jövedelemtermelő képességük lassabb és lassabb csúszik a nemzetközi versenyben. A megújulásnak sem a személyekben, sem közösségeikben, sem az ország méreteiben nincs forrása.
- Mindent, ami van, hitelből finanszíroztak, az adósság egyrészt bénítóan nagy, másrészt elérjük a további eladósodás határát, innen új finanszírozás nem származik. Ez mostantól számítva évtizedes időintervallum. Nincs forrása semmilyen változásnak:

1. Az EU-forrásokból – amelyeknek nagyrészt az önkormányzatokat és a vállalkozói szférát kellene szolgálniuk – tereket díszítenek, szökőkutakat állítanak, és a játszótereket fa játékokkal szerelik fel. Hol a tényleges iránya a gazdasági fejlődésnek, melyet ebből a koncentrált eszközből érünk el? Sehol.
2. Az infrastruktúra fejlesztése az autópályák – és a rémálomba illő metró – építésében fullad ki. Jó lenne, ha ilyen gazdagok lennénk, de nem vagyunk azok. Ennyi erővel felépíthetnénk a Kelebia-Kiskunhalas távolságban a francia vagy a japán mágnesvasutat, 500 km-es sebességgel, azt is megcsodálná valaki, s mennyivel jobb, mint a Zircen megszüntetendő kisvasút?! Analfabéták a pénznél.

3. Nincs termelő megújulás, a közgazdász szakma elfelejtette, hogy létezik, és hogy felelőssége van. „Sztárjai”, akik dicsérték a Medgyessy-Gyurcsány-programokat – ma már tudjuk: pogromokat –, most kezdenek felocsúdni, hogy tényleg, itt nincs rendben semmi. De hol a nemzetgazdasági fejlődés kidolgozott programja, hol a paradigmaváltás látható útja? Hol van a magyar közgazdász társadalom, amely a megújulás alapjait tenné a politika asztalára?
4. Áll Magyarország, népe üres és kifosztott, elképzelése sincs, hogy mit kell tennie. Az agyagbábuk néznek így maguk elé. S közben diadalt diadalra ül egy beteg ember a kormányzásra hivatott szobákban.

És közben megmerevedtek a frontok a politikában. Én soha nem javasolnám, hogy a „nemzeti egység” hazugsága címén túrjuk el, akik vannak, s kössünk velük kompromisszumot.

De magunkkal köthetünk. Ha az kell a megfeneklett helyzetből való kilépéshez, hogy új erőket vonjunk be, hát vonjuk be őket a politika csúcsain is.

Kedves Viktor! A napokban újra elolvastam mindazon levelet, amelyet 2004 nyara és 2008 ősze között Neked írtam. Eljutottam egy következtetéshez, amelyet közel 100 levelem megjegyzései, megállapításai, a bennük érezhető aggodalom és vágy most egyetlen javaslatba sűrít össze. Hozzáfűzöm, hogy éppen ezen 100 levél tartalma, érvelése ment fel az alól, hogy itt most túl hosszan részletezzem az indoklást, mert az azokban megfogalmazott felelősségből ered, amit most leírok:

Nyújtsunk teljes támogatást egy olyan, leendő magyar miniszterelnök személyének, azaz építsünk fel a mai politikában szokatlan újítások és kompromisszumok árán egy olyan új magyar miniszterelnököt, megválasztásra ajánlva a nemzeti erők, a FIDESZ

és szövetségesei részéről, aki képes áthidalni a politikában és a lakosság egészében tapasztalható szét szakadást. S aki egyben rendelkezik a hazai gazdaság és a nemzetközi gazdaság állapotának és törvényszerűségeinek oly erejű ismeretével, hogy a mögötte álló, a FIDESZ-vezette erőkre építve, de a teljes társadalmi struktúra céljait szem előtt tartva el tudja indítani a megrekedt folyamatokat. Hogy képes elhárítani a megbénító ellenállást – amelyet Veled szemben óhatatlanul totálissá tesznek újra és újra –, és képes elkezdni a kilábalást, a nemzet nagyobb számára hihető és tettekben követhető módon.

Bizonyára több ilyen név van. Én se maradnék adós legalább egyvel. 1990 tavasza, „hazaérkezése” óta ismerem Szapáry Györgyöt, tevékenységét. Német ajánlások alapján az elsők között lehettem, akiket

akkor megkeresett, s elmondhattam, hogyan és milyennek látom Magyarországot. Ezen kívül semmi más nem fűz hozzá. De tudom, hogy tárgyilagos, elmélyült munkát végzett a MNB mindenkori vezetésében, s nála jobban senki nem ismeri pénzügyi kapcsolatunkat a világgal. Nem tisztem őt minősíteni, fogalma sincs arról, hogy e levelet írom, évek óta nem találkoztunk.

Kell azonban valaki, aki egyrészt csitítja a viszály magyar átkát – mára ismét átokká tették az árkot –, másrészt ért hozzá, s nem fűti más, önző ambíció, mint hogy tehesse legjobb tudása szerint.

Tudom, most sok más elképzelést sértek, megsérthe-
tek. De talán mégis érdemes lesz egyszer elgondol-
kodnotok ezen az irányon. Mert dögvész van
Magyarországon, s nemtelen az ellen.

2008. november 17. Magyar kultúra, művészet, alázattal és megalázva

Kedves Viktor!

Egy fontos kérdés mindig kimaradt a leveleimből, mert látszólag nem izgalmas, nem harci kérdés. Ez pedig a magyar kultúra, művészetek helye, megbecsülése, a FIDESZ viszonya hozzá.

A magyar nemzeti kultúra széles értelemben nem csak az elit művészet, még csak nem is a népművészet hozzáadása, hanem a legszélesebb értelmiségi rétegek műveltségi állapota, és az, amit ebből tovább tudnak adni: így annak része a pedagógusok, a nép- és közművelők nagyon széles köre, és ide számítom – műveltségük és emberi kapcsolatuk jellege miatt – az orvosi társadalmat is.

E több százezer főt számláló réteg a nemzeti hagyományok ápolásának fő ereje, a nemzeti kérdést első-
sorban képviselő FIDESZ potenciális támasza. Aki ezt elhanyagolja, nem alkothat nemzeti kultúrát. A felső szintjén persze inkább csak az látszik, hogyan él, alkot, viselkedik az elit művészet. Ez sem mellékes, mert a média világban a napi harcmezőn nem az van, ami van, hanem ami *van*-nak látszik.

Igazságtalan úgy felosztani a magyar művészek, a művészet világát, hogy van az egyik oldal – a nemzeti hagyományok talaján, durva és buta leegyszerűsítéssel: népi tábor –, és van a másik oldal, az „urbánus”. Az utóbbi ugyanis a nemzeti kultúra egészében nem a másik fél, nem a dolgok és az igazságok fele, hanem csak egy töredék, színfolt. Az alkotó erő-
ben, a nemzet kultúrájában, magában az embereket elérő és rájuk ható alkotásokban ez utóbbi nagyjából akkora erőt képvisel, mint amekkorát követői képviselnek létszámukkal a magyar társadalom egészén belül: *a magyar nemzet egészén belül, azaz a világban élő teljes magyarság alkotó erejére vetítve*. Nem érdemes százalékosan meghatározni ezt, nem is lehet, mindenesetre legyünk nagyvonalúak, és mondjuk azt plasztikusan, hogy ez a „másik tábor”, az „urbánus” sajátos művészi erejénél és alkotó hatásánál fogva a magyar művészi társadalom huszadát, tizedét adja, teszi ki.

Ja, hogy a *hatalomban*, a költségvetés forrásainak megszerzésében, az „osztzkodásban”, a nyugati

pénzügyi, szellemi kapcsolatok monopolizálásában tényleg ők a másik – matematikai – fél, sőt, több mint fél?! Ja, hát persze, éppen itt a lényeg. Éppen ez fáj idestova kétharmad százada a nemzeti kultúra szűkösre szabott világának. Ez nem más, mint *monopolisták* helyzete a kultúrában is – s persze a kultúrát továbbító médiában, amely „eldönti”, hogy ki kell neki, ki az „érték” (az ő értéke), eldönti, hogy kit dönt le, s kit emel fel, akár a semmit is a semmiből, fel, a kizárólagos égbe. Ahova a fantáziátlan „népi” szem már nem is lát.

A hatalom nem tizedrész, nem huszad náluk – a hatalom az övéké az irányításban, s eldöntik, milyen mértékben osztják meg. Az osztásból legfeljebb a nemzeti kultúra elitjének csúcsa részesül, a nagyon széles értelemben vett nemzeti értelmiség egyáltalán nem, mintha nem is volna.

Kormányzásának 4 éve alatt a FIDESZ nem tudott ezen változtatni, annak ellenére sem, hogy 1998-as kormányra kerülésének legfőbb szellemi erői éppen a nemzeti elit legjobbjai voltak, mögöttük pedig ott állt a százezres értelmiség, mint szimpatizáns, mint választó, mint lelkes és hű hívetek. S csalódtak, s visszahúzódtak. Aztán a polgári körök szerveződésekor még egyszer megmutatták erejüket, mely a végén a semmibe enyészett e tekintetben.

A FIDESZ adósa a nemzeti értelmiségnek, a kultúra és az elit művészet világának. Még csak kapott tőle, még nem adott. S tudom, hogy személy szerint Te – jóvágású magyar emberként – nem szeretsz adós lenni.

Makovecz, Sára, Csoóri, Finta, Szokolay, Kő, Melocco, Jókai, Cantemus, Kobzos Kiss, Kubik, Győrfi, Kallós, Szentegyházi Gyermekefilharmónia, Bőjte Csaba, Kozma Imre, Liszt Ferenc Kamarazenekar, Nyisztor Ilonka, Tamási Áron Színház, Gracza Lajos, Farkas Árpád, Szörényi Levente, Gál Sándor, Jánosi zenekar, Vári Fábrián László, Kocsis Zoltán... nincs belőlük elég. De ők azért mégis vannak, és utódaik is vannak. Talán vannak?! – de nem engedi látszani őket a kor. Fél a fele. Fél ez a fele, mert cserbenhagyják, hagyjátok rendre, miközben a másik oldal kis tortaszele-

tét értő kezek mindig hatalmasra dagasztják. Ha cinikus volnék, azt mondanám – s vannak, akik így is tesznek –, hogy érdemes oda tartozni. Ott tudnak adni is. No, nem a sajátjukból, azt azért nem, hanem abból, amit közös, kitűnően összehangolt erővel kivesznek a magyar állami, és a magyar államnak járó európai kasszákból. Kiveszik, és önzetlenül szétosztják egymás között. Bevallom, ez még mindig szimpatikusabb, mint amikor „nemzeti-konzervatív” jelszó alatt tehetségtelen pitik, kis zsugori „gyűjtögetők” csak azért vesznek ki – ha és amikor tehetik –, hogy megtartsák maguknak, talán néhány fős érdekközösségüknek. Adni tudni kell, ha (vissza)kapni akarsz – ezt a liberális-urbánus gépezet összességében jól tudja, begyakorlottan teljesíti.

A FIDESZ adós a nemzeti kultúrának. Úgy tekint legjobbjaira, mint akiknek az a dolga, hogy támogassák a FIDESZ-t, hisz „érdekeik egybeesnek”. Nem az a dolga... A dolga a maga művészete, az alkotás, s akkor is a nemzetét szolgálja ezzel, mégpedig örökérvényűen, ha ki sem ejti a FIDESZ nevét, a politikát pedig megveti. De a magyar művész nem ilyen ráadásul. Szövetséget keres(ne), hű marad(na), szolgál(na) a népe javára. Becsülete, azaz megbecsültsége azonban semmi. Játékszer, hivatkozás, és persze aki a tűzhöz közel áll, annak jut díj, érem, kitüntetés, színpad, egy kevés... Itt is nagyon vigyázva arra, „nehogy aránytalanság legyen, s megsértsük a másik oldalt, érzékenységet”.

Arányokat az aránytalanságok helyett, igazságot a lenyúlás helyett, érdemnek érdemet! S hogy ezt ki dönti el? Nos, ez tényleg nagy és fontos kérdés. De bízzuk rá a józan sorsra – HA, de csak akkor, HA a *nemzeti kultúra*, az elit, és a tágas, **a határon belüli és a határon túli**, saját erejéhez, alkotásaihoz, létszámához, múltjához és jövőjéhez képest, szemmel is jól láthatóan, erejéhez méltóan van jelen a kultúrát, a társadalmat irányító szférákban: ahol dönthet, s nem róla döntenek, ahol nem fele, nem negyede, nem bérence és nem bértollnoka senkinek, hanem ahol ő a magyar kultúra és művészet, *egység és önállóság abban, ahogyan magyar alkotó*. Nem ép az a hatalmi struktúra, amely nem hozza helyzetbe

– döntő, a folyamatokat eldöntő erővel – a saját szellemi-alkotó bázisát a nemzet léptékében.

U.i.: Most úgy érzem, mint a hegymászó, mikor nagy úton elérte célját. Úgy érzem, hogy megírtam, amit kellett, s most talán pihentetni illik a tollat.

Így talán ez a levél egyben búcsú is volt ettől a formától. Köszönöm, hogy összefoglalhattam gondolataimat, a lehetőség ambicionált.

Baráti tisztelettel kívánok minden jót, mert minden jónk közös, Gubcsi Lajos

A kéziratot 2008 november végén zártam le.

Gubcsi Lajos: Bujdosó szó

Meglopott, hazug szó
Kétszín' lett a zászló

Nem maradt hit, fehér
– fagyos zöld, verés-vér

Mint testen a kelés
Beteg az ébredés

Hadak útján alom
Könnyben ázó álmon

Vége rég, még sincs vég
Csábít a messzeség

Délibábos égen
Felfénylik a népem

Utószó

Még nem balsejtelem mondatja velem, még inkább csak a logika sejteti, hogy lehet sokkal *nagyobb baj* is ebből a káoszából, amit felhalmoztak a ma is együttműködő koalíciós erők 2002 óta.

Jöhet súlyos társadalmi válság is! Nem ilyen egyszerű, mint amit most megélni kényszerülünk, hanem mindenre kiterjedő, *kaotikus* is lehet.

Ki van véreztetve az ország. Tartaléka semmi, semmilyen értelemben. Adóssága gigászi, nemzetközileg is drámai. Külföldi tulajdonosok kezében van minden, ami fontos. Bérenc báb a kormány. Ez van itthon.

S mi van a világban? Nem tudjuk. Fogalmunk sincs, hogy mi jön, s mivel jár. Kit temet maga alá, s az kit ránt magával. Mekkora lesz a munkanélküliség, az elnyomorodás, a kiábrándultság világszerte?

Nem szoktunk hozzá a drámai helyzetekhez az elmúlt fél évszázadban, azaz történelmileg is hosszú ideig. S a kormányzat olyannyira *degradálta az államot*, hogy az képtelen lesz a hathatós védekezésre nagy válság esetén. A magyar kormány kifosztatta a magyar államot, megbénította népe alkotó erejét és akaratát. Vegetálásra vagyunk készítetve – jó esetben. Rossz esetben lesüllyedésre.

A történelem nemcsak 1929-33-at produkálta. Évszázadonként, néha gyakrabban is kialakultak olyan helyzetek, világméretű hullámok, amelyek révén a súlyos válság felerősítette:

- az extrém válaszok és megoldások iránti követeléseket,
- messianizmust szült, vágyat a Nagy Megoldóra, -szélsőséges politikai erőket mozgósított.

A mai magyar valóságban jelen vannak ennek a potenciái. A mára kialakult – alkalmatlanok és káros árulók által kialakított! – helyzet gátol *beszűkíti a politikai fejlődést*, rögtönzéssé teszi a kormányzást, és „kibicet, ellenséget, gátló tényezőt” kiált azokra, akik nem értenek vele egyet. Látjuk a Nagy Megoldó

improvizációit: Gyéef azt hiszi, ez az ő igazi világa, a nagy kormányosé, aki biztos kézzel viszi a hajót a nyugodt kikötőkbe. Ahol soha nem járt...

Az ilyen hangulat, az ilyen beszűkített politikai fejlődés – amely minden lépést be akar erőszakolni az általa elképzelt program alá – *konzerválja a társadalmi-politikai status quot*, mert mindenben azt hiszi, hogy az ő baj- és válságelhárító elképzelése az egyetlen megoldás. Ő maga a megoldás...

Ezzel kiszorítja mások megoldási lehetőségét, erejét, *lehetetlenné teszi a dinamikus változást*, amely számára maga a pokol. Ezzel azonban életre hívja azokat a *további szélsőségeket*, amelyek önmagában az objektív válság hatására talán meg sem születtek volna. Mivel azonban eleve halálra ítélték – kirekesztették, kiátkozták, szociálisan lesüllyesztették – őket, nagy erővel világra akarnak jönni, mint természetes reflex.

Nem zárhatjuk ki a világgazdaság és a világpolitika megrendülését. Ez a mai Magyarországot földre veri. Közben és párhuzamosan extrém erőket mozgósít. A hiteltelen kormányzás olaj a tűzre, s annál inkább az, minél inkább konzerválja saját megdönthetetlen hatalmát, féktelen hatalmi vágyát. S eközben a lakossággal elhiteti, hogy ura a helyzetnek. Az egyetlen ura.

Hogy ezzel a buja uralkodni akaró vággyal a betegségig agyon van-e sújtva, azon nem kell töprengenünk. Egyértelműen látszik ez abból a tényből, hogy *még nem mondott le*, még nem tűnt el, sőt: minden áron terjeszkedik, a felvett irdatlan nemzetközi hitelekkel táplálja végtelen éhségét, biztosítja fennmaradásának egyetlen forrását, amelyet évtizedes nyögéssel sem tudunk visszafizetni – csak rálőcsöljük a gyerekeinkre.

Vajon ők ugyanúgy tűrik majd, mint mi tettük?

2008. december 18.

Utóirat

2009. január 29. Mert a híradók nagyon fontosak...

Kedves Viktor!

Talán érdemes volna az egyes tévé-híradóknál, híradó típusú műsoroknál műhelylátogatást tenni, mint annak idején az RTL-nél tettél, jó kis beszélgetést a szerkesztőségekkel, meghallgatva őket is, mondani is nekik valami hasznosat - láthatóan ők is érzik már, hogy bekövetkezik a változás, hogy be kell következnie, és nem akarhatják továbbra is a Gyurcsány-járvány apológiáját. Régóta figyelem őket minden nap, behatóan.

– Tv2: ma már nem a szocialisták fegyvere. Egyre kiegyensúlyozottabb, konkrétabb, közeledik az életben létező arányokhoz.

- *MTV 1*: általában jók voltak az elmúlt években, már amennyire lehet, most úgy tűnik, hogy hatalmas nyomás nehezedik rájuk, mert egy kicsit erősíteniük kellett a hűségüket, de hát nem is egyszerű a helyzetük. Annak ellenére javaslom a látogatást, hogy „közzszolgálati”, ami nálunk kormányt jelent. Na és?!
- *Duna Tv*: ott a legbántóbb a kormányi iránti – már-már durva – lojalitás a híradókban, a Gyurcsányról szóló „semmi” akkor is hír lesz, ha nincs is hír, a feleségének pedig ez a fő tévés fóruma, ami arcul csapása a határon túli magyarságnak. Éppen azért kellene elmenni hozzájuk is, hogy rájöjjenek, ez így nem mehet.

2009. február 3. Privát ügynökök hatalma

Kedves Viktor!

1. Nem titkoltam soha, hogy szerintem Gyurcsány a titkos, privát módon szervezett titkosszolgálat embere, s további más, még bővebben szervezett hálózatoké. Nem csupán a hazai rejtett titkosszolgálaté, hanem az oroszé, sem megválasztását, sem a tévé-ostromot és az azt követő napokat, sem okt. 23-át nem tudták volna megcsinálni közvetlen **orosz titkosszolgálati manőverek** nélkül. Ez elementáris veszély a magyar képzetben, létező erő.
2. Nem titkoltam, hogy szerintem a FIDESZ-nek, Neked nem szabadna átengedni gyurcsányéknak az orosz kártyát, nem szabadna eleve rossz viszonyban vállalni az orosz kapcsolatot a kormányváltáskor. Azt gondolom, hogy tenni kellene valamit az **oroszok felé**, ami legalább **valamennyire megnyugtató** őket, nagyon veszélyesek tudnak lenni, ráadásul a hátunkban a Quisling-hadosztályukkal.
3. Hatalomváltáshoz közeledünk, amelyet nem 4, nem 8 évre, hanem **nemzeti távlatra, két évtizedre** kell megélni, megszervezni, megalkotni. Gyurcsány segít ebben, ha így megy tovább:

- vagy nyilvánvalóvá válik, hogy képtelen egyetlen, saját kézben tartani ennyi veszélyforrást – ma ezt teszi – és rádől a saját bajtömege, összeroppan, tehetetlenné válik a kezelésükben;
- vagy a végletes elgyengülésig és megszégyenülésig magával sodorja pártját a bajba – most efelé mennek együtt. De senki nem meri felemelni a fejét közülük, mert 2004 aug. óta, illetve a 2006-os tavaszi választás óta, végső soron pedig Öszöd óta – éppen a magán titkosszolgálat és az érintett szocialista tagok milliárdos korrupciós részesedései miatt – már akkortól valamilyen meg vannak félemlítve, rettegnek, senki sem mer szólni. **Együtt zuhannak.**

Szólni kellene **egy részük felé** valamit. Pl. azt, most elmondani a Gy-féle kisebb parlament és a listás szavazás kapcsán, hogy „a saját területükön ismert, népszerű szocialista politikusok likvidálását is jelenti a Gy. kezében összpontosítandó listás szavazás, amely kibuktatja a népszerű szocialista egyéni jelölteket”. Tehát a népszerű polgármestereknek, szocialista képviselőknek kifejezetten érdekük az egyéni választókerzet – ha nem akarnak a „pártközpont, Gy” áldozatává válni.

2009. február 9. Ez nem jobboldaliság kérdése

Kedves Viktor!

Tegnap megöltek nálunk egy román, és csaknem meglincseltek egy szerb, egy horvát élsportolót. Lehet, hogy ez az a pont, amikor az emberek tudatában, a legsötétebben tartott tudatokban is motoszkálni kezd a felismerés, hogy NEM, ez ELÉG! Van, vagy lesz ilyen pillanat.

És éppen, mert van vagy lesz, s ennek semmi köze már a hagyományos baloldal-jobboldal jelszó- és filozófiavilágához, szeretném megismételni bennem szorosan élő meggyőződésemet:

NE nevezd a FIDESZ-t és a hozzá kötődő erőket „jobboldalnak”, jobboldalinak. Ezzel sok mindenkit kirekesztünk azok közül, akik pedig vágnak már a jobbra!, a rendre, a stabilitásra, de nem voltak és nem lesznek „jobboldaliak” politikai értelemben.

2009. február 17. F.a.? Magyarország Rt. - Gazdálkodó garázdálkodók

Kedves Viktor!

Erősödő, a napi aktualitásokat messze meghaladó félelmeim vannak, hogy hova sodor bennünket a turbulencia. Tegnap óta – Gyurcsány parlamenti kretenizmusa, és a nyilvánvalóvá vált tény óta, hogy az IMF diktálja már a konkrét szövegét is – félttem Magyarország felhalmozott vagyonát, bármily szerény is az. *Ezt tükrözi az alábbi írás.*

Felszámolás alatt (F.a.) a nagy ga(rá)zdálkodók magánországa? F.a?! Felszámolás alatt?

A csőd- vagy felszámoló biztos itt van, ő az IMF képviselője, az elmúlt másfél hétben itt értékelték a helyzetet, majd lediktálták Gy.F. nemzetmentőnek – patrióta, mint tudjuk, patrióta programmal –, hogy hogyan vágja haza Magyarország lakosságát még jobban.

Mert ki hiszi, hogy az IMF, a Világbank, az Európai Unió bankrendszere csak úgy hozomra, mert hogy – mint mondják magukról – „bátor magyar fiúk”,

Talán érdekesebb volna más szóval összefoglalni – velük is közös – tartalmunkat. Ez pedig a „**progresszív konzervatív**” szó, amely tartalmazza a stabilitást, a hagyományt, a nemzet-család eszményét, és a *haladást a nemzet együttesében*, s amely szemben áll a ma uralkodó liberális nihil relativitásával, amely mögött mindig az ő kőkeményen megszervezett érdek- és erőrendszerük áll.

Tehát nem jobboldal, hanem **konzervatív, nemzeti progresszió** – talán ez szeretnénk lenni a legtöbben. A „jobboldalt” hagyjuk meg másnak, egy szűk kisebbségnek, be is fogják tölteni, s nagy baj lesz Magyarország nemzetközi megítélésében, ha ők viszont radikálisan a szélsőjobbra szorulnak, s azt lesznek kénytelenek betölteni.

25 milliárd dollár hitelkeretet bocsát a rendelkezésükre?!

Így szokták ezt a bankok? Nem így szokták! Jelzálog, az a garancia, hívják is akárhogyan. Zálogba adott ország.

S mi a zálog? Mink van nekünk egyáltalán? Mindent eladtak, amit vinni akartak. Mindent. Maradt a föld. Kinek kell a válságban? Maradtak az erdők, a nemzeti vagyon egyik ékköve. Az igen, az már jöhet. Maradtak a nemzeti parkjaink, erdőkkel, vizekkel, talajjal, klímával. Az igen, az jöhet, a nemzeti vagyon másik éke.

S ahogyan egy nagyszerű barátom véli, maradtak a virtuális, be nem árazott értékek. A légtér. Egyéb potenciáljaink. Jöhet.

Mert csőd, felszámolás esetén nem a bajba jutott mondja meg, hogy van-e piaci értéke, piaci ára, s hogy az mennyi. Csőd, felszámolás esetén neki mondja meg a csőd-, a felszámoló biztos, hogy:

- e percben mit kell tennie;
- holnap mit tehet;
- mire értékeli az eszközeit, benne ingót és ingatlant;
- mennyiért adja el és kinek, hogy a befolyó összegből fedezze a kölcsönt.

Ja, van még nekünk valamink. Ugyan a kormány kéthetente odaígéri a magyar vállalkozóknak, „önti beléjük” az ezermilliárdokat, de tényleg az övé? Tényleg az övé lesz minden pillanatban az a 25-26 milliárd dollár, amelyet 2007-2013 között kapnánk, s amely nyilvánvalóan a kormány egyetlen reménye évek óta, hogy majd özönlik felénk.

Tényleg a miénk? Nézzük a számokat. Van 25-26 milliárd dollár hirtelen felvett kölcsönkeretünk – minden felhatalmazás nélkül, hogy megmentse őket –, és vele szemben van nagyságrendileg ugyanakkora Európai Unióból érkező, majdan!!! érkező keretünk.

Ez a fedezet? Ez a fedezet!

Vagy földünk, vizünk, erdők, mezők, legelők, levegők – vagy az EU-keretünk. Ha kell, mindkettő.

Rákóczi Ferenc születésének 333. évfordulója lesz március 27-én

Az alábbi verset – egy korábbi, azonos című balladából átírva – azért fogalmaztam újra, mert szeretném, ha magyar zeneszerzők megtalálnák hozzá a zenei alkotást, és így zenemű keletkezne.

Hogy miért ma, **2009. február 21-én?** Milyen évforduló ez, ami előtt tisztelegni szeretnék?

A nagyságos fejedelem **1711. február 21-én** azért utazott Lengyelországba, hogy az orosz cárral találkozzon – akitől korábban éppen a kuruc szabadságharc vezetése miatt nem fogadta el a felkérését

Ártalmas gazdaságpolitikát folytató kormányok szabadelvű, liberális piaci kretenizmusa miatt ezerszámra éltek meg magyar vállalatok – s milliószámra alkalmazottak, melósok, tanárok, mérnökök –, hogy mi az, ha hirtelen mégis felszámolják munkájuk keretét, terepét, ha hirtelen jön a felszámoló biztos, és annyit mond: Annyi!

Most szorongj, jó, struccként földbe meredő népem, nehogy a IMF, a Világbank sima modorú tárgyalói egyszer csak úgy érezzék, hogy ők itt nem delegáció, hanem csődbiztosok.

Mint ahogyan ez nyilvánvaló volt az Este február 16-i adásában az IMF itteni képviselőjétől hallottakból, 3 órával azután, hogy a nemzetmentő patrióta minden lehetséges nagy tévécsatornán szózatot intézett nemzetéhez, melyben megnyugtatta fő választóit, a nyugdíjasokat – engem nem! –, hogy 2050-ben nálunk lesz az egyik legnagyobb rend a nyugdíjak terén.

Gy. F. – talán életében először – sugógépről beszélt, hideg, acélszemekkel. Sűgtak, diktáltak neki. Le se vehette a szemét róla. A sugógép ilyen. Írtak neki, megmondták neki.

Ezt mikor vallja be egy következő Őszödön? És ki lesz még ott?

a lengyel királyi trónra – támogatást kérjen a harchoz. Ezt hosszú tárgyalások után sem kapta meg, majd közben Károlyi letette a fegyvert. Rákóczi SOHA többé nem térhetett vissza hazájába, csak a hamvai, két évszázaddal később.

A mai kort nem érdekli mindez. NEM.

A pillanat, amit az alábbi ballada felelevenít, 1703. június 16-a, amikor a haza és a nép, a szabadság szeretete győzött a teljes **reménytelenség** felett. **Én ma is hallom ezt az üzenetet.**

1703. június 16.

Gubcsi Lajos: *Ismét Vereckénél* – ballada dalban

Fejetlen országban akasztva, szegényen
Véres test Ungvárnál az erdő szegélyén
A templom tornyában német vas hirdeti
Halállal pusztulsz el kuruc, mint Thököly

Száz, talán kétszáz rongy, benne az embere
Köhögős hajnalban menekvők serege
Térdre rogyva állnak a földön futottak
A rikoltó hajrából szégyenben maradtak

Nagyságos kis Ferkó? *Úgyse jó, úgyse jó!* -
S kétszáz rongy könnyében szétnyílik az erdő
Térdre hull a népe, homloka földbe ér
Jöjjön vagy forduljon, nem tudja a vezér

Ruszin ajkán sikoly, szava szemében él
Koszorú vér, kötés egy bujdosó sebhelyén
Munkács fia szótlán, Esze Tamás rázza
Előre nagyuram! A Tiszántúl várja!

Vesztőhely? Vezérlő csillag, vagy vak végzet?
Vereckénél nem kard, csak kasza, kapa éled
Ám most anyja nyelvén éled az imádság
Látjátok Ilona naccságunk vonását?

Gyöngén kezd a hajnal, méricskélget a nap
Kire vessen új fényt, felkelő sugarat
Lassan egybeolvad rongyos s árva vezér
Menekvő élet a reménnyel összeér

Felszegve bús fejét az új pirkadásra,
Néz a nép hitében bátor kis urára
Ingek alatt kések, szekercék villannak
S Vereckén, mint Árpád, indulunk Munkácsnak

2009. február 21.

Tartalom

Előszó	3
Gubcsi Attila: Nem szent az eszköz, fiam	4
Babits Mihály: Húsvét előtt	5
2004. június 30. A fölény gyáva szolgálja.....	6
2004. július 13. Mert magyarok voltak, azért kellett meghalniuk... ..	7
2004. július 21. Kiért szól a harang?	9
2004. július 24. Populista pisták pilácsai pislákolnak a baloldalon	10
2004. július 30. A nemzet lelke és hite	12
2004. július 31. Lehet-e szövetség a Dávid Ibolya-Boross Péter tandemmel?.....	13
2004. augusztus 5. Hogy az élet ne menjen cigányútra... ..	15
2004. augusztus 13. Medgyessy Péter a (kormányrúd) végét járja	17
2004. augusztus 15. Csak igazat, valódit!	18
2004. augusztus 16. Latolgathatunk, vakon	20
2004. augusztus 21. Keselyűk és sakálok bálja a balon.....	20
2004. augusztus 25. Puccsisták párbaja	22
2004. augusztus 26. A Gyurcsánycsínyről	23
2004. augusztus 27. Tévedtem	24
2004. szeptember 1. Töredékek	25
2004. szeptember 2. A FIDESZ tévészerelpléseihez	26
2004. szeptember 13. A kettős állampolgárságról	27
2004. szeptember 15. Számúzni a hízelgést... ..	28
2004. szeptember 21. A fojtogatás, mint új sport.....	29
2004. szeptember 22. Nomen est omen	29
2004. szeptember 28. Elég	30
2004. október 6. Arad napján	31
2004. október 8. Az SZDSZ „korrupciómentesítéséről”	32
2004. október 9. – Vereség után – most éppen a svédek ruháztak el.....	33
2004. október 13. „Hja, a politikusok! – Gazemberek!”?	34
2004. október 18. A privatizáció ellen – elvileg.....	35
2004. október 23. A populizmusról	36
2004. november 3. A tévéről és a tévésekről	37
2004. november 4. Magamnak, a tükör előtt	38
2004. november 4. A tőke baksisa	40
2004. november 9. Még mindig a kettős állampolgárságról.....	40
2004. november 16. A lakitelkiekről, a decemberi szavazásról	41
2004. november 17. Csak tisztán.....	42
2004. november 21. 2004. december 5.: ...és jön a Mikulás Bácsink?.....	43
2004. november 25. Kikkel?	44
2004. december 6. Gyurcsány becsapta a Mikulást.....	45
2004. december 7. A nemzeti humanizmusról.....	46

2005. január 31.	Az adósságspirálról	46
2005. április 13.	13 vértanú Szárazajtán.....	47
2005. június 7.	Rasszizmus – ki beszél itt?.....	47
2005. június 23.	Lehet-e győzni?	48
2005. július 11.	Vitázni vele?	50
2006. március 15.	Ha már vitázni kell mégis... ..	51
2006. április 11.	Lemondani?	52
2006. május 8.	Megjegyzések	53
2006. július 17.	Forróságban hidegen	54
2007. április 2.	Csak a gazdaság?.....	55
2007. május 15.	Fiatal arcokat, szellemet	56
2007. július 30.	Az olaj, és Gyurcsány – és gáz!	56
Tisztelt Gubcsi Úr!	.....	58
2007. szeptember 7.	Vissza az iskolákat!	59
2007. szeptember 26.	Hamisak hamisítanak.....	60
2007. szeptember 28.	Viszik nagymama ezüstjét!”	61
2007. október 1.	Két évtizedre.....	62
2007. október 23.	STAGFLÁCIÓ a láthatáron!	63
2007. november 1.	Ethos a Halottak napján ...és november 4-én.....	64
2007. november 6.	Zárt levél.....	65
2008. április 11.	Stagfláció – sőt, már a válság jön!	66
2008. április 22.	Jó neki a kisebbségi kormányzás – és rossz a mi orosz-politikánk	67
2008. június 25.	Jó ez így a tévében?.....	68
2008. július 4.	A selymes beszéd.....	69
2008. október 7.	Nyílt levél Orbán Viktornak – az egri várvédőkről!	70
Nyílt levél Barátaimnak!	2008. október 13.!!!.....	71
2008. október 17.	Egyharmad?	72
2008. november 4.	52 évvel utána.....	73
2008. november 12.	Koherensen béna állapot	74
2008. november 17.	Magyar kultúra, művészet, alázattal és megalázva	75
Gubcsi Lajos: Bujdosó szó.....		77
Utószó		78
Utóirat:		79
2009. január 29.	Mert a híradók nagyon fontosak.	79
2009. február 3.	Privát ügynökök hatalma.....	79
2009. február 9.	Ez nem jobboldaliság kérdése	80
2009. február 17.	F.a.? Magyarország Rt. - Gazdálkodó garázdálkodók	80
Gubcsi Lajos: Ismét Vereckénél – ballada dalban		82
Gubcsi Lajos: 1 szó a hazugságról		85
Magyar szellem.....		86

Gubcsi Lajos: 1 szó a hazugságról

Hazudj hazug megbékülést,
Vigyort, gyönyört, bő kéjelgést
– S ásd az árkot, hogy jajt kiálts –
Ország-torzón üld lakomád'
(ne vágyj jobbra! Csak balra át!)

Szószósz ömlik, csurran a lé,
A győzelem a hazugoké
Észt megbontó ámitások
Nyájban nyájas víg ordasok
(s a nép szarva dicsőn ragyog)

Ha bedőlsz, mert ledöntöttek
Léte lettél a rendszernek
Csupor szélén mézes cseppek?
Nyálcsorgató mohó legyek
(tied, könnyen megemészted)

Honoris causa? – Mit!? Ingyen?!
Jó szívvel adni közszégyen
Jus gladii? Pallos se kell
Némán földre hull az ember
(senkije sincs fenn az égen?)

Magyar szellem

Érdemes és elengedhetetlen összegezni, hogy a XX. század második felében, a XX-XXI. század fordulóján, a tétován elinduló új évezredben a *szellem világának* nagyjai, ennek részeként természetesen az *erkölcs* nagyjai közül ki mit tett *Petőfi* nemzetének asztalára, itthoni és külvilági értékelések alapján. Petőfit idézzük, aki 160 éve halt meg... s örökké köztünk lesz, mi több: örökké velünk és bennünk lesz.

Ennek érdekében az elmúlt években igen széles körű véleményfelmérést végeztünk – beleértve *A Magyar Művészetért Díj* közösségének szerteágazó kapcsolatait az egész Kárpát-medencében, sőt, a nagyvilágban –, s kialakult egy kép, egy összegzés, egy névsor, amelyet magunk is osztunk, s most megosztunk Önökkel.

Éppen a nevekkal és tettekkel való azonosulásunk jegyében tesszük közzé – nem kőbe vésve, hanem a nemzeti emlékezetbe vésendő. A nép emlékezetébe, amely majd úgyis dönt a jövőben, anélkül, hogy kérné: *ilyen* a nemzeti emlékezet.

25

Borsos Miklós
Dobos László
Esterházy János
Határ Győző
Illyés Gyula
Jókai Anna
Kodály Zoltán
Kozma Imre
Kő Pál
Latinovits Zoltán
Makovecz Imre
Márai Sándor
Márton Áron
Mindszenty József
Nagy László
Nemeskürty István
Németh László
Ravasz László
Sára Sándor
Selye János
Sinkovits Imre
Sütő András
Szent-Györgyi Albert
Szörényi Levente
Wass Albert

A szerző

Budapest, 2009. január 30.

Gubcsi Lajos: A Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtárában megjelent albumok

- Gubcsi Lajos: *Elég, ami ELÉG*
<http://mek.oszk.hu/06600/06608/>
- Gubcsi Lajos: *Dallam az éjben*
<http://mek.oszk.hu/05700/05773/>
- Gubcsi Lajos: *Ajánlott – Levelek Orbán Viktornak (részletek)*
<http://mek.oszk.hu/05800/05833/>
- Gubcsi Lajos: *A szabadság népe*
<http://mek.oszk.hu/03400/03496>
- Gubcsi Lajos: *Az ég felé...*
<http://mek.oszk.hu/03400/03499>
- Gubcsi Lajos: *Üzenet a végekről III. – Délvidék*
<http://mek.oszk.hu/03400/03497>
- Gubcsi Lajos: *IV. Üzenet Erdélyből*
<http://mek.oszk.hu/03400/03498>
- Gubcsi Lajos: *Summa - 55 évem ha ha 110 lesz - Lírai regény*
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02426/>
- Gubcsi Lajos - Gubcsi Anikó: *A csillagokban Bubik István.*
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02355>
- Gubcsi Lajos: *Üzenet a végekről I. – Felvidék*
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01950>
- Gubcsi Lajos: *Üzenet a végekről II. – Kárpátalja*
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02324>
- Gubcsi Lajos: *Üzenet Erdélyből*
<http://www.mek.oszk.hu/01600/01651>
- Gubcsi Lajos: *Az élet túlsó oldala*
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01947/>
- Gubcsi Lajos: *Jó kedvedben teremtetél...*
<http://mek.oszk.hu/02500/02576>
- Gubcsi Lajos: *Istentelenül*
<http://mek.oszk.hu/02500/02575>
- Gubcsi Lajos: *Haza szerelem*
<http://mek.oszk.hu/02500/02574>
- Gubcsi Anikó-Gubcsi Lajos: *Aranykönyv - A Magyar Művészetért*
<http://www.mek.oszk.hu/01700/01741>
- Gubcsi Lajos: *Posztumusz*
<http://mek.oszk.hu/02700/02785>
- Gubcsi Lajos: *Magyar parasztság a Kárpát-medencében*
<http://mek.oszk.hu/02500/02577>
- Gubcsi Lajos: *Valaki dobog a szívemen*
<http://mek.oszk.hu/02500/02573>
- Gubcsi Lajos: *Szem, fényvesztés*
<http://mek.oszk.hu/02500/02578>
- Gubcsi Lajos: *4 nap, amely megrengette az országot (1989. október 5-9. MSZMP-MSZP)*
<http://www.mek.oszk.hu/01500/01508>
- Gubcsi Lajos-Tarafás Imre: *A láthatatlan pénz*
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02442/>
- Gubcsi Lajos: *A kommunikáció napja (Magyar Tudományos Akadémia, 1998. április 10.)*
<http://www.mek.oszk.hu/00100/00141>